

Perioada de timp actuală și cea viitoare (1)

1. Există diferențe între Israel și Adunare (Biserică)?

Galateni 1.4-5: *El (Domnul Isus) S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.*

1. Prefață

Domnul Isus S-a născut să fie Împărat; pentru aceasta a venit în lume, ca să dea mărturie despre adevăr. Dar deoarece ai Săi nu L-au primit, El renunță pentru un timp să domnească aici pe pământ și, reîntors în cer, de acolo din cer adună o Adunare (Biserică), care ca soție a Lui va moșteni împreună cu El Împărăția. Acest timp al absenței lui Isus este pentru noi *veacul actual rău*.

Când această Adunare (Biserică) va fi completă și va fi luată la El, El va veni împreună cu ea, ca să primească drepturile care I se cuvin; și ca adevăratul Melhisedec El va supune toate împărățiile, care se află sub toate cerurile, sub sceptrul Său de dreptate și pace. Aceasta va fi Împărăția lui Dumnezeu sau *veacul viitor*.¹

¹ Noi spunem că veacul actual este timpul absenței Domnului, și aceasta este pentru noi în orice caz adevărat. Dar când a început acest veac? Probabil la potop. Atunci de aceea timpurile Domnului și ale apostolilor Săi ar fi numite „ultimele timpuri sau ultimele zile” (Evrei 1.1). Dacă Isus ar fi fost primit, atunci cu adevărat ar fi fost ultimele zile, deoarece Împărăția Lui minunată ar fi introdus veacul viitor. Cu toate că începutul acestui veac nu este redat exact, totuși caracterul lui este redat exact. Creștinul a fost scos dintr-un veac rău (Galateni 1.4); dintr-un veac al întinericului, al cărui stăpânitor și dumnezeu este diavolul (Efeseni 6.12; 2 Corinteni 4.4), ai cărui fii sunt opuși fiilor luminii (Luca 16.8). Cei care iubesc veacul acesta, părăsesc pe Dumnezeu și pe copiii Lui (2 Timotei 4.10). De asemenea nu trebuie să ne comportăm conform acestui veac (Romani 12.2).

Veacul viitor începe evident odată cu venirea Domnului și corespunde timpului Împărăției Sale. Această Împărăție este o împărăție minunată și de dorit, deoarece aceia care „vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți nu vor mai putea muri” (Luca 20.35-36). El este veacul răsplătirilor (Marcu 10.30; Luca 18.30), și anume vizibil aceluia care au parte de învierea celor drepti (Luca 14.14).

În sfârșit, este veacul învierii, învierii vieții și al gloriei. Deseori se confundă lumea cu veacul, și aceasta conduce la rătăcirii mari. Lumea, *cosmosul* sau *oikumene*, este pământul pe care locuim noi. Veacul *aiôn* este o anumită perioadă de timp a lumii acesteia sau un dar de timp al lui Dumnezeu față de lumea aceasta și locuitorii ei. Ele sunt ca două linii paralele, care uneori sunt situate chiar la aceeași depărtare de același eveniment și totuși sunt totdeauna diferite. Dacă veacul actual a început la potop, atunci el corespunde în durata lui a ceea ce noi putem numi lumea actuală, în opoziție cu lumea veche, adică lumea dinainte de potop.

Veacul viitor introdus prin venirea Domnului corespunde de asemenea și lumii viitoare (Psalm 8; Evrei 2.5), aceasta înseamnă, lumii refăcute de Domnul, în care toate creaturile vor fi supuse Domnului. În mod corespunzător trăsăturile de caracter ale lumii actuale corespund celor ale veacului actual. Dacă veacul actual este „rău”, tot așa „toată lumea zace în cel rău” și „tot ce este în lume.” – „Pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece.” Așa cum de aceea nu trebuie să iubim veacul de acum și nici să ne comportăm potrivit lui, tot așa nu trebuie să iubim lumea și nici ce este în ea (1 Ioan 2.15-17; Iacov 4.4). Dacă diavolul este despotul veacului acesta (Efeseni 2.2), tot așa el este și căpetenia lumii acesteia (Ioan 12.31; 14.30; 16.11). Dacă se trăiește după mersul lumii acesteia, atunci se trăiește după „domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2.2); de asemenea, acum Împărăția Domnului Isus nu este nici din veacul acesta și nici din lumea aceasta (Ioan 18.36). Că ea nu este din veacul acesta reiese din cuvântul „acum” și că ea nu este din lumea aceasta reiese din cuvântul „de aici”; dar ea se va extinde în veacul viitor peste o lume reînnoită.

Fără să ținem seama de această relație, lumea și veacul nu sunt același lucru și ele nu trebuie confundate. Se face aceasta atunci când în evanghelia după Matei 13.39-40,49 și 24.3 în loc de „sfârșitul veacului” se citește „sfârșitul lumii”, ceea ce face să se creadă că acolo este vorba de distrugerea cerului și pământului și de judecată, care vor avea loc atunci (Apocalipsa 20), în timp ce în locul acesta, ca și în Matei 25, este vorba numai de o mică dezvoltare în sensul acesta, și nicidecum de sfârșitul lumii, ci de sfârșitul veacului acesta rău și de judecata pe care o va face atunci Domnul, ca să introducă veacul viitor.

Veacul actual și veacul viitor – aceasta este pe scurt tema pe care vrem s-o dezbatem în acest articol, prin aceea că vom căuta să diferențiem în mod deosebit caracterul și chemarea Adunării lui Isus Hristos pe parcursul acestor două perioade de timp.

Cum am putea noi, mădularele acestei Adunări, să umblăm într-un chip demn de chemarea noastră, dacă mai întâi noi nu avem o noțiune clară și precisă cu privire la aceasta? De aceea să nu disprețuim lumina prorociei, care ne poate lumina drumul, prin aceea că ea cu razele ei luminează țelul minunat al călătoriei noastre și călăuzește și face pașii noștri siguri prin locul întunecat al lumii acesteia, prin care avem de mers.

Să ne dea Domnul în harul Său, ca aceste cercetări simple să servească într-o oarecare măsură acestui scop.

2. Natura Adunării

Adunarea nu este nicidecum totalitatea tuturor sfinților de la începutul și până la sfârșitul lumii. Ea este trupul lui Hristos, constituit în ziua de Rusalii prin Duhul Său și începând de atunci este adunată ca să fie strânsă în jurul Capului ei, înainte ca El să vină să judece lumea și să instaureze Împărăția Sa. Ea este chiar o taină, care nu a fost revelată în timpurile de demult.

Aceasta ne învață Cuvântul, și în mod deosebit apostolul Pavel, slujitorul Adunării și administratorul acestei taine (Efeseni 3.1-12; Coloseni 1.18-27). De aceea:

1. Este Adunarea total diferită atât de Israel din timpurile din trecut cât și de Israel și națiunile din veacul viitor?

- a. Israel era un popor după carne, despărțit în exterior de toate celelalte popoare, într-o țară deosebită rânduită lui ca locuință. Adunarea este un popor, luat din toate celelalte popoare, cu toate că locuiește în mijlocul lor. Ea este împărăsiată pe tot pământul; și toate diferențele naționale sunt total anulate în ea (Galateni 3.26; Efeseni 2.11-12; Coloseni 3.11; Faptele Apostolilor 15.14).
- b. Israel era un popor după carne. Cine era născut din părinți izraeliți și era circumcis în ziua a opta, acela era israelit. Adunarea este un popor după Duhul. Nici nașterea din carne și nici o altă ceremonie nu ne face creștini, ci numai credința și nașterea prin Duhul (Ioan 1.12-13).
- c. Nu numai aceasta, ci Adunarea este și o „casă a lui Dumnezeu în Duhul”, „Templul lui Dumnezeu”, așa după cum este și fiecare mădular în parte (1 Corinteni 3.16; 4.17; 2 Corinteni 6.16; Efeseni 2.20-22; 1 Petru 2.5). Ea este „Trupul lui Hristos”, în care drept urmare locuiește Duhul Său, așa după cum duhul omului locuiește în om (Efeseni 1.22-23; 4.4, etc.). De aceea și glorificarea lui Dumnezeu de către Adunare este caracterizată prin „în Duh și în adevăr” (Ioan 4.21), în contrast cu glorificarea iudaică, care consta în „umbre și rânduieli ale cărnii” (Coloseni 2.17; Evrei 9.1,10). Într-adevăr, Israel avea o locuință a lui Dumnezeu în Cortul Său sau în Templul Său; dar deoarece acest Templu era „din creația aceasta”, el era numai o umbră a bunurilor viitoare, și jertfele, care se aduceau acolo, erau în legătură cu binecuvântările făgăduite lui Israel, aceasta înseamnă, iarăși din această creație: miei, roade, vin, untdelemn, etc., și nu erau jertfe spirituale, ca în Adunare.
- d. Împărăția și preoția în Israel aparțineau de drept *unei* familii și de aceea erau drepturi după carne. Fiecare fiu al lui Aaron, când împlinea vârsta era preot, indiferent cum era caracterul lui (Exod 28.1; Levitic 8). Numai leviții puteau sluji în Templu și învăța poporul (Deuteronom 33.10; 2 Cronici 35.3). Adunarea are un singur Mare Preot în cer, pe Isus, așa cum arată epistola către Evrei. Toate mădularele Adunării sunt împărați și preoți prin Duhul care locuiește în ele (1 Petru 2.5,9). Slujba nu este

- dreptul numai al *unei anumite* familii și în nici o stare nu este legată de carne (firea pământescă), ci depinde numai de darurile, de care le face parte Duhul, așa cum Îi place Lui (Romani 12.3-8; 1 Corinteni 12.6,11; 1 Petru 4.10-11).
- e. În Israel Dumnezeu a vrut ca să I se slujească numai într-un singur loc, pe care El Însuși l-a ales și unde locuia Numele Său (Deuteronom 12.11; 16.5-6). În Adunare nu sunt locuri sfinte. Acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Domnului, El este în mijlocul lor (Matei 18.20). Aceasta este de asemenea o urmare a locuirii Duhului Sfânt în cei credincioși. Deoarece acest Duh este în ei, ei înșiși sunt Templul lui Dumnezeu.
 - f. Legământul, pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israel, cel puțin ca popor, era un legământ al Legii și condiționat de ascultare (Levitic 18.5; Exod 19.5-6; Deuteronom 27.12-26.28). Adunarea însă stă înaintea lui Dumnezeu pe baza harului necondiționat și independent (Ioan 3.16-17,36; Efeseni 2.4-6).
 - g. Toate binecuvântările legate de legământul cu Israel erau pământești (Levitic 26.3-12; Deuteronom 7.12-15; 8.7-18; 11.8-15,21; 28.1-14). Adunarea este binecuvântată cu binecuvântări spirituale în locurile cerești (Efeseni 1.3; Coloseni 3.1-4; Filipeni 3.18-21). Pe pământ ea are parte de necaz și strâmtorare (Ioan 12.25-26; 15.18-21; 16.1-4; 2 Timotei 3.11-12, etc.).
 - h. Israel a fost chemat de Dumnezeu să lupte cu dușmanii săi și să-i nimicească (Levitic 10.9; Deuteronom 7.12,16-26). Însă armele Adunării nu sunt carnale; ea nu trebuie să cunoască nici o altă sabie decât sabia Duhului. Și când este vorba de dușmanii lui Dumnezeu, creștinul trebuie să-i suporte, așa cum a făcut și Mântuitorul lui (2 Corinteni 10.4; Efeseni 6.10-17; Matei 13.30; Luca 9.54-55).

Ar putea două perioade de timp (economii)², ale căror însușiri sunt așa de diferite, să constituie una și aceeași perioadă? Cu alte cuvinte, Adunarea nu poate fi decât continuarea lui Israel?

Se spune că Adunarea, așa cum este ea astăzi, este o continuare a comunității lui Israel și că adunarea din ultimele zile, în care tot Israelul va fi mântuit și pământul va fi acoperit cu cunoașterea Domnului, va fi la rândul ei continuarea Adunării de astăzi. Dar se poate numi înlocuirea anumitor principii cu altele, deseori foarte contrare, continuare? Ce va fi în cele din urmă ideea unei singure adunări pe parcursul tuturor perioadelor, dacă însușirile principale ale perioadei din trecut vor reapărea în perioada din viitor? Însă tocmai aceasta ne arată Cuvântul, cu excepția a două sau trei cazuri, în care este diferență, chiar contrară între Israelul vechi și Israelul ultimelor zile.

Și ca să începem cu diferențele, legământul, pe care Dumnezeu l-a făcut odinioară cu Israel pe muntele Sinai, așa cum am văzut, era pe baza Legii, și binecuvântările depindeau de ascultare. Legământul, pe care Dumnezeu îl va face cu Israel în ultimele zile, va fi dimpotrivă un legământ pe baza harului necondiționat. În privința aceasta el este nou în comparație cu legământul de pe Sinai. De aceea și binecuvântările acestui legământ vor dura cât vor fi cerul și pământul, în timp ce binecuvântările legământului pe baza Legii se vor sfârși (Ieremia 31.31-37; 33.11-26; Ezechiel 37.25-28).

De altfel acest legământ pe baza harului necondiționat își are baza pe legământul făcut (cu Avraam) deja cu patru sute de ani înainte de Lege; un legământ la care sfinții din Israel se referă totdeauna înaintea lui Dumnezeu și niciodată la legământul făcut pe Sinai (Psalm 105.8 etc; Mica 7.20 în legătură cu tot capitolul; Luca 1.72-73). Aceasta ne face să înțelegem și de ce Isus, „Mijlocitorul legământului nou”, numește sângele Său „sângele legământului cel nou” și paharul de la cină „legământul cel nou în sângele lui Isus” (Evrei 9.15; Matei 26.28; Luca

² Remarca editorului: Cuvântul „economie” în înțelesul lui adevărat, după părerea mea, nu poate fi aplicat la Adunare ca atare.

22.20). De asemenea ne face clară folosirea locului din Ieremia 31.31-37 în Evrei 8.8-12 și 10.16-17.

Înainte să existe Adunarea, Israel era singurul popor de pe pământ, cu care Dumnezeu a făcut un legământ și S-a numit Dumnezeul lor. În perioada viitoare nu va fi așa; căci dimpotrivă, „multe națiuni se vor alipi de Domnul și ele vor fi poporul Meu”; „Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Zaharia 2.11; Isaia 56.3,6-7).

Hai-deți însă să revenim acum la relațiile dintre Israelul vechi și cel din ultimele zile.

- a. Domnul zice fiicei Sionului: „Iată, Eu vin și voi locui în mijlocul Tău; ... Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moștenire în pământul sfânt, și va alege iarăși Ierusalimul” (Zaharia 2.10,12). Israel va ocupa scurt timp o poziție privilegiată între popoarele de atunci binecuvântate. Cine s-ar putea îndoi de aceasta, după ce a citit locuri din Scriptură ca acelea din Isaia 14.1-2; 49.22-23; 54.3; 60.3-16, și altele?
- b. Așa cum în trecut sfinții din Israel au fost chemați să nimicească pe dușmanii lor, tot așa va fi și în viitor. În timp ce „laudele lui Dumnezeu sunt în gura lor, sabia cu două tășuri este în mâna lor, ca să facă răzbunare asupra neamurilor și să pedepsească popoarele” (Psalm 149.6-9). Cei care se tem de Domnul „vor călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor lor”, „ca noroiul de pe uliță” (Maleahi 4.3; Mica 4.13; 5.8-9; 7.10).
- c. Așa cum Dumnezeu în perioada trecută a ales un singur loc pe pământ, ca să pună Numele Său acolo și acolo să primească gloriificare de la sfinți, tot așa va face El iarăși, și locul va fi același, și anume Ierusalim, „cetatea Marelui Împărat”, despre care El a spus: „Ochii Mei și inima mea vor fi totdeauna acolo”. Atunci El va locui iarăși în mijlocul lui Israel, acolo va veni nu numai Israelul restaurat, ci vor veni toate națiunile ca să se închine „Domnului întregului pământ” (Isaia 2.2-3; Ieremia 3.17; Mica 4.1-2; Ezechiel 20.40-41; 43.7; Zaharia 8.1-3, 20-23; 14.16-21).
- d. Serviciul divin va avea cel puțin în unele privințe caracterul carnal (firesc) și pământesc, pe care îl avea odinioară în Israel. Se vor aduce jertfe de ardere de tot și de tăiere, se vor jertfi daruri de mâncare și tămâie, și se va sărbători din nou sărbătoarea corturilor. Vezi locurile anterioare și Ieremia 33.17-18.
- e. Așa cum înainte de existența Adunării, binecuvântările, cu care Dumnezeu a răsplătit pe sfinții Săi, erau binecuvântări pământești, tot așa va fi și în timpul din urmă (Isaia 60; 61.4-6; 64.11-25; Ieremia 31.12-14, 23-28; Ezechiel 36.24; Osea 2.18-22; Amos 9.13-15).

Acum întreb, cum se poate face din aceste însușiri ale sfinților din timpul din urmă, însușiri ale Adunării, fără să se răstălmăcească învățăturile precise ale Cuvântului referitoare la Adunare și chemarea mădularelor ei? – Pot creștinii să prindă vreodată poala hainei unui iudeu, ca să caute pe Dumnezeu în Ierusalim și ca acolo să serbeze sărbătoarea corturilor (Zaharia 8.23), ei, cei care au învățat de la Domnul lor, că în Adunare Tatălui nu I se va aduce închinare nici pe muntele din Samaria și nici în Ierusalim; ci că Dumnezeu caută adoratori adevărați, care adoră în duh și în adevăr? – Vor putea ei vreodată să ia sabia, ca să se răzbune pe vrăjmașii lor – ei, cărora li se spune: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5.44)? – Pot creștinii, fără să fie infideli (necredincioși), să aștepte binecuvântările lor pe pământ – ei, cei cărora li s-a spus, „Gândiți-vă (sau: căutați, năzuiți) la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3.2)? – Trebuie ei să devină robii și slujitoarele lui Israel, țărani și grădinarii lor, și să se preocupe cu restaurarea zidurilor distruse – ei, cei care au învățat că în Adunare „nu mai este nici grec, nici iudeu” (Coloseni 3.11)?

Însă aceasta nu este totul. Domnul a spus: „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier” (Apocalipsa 2.26-27). Și noi vedem împlinită această făgăduință în Apocalipsa 20, unde mădularile Adunării, după ce ele au devenit însoțitorii Domnului, atunci când El va veni să distrugă răutatea, să trăiască și să domnească o mie de ani peste națiuni, pe care satan nu le va mai înșela. Pe acestea le primesc sfinții acelor timpuri fericite, din națiunile protejate de înșelătoriile lui satan, când pământul va fi acoperit de cunoașterea Domnului. Dar dacă sfinții sunt numai o continuare a Adunării, dacă ei sunt iarăși Adunarea însăși, așa cum spun unii, ce rezultă din aceasta? Că o parte a Adunării, aflată în cer, domnește peste o altă parte a Adunării, aflată pe pământ? Este aceasta acceptabil? Este aceasta unitatea trupului, despre care ne învață apostolul Pavel, când spune: „Un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre” (Efeseni 4.4)?

Dacă se primește singurul adevăr, atunci acesta va face să înceteze toate aceste imposibilități, și aceste contradicții dispar. Adunarea este trupul lui Hristos, care este adunată prin Duhul Său începând cu ziua de Rusalii; și când el va fi odată complet, va fi unit cu Capul său, și anume înainte ca El să vină să judece lumea și să întemeieze Împărăția Sa. Când această Adunare va fi răpită din lume, atunci Dumnezeu va relua legăturile Sale întrerupte cu Israel, și după ce El îl va judeca, El va împlini în harul Său toate făgăduințele date lui Avraam și părinților. Vedem aici pentru ce noi îl găsim pe Israel în ultimele timpuri în multe privințe în poziții și însușiri asemănătoare celor pe care el le-a avut odinioară. Numai că în timpul acela, sub legământul Legii, el putea pierde binecuvântările făgăduite lui; în timpurile din urmă, sub legământul (făcut cu Avraam) harului, binecuvântările date lui nu se vor pierde.

Vom reveni însă la aceasta. Acum vrem să continuăm cercetările noastre referitoare la natura Adunării.

Perioada de timp actuală și cea viitoare (2)

2. Taina ascunsă de veacuri

Versete călăuzitoare: *Efeseni 3.1-10; Coloseni 1.14-27*

2. Taina ascunsă de veacuri, Adunarea, se găsește prezentată în Vechiul Testament numai în umbre și imagini

Adunarea este „taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adică neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea ... taina ținută ascunsă din veșnicii în Dumnezeu” (Efeseni 3.1-10; Coloseni 1.14-27).

Se poate pune întrebarea, dacă nu cumva subiectul acestei taine nu ar fi pur și simplu chemarea națiunilor (păgânilor)? Nu, căci simplul fapt, că păgânii au fost chemați să cunoască pe Dumnezeu, nu este o taină ascunsă în Vechiul Testament, căci deseori se găsesc acolo explicații, cum ar fi următoarele: „El zice: Este prea puțin lucru să fi Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fi lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.” (Isaia 49.6) „Toate marginile pământului își vor aduce aminte și se vor întoarce la Domnul: toate familiile neamurilor se vor închina înaintea Ta” (Psalm 22.27). Un fapt prezentat așa de clar nu este o taină ascunsă. Dimpotrivă, chemarea unor aleși dintre națiuni, pentru ca împreună cu unii dintre iudei să fie „împreună moștenitoare cu noi, să alcătuiască un trup cu noi și să ia parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia” (Efeseni 3.6,10); „Hristos în voi, nădejdea

slavei”; un om nou, unde nu este „nici grec, nici iudeu, ci Hristos este totul și în toți” (Coloseni 1.27; 3.10-11); - aceasta este taina, care era necunoscută sfinților și profeților Vechiului Testament. Și dacă cercetăm cu atenție ce au spus aceia despre chemarea păgânilor, vom vedea printre altele, că ei totdeauna vorbesc despre națiuni întregi, despre națiuni ca națiune, cu conducătorii și împărații lor; vom vedea că, cu toate că aceste națiuni cunosc pe Dumnezeu și au parte de binecuvântările Sale, cu toate acestea ele ocupă o poziție diferită de cea a lui Israel; vom vedea că aceste națiuni se întorc la Dumnezeu ca urmare a judecăților îngrozitoare, pe care Domnul le aduce asupra lor. Toate acestea însă sunt lucruri care nu se referă la Adunare. Am remarcat deja, că statutul acestor națiuni întoarse la Dumnezeu nu este cel al Adunării. Deci profeții nu au vorbit despre chemarea propriu zisă și deosebită a păgânilor la Adunare – aceasta era pentru ei o taină.

Dar de ce folosesc apostolii cu privire la Adunare acele locuri din profeți, care vorbesc despre chemarea păgânilor (națiunilor)? Fără îndoială din cauză că chemarea deosebită a unor păgâni, ca împreună cu unii iudei să alcătuiască un singur trup – acel trup chemat la viață prin Duhul Său – este o realitate deosebită cuprinsă în realitatea generală a chemării păgânilor, așa cum primele roade sunt incluse în recoltă (Deuteronom 26). Căci dacă sunt primele roade (Apocalipsa 14.1-4), atunci noi suntem cele dintâi roade cerești, noi, cei care „mai dinainte am nădăjduit în Hristos” (Efeseni 1.12; Iacov 1.18).

Într-un anumit sens noi suntem acești snopi și acest coș cu roade, pe care israelitul evlavios le-a strâns de pe câmpul său, ca să le aducă lui Dumnezeu în Templu. Israelii și păgânii întorși la Dumnezeu în zilele din urmă sunt recolta. Ce se putea spune despre recoltă se putea spune în multe privințe despre cele dintâi roade. Și unele și altele au crescut pe același teren, având parte de aceeași ploaie și același soare; în alt sens ei erau diferiți, căci cele dintâi roade au fost strânse *înaintea* recoltei și *aparțineau lui Dumnezeu*; recolta dimpotrivă, *aparține poporului*. Tot așa se pot spune multe despre Adunare din ceea ce s-a spus despre israeliții și păgânii întorși la Dumnezeu în zilele din urmă. Sunt aceiași păcătoși, care sunt mântuiți prin același Nume, „căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4.12). Ei sunt spălați în același sânge; căci izvorul deschis, care se va deschide odată casei lui David și cetățenilor Ierusalimului împotriva păcatului și necurăției, este același sânge, care astăzi curăță toate păcatele celor care cred în el (Zaharia 13.1; 1 Ioan 1.7).

Pe scurt, noi suntem mântuiți acum, așa cum și Israel și națiunile vor fi mântuite, pe baza unui legământ al harului, în care Dumnezeu nu-și mai aduce aminte de păcatele noastre și ne iartă fărădelegile, și nu pe baza legământului de pe Sinai, care nu a mântuit pe nimeni. Însă acestea sunt asemănări, dar sunt și deosebiri, așa cum am văzut deja, ca de exemplu, că Adunarea este strânsă *înaintea* întoarcerii la Dumnezeu a lui Israel și a națiunilor. Adunarea este binecuvântată cu binecuvântări spirituale și cerești, Israel și națiunile cu binecuvântări pământești.

În toate aceste privințe nu se poate spune despre Adunare ce s-a spus despre Israel și națiuni. Dacă se citesc locurile citate de apostoli din profeți, în legătură cu ceea ce stă înainte și după, în mod obișnuit se vor găsi detalii care sunt imposibil să se refere la Adunare; ele se pot folosi numai unilateral; și din această parte le studiază apostolii, atunci când le citează.

În Romani 15 de exemplu, Pavel aplică la Adunare locuri care se referă la chemarea națiunilor, deoarece Adunarea este o arvună și un început al acestei chemări. Această chemare se vede în felul cum cetățenii Ierusalimului priveau arvuna recoltei atunci când aduceau primele roade.

Dacă apostolul citează evreilor în capitolul 8 versetele 31-34 din Ieremia 31, o face cu scopul să arate că deoarece legământul de pe Sinai nu putea să ducă nimic la desăvârșire, un alt legământ, cel al harului necondiționat, trebuia introdus. Deoarece atât legământul veacului

viitor cu Israel, cât și cel actual cu Adunarea se aseamănă³, apostolul putea cu această ocazie să se folosească de cuvintele profetului. Când apostolul citează din nou acest loc în Evrei 10, el o face ca să arate că deoarece o iertare necondiționată a fost vestită și făgăduită, în mod necesar și o jertfă mare și desăvârșită, ca aceea a Domnului Isus, trebuia să creeze această iertare. Aceasta este, așa cum am văzut, în aceeași măsură adevărat despre legământul lui Dumnezeu cu Adunarea¹, precum și cu legământul cu Israel în timpurile din urmă. Dar dacă se citesc aceste cuvinte din Ieremia în legătură cu ce este scris înaintea lor și după ele, se va vedea curând că ele nu se referă la Adunare. „Voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou” – noi nu suntem nici una nici cealaltă; - „Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului.” Dumnezeu însă nici nu a scos pe părinții noștri din țara Egiptului și nici nu a făcut un legământ cu ei, - noi, care suntem păcătoși dintre națiuni, despre care dimpotrivă se spune că eram „fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței” (Efeseni 2.11,12). În acest legământ Dumnezeu făgăduiește că Ierusalimul va fi reconstruit „de la turnul lui Hananeel până la poarta unghiului. Frânghia de măsurat va trece încă pe dinaintea ei, până la dealul Gareb, și de acolo va face un ocol în spre Goat. Toată valea unde se aruncă trupurile moarte și cenușa, și toate ogoarele până la pârâul Chedron, până la unghiul porții cailor la răsărit, vor fi închinat Domnului și nu vor mai fi niciodată nici surpate nici nimicite.” Cum se pot toate acestea aplica la Adunare?

Dar să continuăm cercetările noastre, luând ca exemplu unele locuri din profeți, în care cu cel mai mare motiv ne-am putea aștepta să găsim Adunarea; și vrem să vedem, dacă cu adevărat ea se găsește în ele sau dacă aceste locuri confirmă chiar certitudinea lui Pavel, că ar fi o taină, care nu a fost revelată copiilor oamenilor în veacurile de demult.

- Făgăduința, pe care Dumnezeu a dat-o lui Avraam, că în sămânța lui trebuie să fie binecuvântate toate popoarele (Geneza 12.3; 22.18; 28.14), este folosită într-un anumit sens cu privire la Adunare (Galateni 3.8, și alte locuri); însă ea este așa numai în măsura în care Adunarea este pârga întoarcerii la Dumnezeu a lumii și nu într-un sens absolut și necondiționat. În Adunare este o familie dintr-o sută care este binecuvântată în sămânța lui Avraam, și nu toate familiile pământului, și în viitor vor fi la fel de puține, mai puține decât acum, căci „oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții, și se vor amăgi și pe ei înșiși”, până când va veni decăderea și omul păcatului, pe care Domnul Însuși îl va nimici prin arătarea venirii Sale (2 Timotei 3.13; 2 Tesaloniceni 2.3-8). Dar dacă Dumnezeu spune „toate familiile pământului”, atunci sunt toate aceste familii și nu numai un număr redus din ele. Deci acest cuvânt nu își are împlinirea lui deplină în Adunare; va avea însă împlinirea atunci când Adunarea va fi luată, când cel rău va fi nimicit și „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr” (Isaia 11.4-9).
- Și dacă Domnul spune că „Avraam a văzut ziua Sa și s-a bucurat” (Ioan 8.56), atunci El nu vrea să vorbească de prima Sa venire în smerenie. Cum ar fi putut să se bucure tatăl credincioșilor să vadă pe Domnul său lepădat și răstignit de urmașii Lui necredincioși și aceștia, urmare necredinței lor, lepădați de Dumnezeu și împrăștiați pe tot pământul și țara lor blestemată și pustie? Însă aceasta este soarta hotărâtă pentru Israel în timpul existenței Adunării aici jos pe pământ. Ziua lui Hristos dimpotrivă, pe care Avraam și toți părinții și toți profeții au văzut-o de departe și au salutat-o cu bucurie, Dumnezeu o numește totdeauna cu acest nume (2 Corinteni 1.14; 2 Tesaloniceni 2.1) – timpul Împărăției Lui minunate. În această zi vor fi nu numai toate națiunile pământului binecuvântate în sămânța lui Avraam (Zaharia 8.13,20-23; Psalm

³ Remarca editorului „Mesagerului mântuirii în Hristos”: Cuvântul „legământ”, după părerea mea, poate fi folosit mai puțin la Adunare ca atare, decât la credincioși priviți ca popor.

72.17), ci El îi va înmulți ca stelele de pe cer și ca nisipul mării (Isaia 27.6; Ieremia 31.27; 33.22; Ezechiel 36.9-11, 37-38).

- Dacă Iacov pe patul lui de moarte procește că „va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele” (Geneza 49.10), el nu vorbește despre Adunare, ci despre popoarele care în ultimele zile se vor strânge împotriva Ierusalimului, ca să-l distrugă, dar care în realitate vor fi judecate de Domnul și apoi binecuvântate – o realitate despre care prorocii vorbesc deseori (Isaia 46.18; Ioel 3.2,11; Țefania 3.8-9; Zaharia 14; Mica 4.11-13; Matei 25.31 și așa mai departe; Apocalipsa 19.17-21). La această strângere și la această judecată a popoarelor se referă și Matei 25.31 și versetele următoare, unde pe nedrept se credea că trebuie văzută Adunarea, ca și cum Adunarea făcută deja dreaptă, înviată și mutată în cer ar trebui să apară cu cel rău la judecată, ca să audă ori condamnarea ei ori achitarea ei, cu toate că s-a spus că ea nu vine la judecată (Ioan 5.24). De asemenea, aceasta nu este ultima judecată, care este descrisă în cartea Apocalipsa 20.11-12 (compară Matei 25.31-32 cu Ioel 3.17 și Ieremia 3.17). Când atunci popoarele vor fi adunate împotriva Ierusalimului, Iuda va sfâșia ca un leu în dreapta și în stânga (Mica 5.8; Zaharia 12.1-8). Atunci sau scurt după aceea se vor îndeplini modelele fericirii pământești, așa cum sunt ele cuprinse în Geneza 49.11-12; Ioel 3.23; Amos 9.13. Această zi minunată a venirii Domnului lor, ca să răscumpere pe poporul Său, pe copiii lui Iacov, urmașii lui Isarel, au așteptat-o patriarhii.
- S-ar putea face remarci asemănătoare despre prorocia lui Balaam (Numeri 23.11-14; 24.5-9,17-19), despre cântarea lui Moise (Deuteronom 32.11-43), cântarea Anei (1 Samuel 2.1-11), cântarea lui David (2 Samuel capitolele 22-23), în sfârșit, despre cele mai multe cântări ale Vechiului Testament, cărora li se pot adăuga cântările Mariei și cântarea lui Zaharia (Luca 1.46-55,68-71). Aceste cântări de laudă, care își aveau baza în împrejurările deosebite ale acelor care le-au rostit, și care parțial se referă la aceste împrejurări, se întind în mod obișnuit până la a doua venire a Domnului și până la instaurarea Împărăției Sale minunate, fără să se oprească la Isus ca și Cap al Adunării.
- Psalmul 2 ne oferă un exemplu elocvent despre faptul că în revelațiile Vechiului Testament nu este vorba despre Adunare. „Pentru ce se întărește neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.” – „În adevăr, împotriva Robului Tău cel sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce a vestit mai dinainte mâna Ta și planul Tău” (Faptele Apostolilor 4.25-28). Cu toate acestea aceste cuvinte ale psalmului și-au găsit cel puțin împlinirea lor parțială în lepădarea Domnului. Ne-am fi putut aștepta ca acest psalm să vorbească în continuare despre Adunare și chemarea ei. Aceasta ar fi fost o continuare a realității; dar o face el? – Nu, cu certitudine, nu! Căci în timpul Adunării Isus nu este Împărat în Sion, ci dimpotrivă, este timpul când Sionul este fără Împărat, este o văduvă și este părăsit. În Adunare Dumnezeu nu vorbește popoarelor în mânia Sa, și mânia Lui nu le lovește cu toiagul de fier și nu le sfărâmă ca pe niște vase de lut. Deoarece Israel a lepădat pe Împăratul său și de aceea el însuși este lepădat, Dumnezeu dimpotrivă își reține mânia, care, dacă ea și-ar fi urmat cursul conform prorociei, ar fi adus curând judecata asupra pământului. El lasă să se intercaleze un timp de răbdare și har, în care El invită pe fiecare om, fără nici o deosebire, să se întoarcă și să creadă, ca să fie mântuit. Fiul, din partea Lui, nu respinge pe nimeni care vine la El. Este timpul constituirii Adunării, care în acest psalm este ocolit totalmente cu tăcere, și această prorocie își va continua desfășurarea și împlinirea ei deplină când popoarele creștinate, călcând în picioare harul lui Dumnezeu, se vor uni din nou, sub conducerea lui antihrist, împotriva Domnului. Atunci Dumnezeu va vorbi în mânie cu ele, va pune pe Împăratul Său în

Sion și Îi va da ca moștenire toate împărățiile lumii (Apocalipsa 11.15; 19.11 și versetele următoare; 2.26-27).

- Psalmul 60 oferă ocazia unor remarci asemănătoare. Au trecut optsprezece secole⁴ decând primul cuvânt al acestui psalm s-a împlinit prin înălțarea la cer a lui Isus și prin așezarea Lui la dreapta Tatălui; în timp ce restul își așteaptă împlinirea. Fără îndoială, Isus este deja acum marele nostru Mare Preot, însă El aduce acum sângele jertfei înapoia perdelei, în Sfânta Sfintelor, unde El nu este văzut și din care El încă nu a ieșit, ca să binecuvânteze poporul Său; El nu a fost revelat, cu un cuvânt, ca adevăratul Melhisedec, Preot și Împărat, care va face ca dreptatea și pacea să domnească pe pământ. Ca să instaureze aceasta, El trebuie mai întâi să ucidă pe toți și să nimicească căpetenia care domnește peste un popor mare, așa cum spune în Deuteronom 32.42: „Îmi voi îmbăta săgețile de sânge, de sângele celor uciși și prinși, din capetele frunzașilor vrăjmașului.” El trebuie să nimicească pe cei care strică pământul, ceea ce în timpul actual El nu face, ci invită pe cel mai mare păcătos să vină la El, ca să aibă viața. Astfel prorocul trece direct de la înălțarea la cer a lui Isus la revenirea Sa minunată, ca să instaureze Împărăția Sa pe pământ, și nu spune nimic despre Adunare, care umple spațiul dintre aceste două evenimente.
- Și Psalmul 8 a avut o împlinire parțială, când mulțimea, care Îl urma pe Domnul Isus, precum și copiii, strigau: „Osana Fiul lui David!” (Matei 21.8-16). Atunci Împărăția era gata să se înființeze; dar când mai marii poporului au împiedicat aceste ovații și chiar au împins poporul să ceară moartea Aceluia care a venit la ei ca un Împărat blând, atunci Împărăția a fost amânată într-un timp de viitor mai îndepărtat. „Încă nu vedem că toate Îi sunt supuse”, zice apostolul în epistola către Evrei (capitolul 2,8). Aceasta se va împlini abia atunci când Isus va fi revelat din cer și când pământul va fi înnoit prin prezența Sa minunată; aceasta este „lumea viitoare” (Evrei 2.5), descrisă aici prin psalmist, în care întreaga creație eliberată de lucrarea deșertăciunii va lauda pe Domnul (Romani 8.20; Psalmul 148). Dar despre Adunarea, care a luat naștere între înălțarea la cer a lui Isus și înființarea lumii viitoare, psalmistul nu spune nimic.
- Isaia 11. Primele două versete descriu evident pe Domnul în timpul Său de început. Începând de aici și până la versetul cinci El este prezentat ca Cel drept și Cel credincios, ceea ce constituie caracterul celei de-a doua venire a Sa (Apocalipsa 19.11). Când va veni El „va hotărî cu nepărtinire pentru cei blânzi ai pământului, și va lovi pământul cu nuiua gurilor Lui, și-l va ucide pe cel rău cu suflarea buzelor Sale” (Isaia 11.4; 2 Tesaloniceni 2.8). Atunci, deoarece El va răzbuna pe aleșii Lui, care zi și noapte strigă către El, se va putea spune: „L-am văzut pe cel rău în mare putere și întinzându-se ca un copac verde în locul său de naștere. Dar a trecut și, iată, nu mai era; și l-am căutat și nu s-a mai găsit” (Psalm 37.35-36). Cei blânzi vor merge și vor posedea lumea și se vor bucura de o pace mare (Psalm 37.11). Atunci în sfârșit pământul va fi acoperit cu cunoașterea Domnului, așa cum apele mării acoperă fundul mării, și întreaga creație va fi înnoită. Deci și aici prima venire a Domnului constituie o unitate cu a doua Sa venire, deoarece Adunarea cuprinsă între cele două venituri, care umple spațiul intermediar, nu este amintită.
- Să cercetăm acum Daniel 9.24-27, fără să rămânem la începutul acestei profeții, despre care în mod obișnuit suntem una. După șaizeci și nouă de săptămâni-an „Mesia (sau: Unsul) va fi nimicit, dar nu din cauza Lui”, sau așa cum se mai poate traduce „El nu va avea nimic” (Isaia 49.4-5). Aceasta s-a împlinit, după cum se știe. După acesta „va veni poporul unui conducător”, poporul celei de-a patra împărății, din care va ieși conducătorul care va veni, și anume antihrist, „care va distruge cetatea și sfântul

⁴ N. tr. – articolul a apărut în *Mesagerul mântuirii în Hristos* în anul 1857, în limba franceză.

locaș”. Și aceasta s-a împlinit prin distrugerea Ierusalimului de către Titus. Este posibil ca săptămâna a șaptezecă să urmeze acum imediat după săptămâna a șaiszeci și nouă? Deja distrugerea Ierusalimului, care este numită după săptămâna a șaiszeci și nouă, cu toate că ea a avut loc aproximativ la patruzeci de ani după moartea Mântuitorului, a adus un spațiu intermediar între aceste două săptămâni. Dacă de altfel s-ar putea spune probabil că în timpul celor trei ani și jumătate, care urmează după moartea lui Hristos, prin legământul harului mulți au fost întăriți, care este atunci jertfa de tăiere și jertfa de mâncare, care a încetat? Sunt jertfele iudaice? În intenția lui Dumnezeu acestea au încetat cu moartea lui Hristos, care le-a făcut să nu mai fie necesare, ceea ce a fost arătat prin ruperea în două a perdelei; în realitate însă ele au încetat odată cu distrugerea Ierusalimului, care a făcut ca ele să devină imposibile; dar în nici un caz și nici în celălalt nu era o jumătate de săptămână sau trei ani și jumătate după moartea Domnului. Prin „aripile îngrozitoare ale pustiirii” se înțelege în mod obișnuit idolii așezați în Templu. Dar aceasta nu se poate aplica la oștirea lui Titus; căci Templul a fost ars împotriva voii lui și înainte ca Templul să fi putut fi întinat prin vreun idol; și în afară de aceasta, aceasta nu a avut loc în săptămâna a șaptezecă. Drept urmare rămâne inexplicabil ceea ce este spus despre săptămâna a șaptezecă, dacă ea este lăsată să urmeze imediat după săptămâna șaiszeci și nouă. Dar dacă între cele două săptămâni se ia timpul întreg al Adunării – și noi am văzut, că în multe alte locuri trebuie să facem așa -, atunci dispar multe greutăți. După șaiszeci și nouă de săptămâni Mesia a fost nimicit, și momentul , care ar fi trebuit să aducă binecuvântările peste Israel, a devenit lepădarea Sa. Deoarece începând din momentul acela Israel nu mai este recunoscut ca popor al lui Dumnezeu pe pământ, încetează număratoarea timpului pentru el.

„Sfârșitul ca un șuvoi de ape și pustiirea hotărâtă până la sfârșitul luptei” este distrugerea Ierusalimului, pustiirea care urmează după aceasta și care se termină numai cu război, cu lupta, pe care Domnul o are cu poporul Său. Este un „timp lung”, în care Israel „va fi fără împărat și fără Templu” (Osea 3.4). Este tocmai timpul Adunării. Însă de îndată ce Adunarea va intra în cer, Dumnezeu va intra din nou în legătură cu poporul Său pământesc, pentru ca mai întâi să-l judece și apoi să-l binecuvânteze. Timpul va reîncepe să fie numărat pentru el. Este săptămâna a șaptezecă sau săptămâna lui antihrist; deoarece ei nu au primit pe Isus, care a venit în Numele Tatălui Său, va veni un altul în numele lui propriu, pe care ei îl vor primi. În timpul primei jumătăți a acestei săptămâni, sau trei ani și jumătate, el va încheia un legământ puternic cu mulți din Israel, pe care îi va câștiga prin cuvinte măgulitoare; dar în jumătatea a doua, când el va arunca masca și va vrea să fie adorat ca Dumnezeu, el va anula jertfa permanentă, a cărei reintroducere el a permis-o; și în același Templu, unde trebuia să se slujească lui Dumnezeu, el așează chipul fiarei, o urâciune, care este o sursă de pierzare, deoarece toți cei care refuză să i se închine, vor fi omorâți, până când „nimicirea se va revărsa asupra nimicitorului”, aceasta înseamnă, asupra lui antihrist, care va cădea sub loviturile Domnului Însuși. Atunci se vor împlini toate binecuvântările „pentru popor și pentru cetatea sfântă”, care sunt anunțate în versetul 24. Cele două jumătăți ale acestei ultime săptămâni sunt aceste perioade care joacă un rol așa de mare în prorocie, un timp, două timpuri și o jumătate de timp, cele 1260 de zile și 42 de luni (Daniel 7.25; 12.7; Apocalipsa 11.3; 12.6,14; 13.5).⁵

⁵ Această întrerupere în căile lui Dumnezeu cu privire la poporul Său pământesc corespunde tainei Adunării și este totodată o cheie pentru înțelegerea profeției. Ea explică foarte bine și tăcerea profeției cu privire la popoarele creștinătății începând de la lepădarea lui Israel. Deoarece Israel este centrul intențiilor lui Dumnezeu pe pământ, Dumnezeu lasă să se procească despre națiuni numai din punctul de vedere al apropierii sau depărtării lor de Israel. Deoarece acest popor timp de optsprezece secole nu mai există ca popor, începând din

- În ceea ce privește Ioel 2.28-35 – citat în Faptele Apostolilor 2.16-21 -. Este destul să citim aceste cuvinte, ca să vedem, că ele nu și-au avut împlinirea deplină în ziua de Rusalii. Chiar dacă a avut loc o revărsare a Duhului și prin aceasta o împlinire parțială a profeției, așa că Petru putea spune: „*Aceasta a fost spus prin prorocul Ioel*”, totuși nu au fost semne în ceruri și pe pământ ca sânge, foc, stâlpi de fum și abur, soarele nu s-a prefăcut în întuneric și nici luna în sânge, și înainte de toate nu a venit ziua cea mare și îngrozitoare. Ce să deducem din aceasta? Că această prorocie referitoare la restaurarea Împărăției lui Hristos a avut numai o împlinire parțială în zilele lui Petru, deoarece Împărăția oferită lui Israel, dar care curând după aceea a fost respinsă, a făcut loc Adunării; și abia la revenirea Domnului această profeție va fi pusă în mișcare, și ca și Împărăția înăși, va avea deplina ei împlinire. Atunci vor avea loc realmente semne în cer și pe pământ, va veni ziua cea mare și îngrozitoare, și o revărsare a Duhului, care pentru Israel va fi ploaia de toamnă, așa cum Rusaliile au fost ploaia de primăvară (Isaia 13.6-13; 29.6; Osea 6.3; Zaharia 12.10, și așa mai departe). Aceasta va fi și împlinirea din Matei 24 și Apocalipsa capitolele 6-20,

Dacă s-ar fi înțeles aceasta, atunci nu s-ar fi căutat în prorocul Daniel și în prorocii în general pe papa de la Roma, pe Mahomed, pe goți, pe saracini, pe Attila, pe Carol cel mare, pe Napoleon, pe toți împărații și toate revoluțiile din istoria modernă. Nici nu s-ar fi gândit să se determine anul venirii Domnului. Nici nu s-ar fi privit la aceste sisteme, care au fost așa de des contrazise de realitate, care au oferit necredincioșilor ocazia de a batjocori iar pe cei evlavioși i-a ținut departe de a cerceta prorocia.

- În sfârșit, se citează Amos 9.11-12, comparat cu Faptele Apostolilor 15.15-17, ca să se dovedească că Israelul restaurat și Adunarea constituie un întreg. Dacă se citește în cartea profetului Amos ce urmează după aceste versete, se vede că Adunarea ar trebui să fie compusă din toate popoarele și în mod deosebit din Edom. Dar să luăm bine seama la cuvintele lui Iacov: „întâi Dumnezeu a căutat să ia dintre națiuni un popor”, și să le punem în legătură cu „după aceea”, ceea ce corespunde în cartea profetului cu „în ziua aceea”. Vedem că Iacov, prin faptul că vorbea prin Duhul Sfânt, nu aplică cuvintele lui Amos la Adunare, ci la restaurarea lui Israel. El spune: „întâi Dumnezeu a căutat să ia dintre națiuni un popor pentru Numele Său”. Prin aceasta Adunarea este clar anunțată și caracterizată, dar Iacov o face cunoscut în felul acesta și nu Amos. Apoi „după aceea”, după timpul Adunării, „Dumnezeu va ridica din nou cortul cel căzut al lui David ...”, și așa mai departe. Aceasta este restaurarea lui Israel. „Ca ei să stăpânească rămășița Edomului”, sau: „... pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul”, spune apostolul, care nu voia să rămână la acțiunile războinice ale lui Israel din ultimele zile, cu toate că era un fapt clar revelat, ci mai degrabă la convertirea popoarelor prin lucrarea lui Israel.

Nu, Adunarea, trupul lui Hristos, nu se găsește în Vechiul Testament, ci ea se găsește numai în Hristos, în care ea este inclusă și ascunsă, așa cum era Eva în Adam, înainte ca Dumnezeu să o fi scos din el. În Vechiul Testament ea se găsește numai în umbre și imagini.

- Ea este acum Eva scoasă din coasta străpunsă a Soțului ei, în timp ce Acesta Se odihnește pe scaunul de domnie al Tatălui Său, și căruia ea Îi va fi prezentată ca soție

acest timp profeția tace cu privire la soarta națiunilor. Ea va fi reluată abia atunci când aceste națiuni se vor aduna din nou în jurul Ierusalimului, aceasta înseamnă, în momentul când Dumnezeu Se îndreaptă iarăși spre Ierusalim, ca să-l curățe prin judecată și ca apoi să-l reazeze în privilegiile lui minunate.

minunată, fără pată și fără cusur, ca să domnească împreună cu El peste o creație binecuvântată de Dumnezeu.

- Ea este Enoh, care aici jos pe pământ umblă prin credință cu Dumnezeu, apoi va fi răpită la El, înainte ca potopul mâniei Lui să se reverse peste pământul plin de păcat.
- Ea este Rebeca, pe care o caută un Eliezer ceresc, trimis de Tatăl, ca mireasă pentru Fiul Său, pe care El o mângâie prin darurile bogate și o călăuzește prin pustie spre locuința Soțului ei, care îi iese în întâmpinare.

Dar taina cerească, care este inclusă în aceste prezentări impresionante, a rămas ascunsă chiar și acelor care erau de față ca persoane principale. Ceea ce vestesc profeții lui Israel și fără să facă o taină din aceasta, sunt „suferințele lui Hristos și slăvile care aveau să urmeze” (1 Petru 1.11). Aceasta este Împărăția, pe care Fiul Omului o va instaura la revenirea Sa minunată (Daniel 2.44; 7.13-14,27), în care toate împărățiile Îi vor fi supuse și Îi vor sluji; este „Împărăția lui Dumnezeu”, deoarece Domnul va fi atunci Împărat al întregului pământ (Zaharia 14.9); „Împărăția cerurilor”, deoarece Acela care o instaurează vine din cer (Daniel 7.13; Matei 26.64). De altfel prin aceasta El va revela atât gloria Sa în cerurile cele mai înalte în sfinții Săi cerești cât și în aceia care vor fi pe pământ; - „Împărăția lui Israel” (Faptele Apostolilor 1.16), deoarece Israel ocupă primul loc pe pământ, prin aceea că fiii lui vor fi conducători pe întreg pământul (Mica 4.8), în mod deosebit de aceea, pentru că Cel care va domni atunci este Acela a cărui bună-plăcere era să Se reveleze lumii ca Fiu al lui David, și care atunci Se va numi din nou Împărat al lui Israel (Isaia 22.20-22; Țefania 3.14-15).

Perioada de timp actuală și cea viitoare (3)

3. Adunarea devine pentru prima dată vizibilă

Versete călăuzitoare: *Matei 16.16-18*

Matei 16.16-18: *Simon Petru drept răspuns I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Isus a luat din nou cuvântul, și i-a zis: „Frică de tine Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile locuinței morților nu o vor birui.*

3. Prima apariție a Adunării în Noul Testament și constituirea ei prin Duhul Sfânt

Dacă acum trecem la Noul Testament, vedem Adunarea pentru prima dată în învățăturile Domnului, cu ocazia când Israel L-a lepădat. Apoi o vedem – după ce ea a fost constituită pe baza lui Isus mort și înviat – pusă în locul lui Israel și a Împărăției Sale, care începând de atunci va fi amânată pentru timpuri viitoare.

Așa și îngerul vestește Mariei pe Împăratul acestei Împărății și nu Capul Adunării, atunci când spune: „Vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune Numele Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul celui Preaînalt, și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.” (Luca 1.31-33)

Isus nu a stat niciodată în Adunare pe scaunul de domnie al lui David; de asemenea El nu a domnit niciodată peste casa lui Iacov, care dimpotrivă L-a lepădat și este fără împărat. Dar aceasta a fost făgăduit lui Israel (2 Samuel 7.12-16; Isaia 9.6; Ieremia 23.5-6; 33.15-17 și așa mai departe).

Această Împărăție a vestit-o Ioan Botezătorul: „Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape!” (Matei 3.2). Și toate urmările propovăduirilor sale stau în legătură cu acest început. El se dovedește a fi glasul despre care a vorbit Isaia 40.3 și versetele următoare, care strigă în pustie: „Pregătiți calea Domnului”; și apoi, așa cum spune profetul însuși, „se va descoperi slava Domnului și în clipa aceea orice făptură va vedea că gura Domnului a vorbit”. Este acesta timpul Adunării? Dacă se răspunde afirmativ la această întrebare, atunci Ioan Botezătorul este pus în contradicție evidentă cu apostolul Pavel, care denumește acest timp al Adunării ca un timp în care toată creația suspină împreună și zace în durerile nașterii; și noi înșine, care suntem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi înșine; și acest suspin are ca punct de plecare numai salvarea trupului nostru, și anume învierea noastră minunată la venirea Domnului (Romani 8.19-22). Da, timpul în care toate văile vor fi ridicate și toți munții vor fi coborâți, când ce este deluros va fi făcut plan, și când slava Domnului se va arăta, este opusul a ceea ce noi vedem astăzi, opusul timpului de suspine al creației; el este timpul de înviore și de restaurare a tuturor lucrurilor „înaintea Domnului” (Faptele Apostolilor 3.20-21). Atunci El va coborî toți munții înalți și toate dealurile falnice, pentru ca numai El singur să fie măreț și sublim (Isaia 2.14-17). Atunci și pământul va fi plin de cunoașterea Domnului, așa cum apa acopere fundul mării (Habacuc 2.14; Isaia 11.9). Aceasta este ceea ce Ioan Botezătorul vestește. Și tot așa, când el spune: „El are lopata în mână; Își va curăți aria cu desăvârșire, și Își va strânge grâul în grânar, iar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge” (Luca 3.17). Aceste cuvinte ne așează în timpul recoltei; căci în Orient cernerea grâului și curățirea ariei are loc imediat după recoltare și face parte din ea; în orice caz niciodată nu pot avea loc înainte de ea. Recoltarea însă este „sfârșitul timpurilor” (Matei 13.37-43). Deci Ioan vestește judecata Domnului, care va avea loc la sfârșitul acestui veac, când El va nimici pe aceia care au stricat pământul și va întemeia Împărăția Sa. Însă Ioan nu vestește Adunarea. În timpul acela aceasta își va fi terminat alergarea aici pe pământ și va fi la Domnul ei.

Când Ioan Botezătorul vestește pe Domnul Isus ca „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”, atunci aceasta include în sine fără îndoială Adunarea, deoarece ea este lume, dar și aceasta își va avea deplina împlinire abia în veacul viitor, când lumea întregă va avea parte de roadele jertfei lui Isus. El este acum jertfa de ispășire pentru păcatele noastre – pentru noi, cei care suntem mădulare ale Adunării -, și atunci El va fi pentru lumea întregă (1 Ioan 2.2). Fără îndoială lui Ioan Botezătorul i-a fost dat să vadă aceste lucruri din viitor. Ca vizionar al poporului pământesc el a văzut ca toți ceilalți profeți din vechime lucrurile mari și minunate, pe care Domnul le va restaura pe pământ, atunci când El va instaura Împărăția Sa; dar Adunarea, în ceea ce ea are în mod deosebit: chemarea ei, umblarea ei pe pământ, răpirea ei, era pentru el încă o taină ascunsă. Numai Isus, care a venit din cer, putea să reveleze aceste lucruri. Aceasta înseamnă fără îndoială și cuvintele următoare ale lui Ioan Botezătorul: „Cine este de pe pământ este pământesc și vorbește lucrurile de pe pământ; cine vine din cer este mai presus de toate. Și el mărturisește ce a văzut și auzit.” Se mai poate observa și că Ioan Botezătorul nu se prezintă ca fiind Mirele sau Hristosul, și nici că el ar fi mireasa, Adunarea sau o parte a acesteia; el se numește mai degrabă „prietenu Mirelui” (Ioan 1.28-31).

Deci Ioan Botezătorul a invitat pe Israel la pocăință, ca să pregătească drumul Împărăției minunate a Domnului, pe care el o vestește; însă mai marii poporului, prin faptul că au refuzat primirea botezului lui Ioan Botezătorul „au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei” (Luca 7.30). Și ispitirea lui Ioan Botezătorul a constat fără îndoială în aceea, că Împărăția, pe care el o vestește, trebuia să fie întreruptă din cauza lepădării lui Isus; tot așa cum Ilie nu putea să

suporte, că mărturia lui a rămas fără efect asupra convertirii lui Ahab și a lui Israel (1 Împărați 19.3-15; Luca 7.19-28).

Isus Însuși începe să predice: „*S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape*” (Marcu 1.15; Matei 4.17). Săptămâna a șaptezecă a lui Daniel venise realmente. Timpul Împărăției și toate binecuvântările ei venise. Pentru ca Israel să ajungă să savureze acestea era necesar numai să asculte de solicitările Domnului: „*Pocățiți-vă și credeți în Evanghelie*” („*Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu*”) (Marcu 1.14).

Să-L însoțim acum pe Domnul Isus în sinagoga din Nazaret. El desfășoară sulul cărții prorocului Isaia și citește: „*Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului*” Luca 4.16-21).

Dacă acum am citi capitolul 61 al cărții Isaia, vom vedea că el anunță clar revenirea favorii lui Dumnezeu peste Israel precum și revenirea tuturor binecuvântărilor, pe care le prevedea anul de sabbat și anul jubiliar, ceea ce însemna anularea datoriilor, eliberarea robilor și odihna și binecuvântarea pământului (Exod 23.10-11; Levitic 25; Deuteronom 15). Deci Isus a oferit lui Israel adevăratul an de veselie, și anume Împărăția cu toate binecuvântările ei, prin aceea că El a folosit cuvintele din Isaia 61.1-2. Ioan Botezătorul și Isus au predicat într-un fel ziua ispășirii, prin aceea că ei au zis: Pocățiți-vă! (Levitic 25.9-10; 23.27-32). Deci Isus aduce poporului Israel, după ispășire, anul de veselie, aceasta înseamnă după smerirea prin pocăință aduce Împărăția cu toate binecuvântările ei, prin aceea că El zice poporului: „*Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.*”

Dar de ce Domnul se oprește, înfășurând sulul cărții înaintea cuvintelor „*și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru*”? Deoarece El nu a adus răzbunarea, ci binecuvântarea. Dacă Israel L-ar fi primit atunci, atunci făgăduințele anunțate prin profet s-ar fi împlinit. Însă noi știm cum a fost El primit în această ocazie. La locuitorii din Nazaret după o admirație de scurtă durată a urmat curând mânia și au vrut să-L arunce în prăpastie de pe muntele pe care era zidită cetatea lor. Deoarece Israel necunoscând ziua cercetării lui a lepădat pe Împăratul său, care a venit blând la el, care nu a rupt trestia frântă și nu a stins fitilul care fumega, el va trebui să-L vadă venind cu semne mari și îngrozitoare înaintea Lui – „*oamenii își vor da sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ ...*” Acestea sunt zilele răzbunării, pentru ca să se îplinească tot ce este scris (Luca 21; Isaia 34.4; 63.4). Aceasta va fi „*ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată*” (Ioel 2.31; Maleahi 4.5). Și abia atunci, când izraeliții vor fi avut parte de ziua ispășirii (Zaharia 12.10 – 13.1), va veni anul de veselie. „*Ei vor reconstrui ce a fost pustiit și vor reclădi locurile părăsite*”. Atunci ei vor fi numiți: „*Preoți ai Domnului, slujitori ai Dumnezeului nostru.*” În schimb Adunarea, care a fost introdusă în locul Împărăției respinse de către Israel, savurează în sens spiritual aceste binecuvântări.

Ceea ce Isus a predicat în Nazaret, El a predicat din cetate în cetate; căci El „*străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției, și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință*” (Matei 9.35). Atunci când El a ales pe cei doisprezece ucenici ai Săi, El le-a dat putere peste duhurile rele, ca să le alunge și să vindece tot felul de boli și neputințe, chiar și să învie morți. Apoi le-a poruncit să nu meargă nici la păgâni și în nici o cetate a samaritenilor, ci să meargă la oile pierdute ale casei lui Israel, ca să le spună: „*Împărăția cerurilor s-a apropiat*” (Matei 10). Aceeași misiune a fost dată și celor șaptezeci; și dacă în vreo cetate nu voiau să-i primească, atunci să iese pe drumuri și să spună: „*Scuturăm împotriva voastră chiar și praful din cetatea voastră, care s-a lipit de picioarele noastre; totuși să știți că Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi*” (Luca 10).

Însă așa cum Israel a lepădat pe antemergătorul Împăratului său, tot așa el a lepădat și pe Însuși Împăratul său și pe trimișii Lui. „*Dar poporul Meu n-a ascultat glasul Meu, Israel nu*

M-a ascultat” (Psalm 81.11-16); și Isus a trebuit să strige: „Cu cine voi asemăna neamul acesta de oameni? Seamănă cu niște copilași, care șed în piețe, și strigă la tovarășii lor: «V-am cântat din fluiet, și n-ați jucat; v-am cântat de jale, și nu ați plâns.» Căci a venit Ioan, nici mâncând, nici bând, și ei zic: «Are drac!» A venit Fiul Omului mâncând și bând, și ei zic: «Iată, un om mâncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor!» (Matei 11,16-29). Trebuie să observăm că Isus abia după ce a rostit aceste cuvinte începe să vestească Adunarea Sa. „Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip, și a întrebat pe ucenicii Săi: «Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?» Ei au răspuns: «Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie, alții Ieremia, sau unul din proroci.» «Dar voi», le-a zis El, «cine ziceți că sunt Eu?» Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: «Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!» Isus a luat din nou cuvântul, și i-a zis: «Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile locuinței morților nu o vor birui»” (Matei 16.13-18).

Deoarece Petru a primit de la Dumnezeu harul să cunoască pe Isus nu numai ca Fiul al lui David sau ca Mesia la lui Israel, ci și ca Fiul al Dumnezeului celui viu, și deoarece el L-a mărturisit ca atare, Isus răspunde la această mărturisire cu o altă revelație, ca și cum ar fi vrut să spună: Este adevărat că Eu sunt Fiul Dumnezeului celui viu, că porțile hadesului (un loc invizibil, în care se află sufletele după moarte [Isaia 38.10-11]) nu numai pe Mine nu Mă pot ține – nu numai că Eu după ce voi fi coborât acolo Mă voi ridica învingător, ci Eu voi face ca și Adunarea Mea să iese biruitoare de acolo, „căci, după cum Tatăl are viața în Sine Însuși, tot așa a dat Fiului să aibă viața în Sine Însuși; și după cum Tatăl înviază morții, și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea” (Ioan 5.21,26). Deoarece Eu trăiesc, trebuie ca și Adunarea Mea să trăiască (Ioan 16.19).

Avem astfel aici prima revelație a Adunării și participarea ei la viața lui Isus al ei mort și înviat. Este aproximativ același gând pe care Isus îl spune mai târziu ucenicului Lui iubit spre mângâiere și încurajare (Apocalipsa 1.17-18). Observă că Domnul nu spune: „Eu *am zidit*”, ci „Eu *voi zidi*” Adunarea Mea. Ar fi vorbit El în felul acesta, dacă această Adunare ar fi existat de la începutul lumii? Nu, căci în momentul acela nu era pusă nici măcar baza pentru zidirea ei; căci această bază este Isus lepădat, răstignit și înviat. Era de asemenea momentul în care „de atunci încolo Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât, și că a treia zi are să învieze” (Matei 16.21); și în felul acesta El a legat gândul referitor la lepădarea Lui, a morții Lui și a învierii Lui cu Adunarea.

Când puțin mai târziu Domnul explică, că acolo unde doi sau trei vor fi adunați pentru Numele Său, El va fi în mijlocul lor, El descrie baza de constituire a acestei Adunări, care ne face cunoscut natura acesteia; și noi avem fericirea să ne sprijinim pe această bază, chiar și în timpurile de decădere actuale.

Este adevărat, că mai târziu a părut să fie un moment în care Israel va primi pe Împăratul lui. Când o mulțime din popor a aflat că Isus a venit la sărbătoare, au mers înaintea Lui și au strigat: „Osana Fiului lui David! Bindecuvântat să fie Cel ce vine în Numele Domnului!” Copiii în Templu au repetat: „Osana Fiului lui David!” (Matei 21.8-15). Și grecii, care veniseră să se închine în Ierusalim, doreau să-L vadă; și un glas din cer a dat mărturie despre El (Ioan 12.20-29). Părea că totul se pregătește pentru triumful Lui. Dar mai marilor norodului le-a reușit din nou să sufoce aceste înclinații bune și în felul acesta să împiedice salvarea lui Israel și a lumii întregi. Ei au pus chiar la îndoială puterea Domnului Isus. După aceea Domnul Isus le-a făcut cunoscut public lepădarea lor. În pilda lucrătorilor viei El i-a obligat să rostească ei înșiși propria lor condamnare, spunând: „Pe ticăloșii aceia ticălos îi va pierde și via o va da altor vieri, care-i vor da rodirile la vremea lor.” Apoi Isus adaugă: „N-ați citit niciodată în Scriptură: «Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri?» De aceea, vă spun că

Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera” (Matei 21.41-46).

Astfel această piatră a fost mai întâi pe pământ. Se lovesc de ea și sunt zdrobiți. Aceasta înseamnă evident Domnul Însuși în smerirea Lui la prima Sa venire – care era pentru Israel o pricină de poticnire și pentru lume mai este încă (Faptele Apostolilor 4.10-12). După aceea piatra cade – deoarece mai înainte ea a fost înălțată – și acela peste care cade ea va fi spulberat. Aceasta înseamnă Domnul venind în glorie ca să întemeieze Împărăția Sa prin nimicirea dușmanilor Săi. Este piatra dezlipită fără ajutorul vreunei mâini, care sfărâmă chipul mare, care are parțial picioare de lut, parțial picioare de fier (Daniel 2.35,44-45). Ceea ce se clădește pe această piatră în timpul lepădării ei este Adunarea, „Casa lui Dumnezeu în Duhul”, care se întemeiază pe „piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu” (Matei 16.18 comparat cu versetul 21 și 1 Petru 2.4-10). Ceea ce se zidește pe piatra venită din cer și care spulberă pe dușmanii ei, este Împărăția (Isaia 28.16) în care se va cânta Psalmul 118, în mod deosebit versetele 21-26. Aproximativ aceleași gânduri sunt în pilda omului de neam ales (Luca 19.12 și versetele următoare).

După ce El a rostit „Vai de voi!” conducătorilor orbi ai poporului Său orb, Isus s-a despărțit de Ierusalim prin cuvintele impresionante: „... Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De cât ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Iată vi se lasă casa pustie; căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»” (Matei 23.33-39).

Se vede însă că nu era o despărțire pentru totdeauna: „Nu Mă veți mai vedea *până când* veți zice ...”. Domnul a spus aceasta deja prin profetul Său: „Voi pleca, Mă voi întoarce în locuința Mea, *până când* vor mărturisi că sunt vinovați și vor căuta fața Mea” (Osea 5.15). Deci va veni timpul când Israel se va întoarce la Împăratul și Dumnezeul lui, și prin faptul că Îl vor vedea Îl vor saluta din nou cu strigătul: „Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului!” (Osea 3.5; Psalm 118.26). Împărăția a fost amânată până în momentul acela, și până în clipa aceea a fost înlocuită prin Adunare.

În final este cunoscut ce a făcut Israel cu Împăratul său; L-au dat în mâinile păgânilor, ca să-L omoare, strigând: „Răstignește-L!, Răstignește-L!” Când Pilat le-a zis: „Să răstignesc pe Împăratul vostru?”, bătrânii poporului au răspuns: „Noi nu avem alt împărat, decât pe cezarul”. Spre încununare au împletit o cunună de spini și ca sceptoru I-au pus în mână o trestie și ca tron L-au pus pe cruce, pe care spre supărarea dușmanilor Lui se putea citi în limbile greacă, latină și ebraică: „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor”, pentru ca totodată să facă cunoscut lumii că dacă începând de acum Israel va fi fără împărat, nu este din cauză că împăratul a fost infidel poporului său, ci din cauză că poporul a lepădat pe Împăratul său și L-a răstignit.

Israel era, ca și părinții lui, ajuns la granițele țării făgăduite (Numeri capitolele 13 și 14). Împărăția cerurilor se apropiase de el, îi era oferită; dar el a împiedicat împlinirea făgăduinței, prin necredința lui, ca și părinții lui, și acum, înainte ca ea să se îplinească, ei trebuie să rătăcească multe zile „în pustia popoarelor”, „fără împărat, fără căpetenie, fără jertfă și fără altar, fără efod și fără terafim” (Ezechiel 20.35; Osea 2.14; 3.4).

Însă Isus S-a rugat la cruce pentru ucigașii Lui: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”, și ca răspuns la această rugămintă Împărăția le-a fost de mai multe ori oferită. Cuvintelor lui Petru nu li se poate acorda nici un alt sens, când spune: „Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri. Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui: că, adică, Hristosul Său va pătimi. Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se ștergă păcatele, ca să vină de la Domnul vremuri de înviore, și să trimeată pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre

aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.” (Faptele Apostolilor 3.17-21). Chiar dacă unii au crezut, totuși mulțimea s-a împietrit la apelul apostolului, așa cum au făcut și la apelul Stăpânului lor.

Ștefan s-a adresat încă o dată lui Israel ca popor al lui Dumnezeu și l-a rugat în modul cel mai insistent să nu imite pe părinții înaintașilor lor, care plini de invidie au vândut pe Iosif, pe care Dumnezeu l-a ridicat ca salvator al familiei sale și al lumii întregi – și nici să nu facă cum au făcut evreii în Egipt, care au zis lui Moise: „Cine te-a pus pe tine stăpânitor și judecător peste noi?” Căci acest Moise, pe care ei l-au lepădat, era omul pe care Dumnezeu l-a trimis ca și căpetenie și eliberator. Dar iudeii, împietriți și mai mult decât părinții lor, au omorât cu pietre pe Ștefan și l-au trimis, ca să zicem așa, după Domnul, asemenea robului din pildă, ca să zică: „Nu vrem ca acesta să stăpânească peste noi!” Începând de atunci acest trup, pe care Duhul Sfânt l-a constituit din copiii lui Avraam, a fost adunat dintre samariteni și curând și dintre națiuni (Faptele Apostolilor capitolul 5 și 13). Corespunzător el a luat caracterul Adunării acestui om nou, în care nu este nici iudeu și nici grec; Adunarea a intrat în locul Împărăției. În același timp Dumnezeu a ridicat din numărul ucigașilor lui Ștefan pe acela care trebuia să fie slujitorul Adunării, „administratorul acestei taine ascunse de veacuri” (Coloseni 1.24-29). Și pare că el în chemarea sa a trebuit să cunoască Adunarea însăși ca trup, care umblă aici jos pe pământ cu Isus mort și înviat. „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”, a zis Domnul, și când Pavel a răspuns: „Cine ești Tu, Doamne?”, El a răspuns: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești” (Faptele Apostolilor 9.4-5).

Adunarea a început într-adevăr înainte de Pavel, fără însă să fie înțeleasă nici măcar de aceia care o constituiau. Când de exemplu Petru a primit porunca să predice Cuvântul păgânilor, el a ascultat ca să zicem așa împotriva voinței lui și fără să înțeleagă; el s-a dedicat pe deplin acestei vestiri când a văzut că Duhul Sfânt a fost dat păgânilor, după ce aceștia au crezut. Aceasta a fost dovada pentru el, că el nu avea dreptul să le oprească apa. „Cine eram eu, ca să mă împotrivesc lui Dumnezeu?” Petru a înțeles într-adevăr faptul că păgânii au fost mântuiți prin credință, însă atunci el nu a înțeles unitatea credincioșilor adunați cu Hristos într-un trup pentru Dumnezeu. Cu siguranță a fost rezervat pentru Pavel, ca el să fie administratorul acestei taine, pe care el fără îndoială o numește „Evanghelia sa” (Romani 16.25; 2 Timotei 2.8).

Am ajuns astfel la punctul nostru de pornire, și anume la învățăturile lui Pavel cu privire la natura Adunării, pe care noi putem acum s-o înțelegem mai bine.

Perioada de timp actuală și cea viitoare (4)

4. Învățăturile lui Pavel referitoare la natura Adunării (Bisericii)

Versete călăuzitoare: *Efeseni 1.22-23; 2.16; 4.1-16; Coloseni 1.18,24; 1 Corinteni 12.12-27*

Efeseni 1.22-23: *El l-a pus totul sub picioare, și ca și Căpetenie peste toate lucrurile L-a dat Adunării, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți.*

Efeseni 2.16: *... și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia.*

Coloseni 1.18,24: *El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, Cel dintâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea. ... Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos pentru trupul Lui, care este Biserica.*

4. Sinteza învățăturilor lui Pavel cu privire la natura deosebită a Adunării

- a. Cea mai importantă din aceste învățături, aceea care într-o oarecare măsură include și pe celelalte și la care Pavel revine de cele mai multe ori, este aceea, că Adunarea este „trupul lui Hristos” (Efeseni 1.22-23; 2.16; 3.6; 4.1-16; 5.23-32; Coloseni 1.18,24; 1 Corinteni 12.12-27).

Putea deci să existe acest trup înainte ca Isus să fie lepădat? Nu, căci am văzut, că Isus a venit să Se așeze pe tronul lui David, al tatălui Său, și ca să domnească peste casa lui Iacov și nu ca să constituie un trup și anume din păcătoșii răscumpărați dintre toate națiunile. De aceea El leagă, așa cum am văzut, gândul referitor la Adunare cu acela referitor la lepădarea Sa: Adunarea este casa zidită în Duhul pe Piatra care a fost lepădată. Pavel ne învață de asemenea, că aceia care erau departe, au fost aduși aproape prin sângele lui Hristos, pentru ca împreună cu cei care erau aproape să alcătuiască acum *un* om nou; și înaintea lui Dumnezeu cei doi alcătuiesc împreună prin cruce *un* trup (Efeseni 2.13 și versetele următoare).

Caiafa, prorocind prin Duhul, însuși a spus că Isus nu numai pentru neamul acela trebuia să moară, „ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți” (Ioan 11.49-52). Această strângere laolaltă a copiilor lui Dumnezeu risipiți până atunci – cu alte cuvinte: a trupului lui Hristos – este deci un rod al morții Sale.

Însă Adunarea nu este trupul unui Hristos mort pentru totdeauna, și nici a unui Hristos pământesc, care mai poate să moară, ci a unui Hristos, care era mort și a înviat, care drept urmare nu mai poate muri, ci trăiește din veșnicie în veșnicie (Matei 16.16-18; Romani 6.9; Apocalipsa 1.17). Să observăm că Hristos „care a fost dat Adunării, trupului Său, ca și Cap”, este Hristosul care „a înviat și a fost pus să șadă la dreapta lui Dumnezeu, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efeseni 1.20-23). Drept urmare acest trup nu putea să existe înainte ca Isus să fie înviat și glorificat.

Deoarece în sfârșit Adunarea este trupul lui Hristos, Duhul lui Hristos trebuie să locuiască în ea și s-o însuflețească, așa cum duhul omului locuiește în om. Aceasta ne învață și cuvintele următoare: „Voi sunteți templul lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi”. „Adunarea este casa lui Dumnezeu în Duhul”; „*un* trup și *un* Duh” (1 Corinteni 3.16; 6.19; 2 Corinteni 6.16; Efeseni 2.21-22; 4.4; 1 Petru 2.4-5). Era însă necesar ca natura noastră omenească îndreptățită și glorificată în Persoana lui Hristos să fie intrată în cer, pentru ca Duhul Sfânt să poată coborî de acolo, ca să locuiască în de la natură sărmanii păcătoși ca într-un templu (Ioan 7.37-39; 16.7). Deci acest trup însuflețit prin Duhul Său nu putea să existe înainte ca Duhul să fie trimis de sus jos pe pământ. Desigur toți sfinții din toate timpurile au fost învățați, înnoiți și sfințiți prin Duhul lui Dumnezeu – prin El și oamenii lui Dumnezeu au vorbit -, dar niciodată nu s-a spus despre vreunul din ei sau despre vreo adunare dintre ei, că ar fi trupul lui Hristos, mădularele Sale, templul Duhului Său.

- b. Pavel ne învață de asemenea că „Adunarea este un templu sfânt în Domnul, un lăcaș al lui Dumnezeu prin Duhul, zidită pe temelie apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Efeseni 2.20-22). Profeții, despre care este vorba aici, sunt profeții Vechiului Testament sau ai Noului Testament? (Faptele Apostolilor 13.1;

1 Corinteni 12; 14). Te poți convinge că sunt profeții Noului Testament, dacă se observă că ei sunt totdeauna numiți după apostoli (Efeseni 2.20; 3.5; 4.11; 1 Corinteni 12.28-29). În ultimul loc enumerat se spune chiar: „Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli, al doilea, proroci, ...”. Și din Efeseni 4.11 este clar că acești profeți sunt un dar al Duhului, care au venit urmare înălțării Lui la cer. Deci în acest loc este vorba de profeții Noului Testament. Deci dacă Adunarea este zidită pe temelia apostolilor și profeților Noului Testament, atunci ea nu poate fi constituită din totalitatea tuturor credincioșilor începând de la facerea lumii, căci cei mai mulți dintre ei au trăit înainte de acești apostoli și profeți și deci nu puteau fi zidiți pe această temelie. Aceasta confirmă și extinde într-o oarecare măsură ce am spus cu privire la cuvântul lui Isus adresat lui Petru: „Pe această piatră voi zidi, și nu am zidit Biserică Mea”.

- c. Potrivit cuvintelor apostolului Pavel, și Adunarea se înalță peste dărâmurile zidului despărțitor de la mijloc – poruncile în orânduiri -, care odinioară despărțea pe iudei și națiuni, ca un om nou (Efeseni 2.11-12). Putea deci să existe Adunarea pe când era acest zid despărțitor de la mijloc? Cu alte cuvinte, putea să existe Adunarea, în care nu este nici iudeu nici grec, când dimpotrivă între iudei și națiuni era o prăpastie de netrecut? Va putea ea să existe, dacă această linie de despărțire va exista iarăși, chiar dacă sub o formă mai puțin pregnantă și mai puțin adâncă, așa cum va fi cazul în veacul viitor?
- d. În sfârșit Pavel ne spune (Efeseni 4.11-12) că „Hristos a dat pe unii apostoli, pe alții, proroci, pe alții, evangheliști, pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”. Dacă Adunarea este alcătuită din toți sfinții începând de la crearea lumii, cum se face atunci că apostolul, vorbind despre darurile, pe care Dumnezeu le-a dat acestei Adunări pentru zidirea ei spirituală, nu spune nici măcar un cuvânt despre patriarhii, împărații și profeții vechiului legământ? Nu au slujit acești bărbați la zidirea spirituală a sfinților din timpul lor? Cu certitudine, da, dar pentru Pavel Adunarea este trupul lui Hristos, care a fost adusă la viață la Rusalii prin Duhul Său și el are viață abia din momentul acesta. De aceea el vorbește numai despre daruri și slujbe date prin acest Duh începând de la Rusalii, așa cum arată clar contextul.

Da, există o Adunare, care nu este nici continuarea lui Israel și nici Israelul restabilit și nici națiunile binecuvântate ale veacului viitor, ci ea este totalitatea acelor pe care Duhul Sfânt îi aduce la Isus în timpul când Israel este lepădat, ca să fie mireasa Sa, trupul Său, un om nou, unde nu este nici grec nici iudeu, nici circumcizie și nici necircumcizie, nici barbar, nici schit, nici sclav, nici liber, ci Hristos este totul și în toți (Galateni 3.26-28; Coloseni 3.10-11). Deoarece Hristos S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob și a fost ascultător până la moarte pe cruce, de aceea „Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume, pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2.6-11; Efeseni 1.20-23).

Această poziție minunată, pe care Isus Și-a dobândit-o prin smerirea Sa și suferințele Sale, la dreapta lui Dumnezeu în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie și putere, este și poziția asigurată Adunării Sale, ca trup al Său. De aceea s-a spus: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.” – „Măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos – prin har sunteți mântuiți – și ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efeseni 1.3; 2.5-6).

Deoarece noi suntem trupul, mădulele Aceluia care acum șade în locurile cerești, și deoarece Duhul Lui ne leagă cu El, noi suntem într-un anumit sens în locurile cerești. Acolo ne-a strămutat dragostea Tatălui, atunci când El ne-a ales din veșnicie – pe noi, mădulele moarte ale trupului lui Adam -, că să ne facă trup al lui Hristos, Prințul vieții, ca mădulele ale Lui. Acolo este dreptatea noastră, pacea noastră, ancora nădejzii noastre, „viața noastră”, „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3.3). Cine ne va smulge? (Romani 8.27-38; 10.6-8). Să ne hrănim cu aceste adevăruri mărețe; căci numai în măsura în care facem aceasta vom putea duce o viață de înviere, ca fiind morți față de păcat și de lume, și vii pentru Dumnezeu, prin Isus Hristos.

Deoarece noi suntem trupul lui Hristos, „mireasa Lui, os din oasele Sale, carne din carnea Sa”, „plinătatea Ce plinește totul în toți”. Căci mădulele, până la cel mai mic sunt plinătatea sau împlinirea Capului; și trupul este numai atunci complet, când nu-i lipsește niciunul din mădulele sale. Soția este întregirea soțului ei, care este complet numai cu soția lui; ea este onoarea lui (1 Corinteni 11.7). Tot așa este și cu Hristos. El va fi, ca să zicem așa, „bărbat complet” și va fi „la înălțimea staturii plinătății” (Efeseni 4.14) abia atunci când trupul Său va fi completat cu adăugarea ultimului mădular (1 Corinteni 12.12). Trupul întreg este numit în locul acesta „Hristosul”. Căci atunci când al doilea Adam „va înfățișa înaintea Lui Însuși Adunarea Sa glorificată, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta”, El Se va glorifica în ea, după cum este scris: „... să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut” (2 Tesaloniceni 1.10); și împreună cu ei El va domni peste moștenirea Sa, Israel și națiunile.

Dacă se pune întrebarea, de ce Domnul a chemat Adunarea precum și pe fiecare mădular în parte la o astfel de chemare înaltă, care depășește cu mult chemarea tuturor celorlalte clase de sfinți, atunci răspunsul îl găsim numai în buna plăcere a lui Dumnezeu. Din nici un alt motiv noi, cei care credem, nu am primit dragostea pentru adevăr, ci numai din acela că Dumnezeu „ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale” (Efeseni 1.5). Degeaba vom căuta un alt motiv pentru chemarea Adunării. Atât într-un caz cât și în celălalt se va ajunge să se spună: „Da, Tată, pentru că așa ai găsit Tu cu cale” (Matei 11.26). De altfel cu privire la scopul, pe care Dumnezeu Și l-a prevăzut în privința aceasta, Cuvântul ne revelează următoarele: „ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus” (Efeseni 2.7), și mai departe: „pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu” (Efeseni 3.10). Cât de mult înalță aceasta gândul, pe care noi ni-l putem face despre Adunare și chemarea ei de a fi în veacurile viitoare un monument al înțelepciunii lui Dumnezeu în locurile cerești și al bogăției nespus de mare a harului Său!

Dacă cuiva i se pare a fi mândrie, dacă crezi în această chemare înaltă, atunci să ne amintim că, „gândurile Sale nu sunt gândurile noastre și căile Sale nu sunt căile noastre; ci cât de sus sunt cerurile față de pământ, atât de sus sunt căile Sale de căile noastre și gândurile Sale de gândurile noastre” (Isaia 55.8-9). Să ne amintim înainte de toate, că adevărata smerenie nu constă în aceea, ca sub masca supunerii să respingem harul pe care ni-l oferă Dumnezeu (Ioan 13.8). Căci pentru ce suntem noi demni? – Smerenia constă mai degrabă în primirea cu adorare a ceea ce ne dă Dumnezeu, prețuind cu mult mai mult ce ne dă El decât prețuim gândurile noastre proprii cele mai plăcute, decât moștenirile cele mai vechi și învățăturile cele mai nobile. Să primim în acest sens învățăturile pe care ni le dă Cuvântul lui Dumnezeu despre Adunare. Să ne smerim; căci ce este mai potrivit să ne smerească, decât studierea harului copleșitor al lui Dumnezeu față de starea noastră nenorocită? Să nu ne spunem atunci: „Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” (1 Corinteni 4.7). De aceea să fim smeriți, dar și credincioși; să adorăm și să mulțumim și să fim întăriți, ca să umblăm în chip demn de chemarea la care am fost chemați, prin aceea că noi contemplăm bogăția de nepătruns a dragostei lui Dumnezeu.

Perioada de timp actuală și cea viitoare (5)

5. Decăderea Adunării (Bisericii)

Versete călăuzitoare: *Matei 13; Romani 11.22; Faptele Apostolilor 20.29-30; 1 Timotei 4.1-3; 1 Ioan 2.18 și alte multe locuri.*

Romani 11.22: *Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu; asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminterlea vei fi tăiat și tu.*

Faptele Apostolilor 20.29-30: *Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.*

1 Timotei 4.1-3: *Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor. Ei opresc căsătoria și întrebuițarea bucatelor, pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumiri de către cei ce cred și cunosc adevărul.*

1 Ioan 2.18: *Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină antihrist, să știți, că acum s-au ridicat mulți antihriști; prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă.*

Decăderea, așa cum se prezintă ea astăzi

Israel trebuia să arate tuturor popoarelor prin ascultarea sa și prin binecuvântările legate de această ascultare, cât „de fericit este poporul al cărui Dumnezeu este Domnul” (Psalm 144.15). Chiar și acest popor așa de privilegiat era neascultător și a lepădat pe Domnul. Însă Dumnezeu va cere în veacul viitor de la Israel și de la națiuni ca ele, văzând atunci gloria revelată a Fiului lui David, să se supună de bună voie acestui adevărat Melhisedec, care va domni peste ei în pace și dreptate.

Adunarea (Biserica), care în timpul absenței lui Isus umblă aici jos pe pământ, este chemată să arate lumii prin umblarea ei spirituală și cerească, că acest Isus, pe care lumea L-a respins, trăiește în cer, lucrând în Adunare prin Duhul Său simțăminte cerești și un fel de gândire ceresc; și acest timp al răbdării Sale este destinat ca oamenii să se întoarcă la El.

Dacă Adunarea ar fi oferit permanent imaginea demnă de admirație, conform chemării ei, a unui trup adunat din toate popoarele – a unui trup care printr-o putere necunoscută până atunci s-a păstrat în unitate, dragoste și așteptarea venirii Capului ei -, atunci pentru ea ar fi fost fără îndoială o binecuvântare bogată și ar fi rămas pentru lume o mărturie puternică. Însă pentru aceasta Adunarea trebuia să se bazeze pe deplin pe Duhul, care atunci ar fi lucrat din belșug. Dar ce se vede astăzi în loc de aceasta în creștinătate? Catolicismul interzice credincioșilor privilegiul de a fi călăuziți prin Duhul și acordă numai clerului dreptul acesta. Între protestanți Duhul Sfânt este numai o învățătură moartă, neroditoare. Chiar și aceia care au avut parte de lucrarea Lui la nașterea lor din nou și I s-au încredințat Lui în umblarea lor, par deseori, când este vorba de umblarea în comun sau de Adunare (Biserică), să fi uitat că există Duhul Sfânt. Ei nesocotesc principiul atât de elementar, că, așa cum Adunarea în totalitatea ei este trupul lui Hristos înșuflețit prin Duhul Sfânt, tot așa este și fiecare adunare locală, adunarea

mădularilor lui Hristos din locul respectiv călăuzite de Duhul Sfânt; și că prin urmare tot ce aceste mădulare au de făcut constă în aceea, că ei împreună se strâng în Numele Domnului, ca să se închine în Duh și adevăr. Aceasta este Adunarea și serviciul ei divin.

În loc de aceasta se caută să se întemeieze adunări potrivit cu înțelepciunea proprie. Se înființează școli în care prin însușirea științelor, probabil și în legătură cu o credință adevărată, se formează păstori, învățători, pe scurt, slujitori pentru aceste adunări. Se uită faptul că Duhul împarte darurile Sale în Adunare, „cum vrea El” (1 Corinteni 12.4-12). Ceea ce Duhul Însuși ar trebui să dea naștere sub acțiunea Lui liberă și puternică, este așezat de oameni în constituții și forme; în timp ce aceste lucruri sunt adevărate înaintea lui Dumnezeu și au valoare numai dacă ele sunt produse prin Duhul. Cum să fie câștigată lumea pentru credință, dacă ea vede că aceia care mărturisesc că cred în acest Duh în realitate nu se încred în El și asemenea ei se bazează pe înțelepciunea lor, pe formele lor și pe talentele și arta oratoriei învățătorilor lor? Și să nu Se retragă Duhul astfel întristat? Ei sunt ca Israel, care au renunțat la privilegiul lor de a avea pe Dumnezeu ca Împărat al lor și au zis: vrem să avem un împărat, ca și celelalte națiuni.

Adunarea (Biserica) ar trebui să dea mărturie despre viața Capului ei înviat, și prin aceea că ea Îl așteaptă zilnic să vină din cer, așa cum ea a făcut la început. Dacă se citesc în simplitate epistolele apostolilor, este imposibil să nu recunoști că primii creștini au așteptat pe Domnul într-un cu totul alt fel decât fac cei mai mulți creștini din zilele noastre. Ei Îl așteptau cu adevărat și nu în sens spiritual; ei credeau că El ar putea veni în orice moment. Venirea era pentru ei unul din scopurile pentru care ei s-au convertit, un impuls pentru împlinirea tuturor obligațiilor lor și o mângâiere în toată suferința lor (1 Tesaloniceni 1.9-10; 2.19-20; 4.18; Tit 2.13; Evrei 10.36-37; Iacov 5.7-9). Însă Biserica s-a îndepărtat atât de mult de felul de gândire al acestor primi ucenici, că, deoarece vorbirea lor nu mai era înțeleasă, celor mai simple exprimări ale lor li s-a dat un sens străin și forțat. Venirea Domnului a devenit pentru mulți numai distrugerea Ierusalimului sau moartea sau ceva, pe care l-au numit venire spirituală, pentru a instaura o așa-zisă împărăție spirituală, despre care însă Cuvântul nu spune nimic.

Cei mai mulți nu cunosc altă venire a Domnului decât aceea în care El va judeca lumea și în felul acesta confundă ziua mâniei Mielului cu ziua minunată și plăcută a unirii Sale cu mireasa Lui preaiubită. Și dacă li se amintește de învățătura Cuvântului cu privire la acest punct, vă vor spune așa cum a spus Festus lui Pavel: „Învățătura ta cea multă te duce la nebunie”. Odată cu dispariția așteptării zilnice a venirii Domnului a dispărut și unitatea ucenicilor, despărțirea lor de lume, viața spirituală și cerească, care îi caracteriza la început. Când robul a zis în inima lui: „Stăpânul meu întârzie să vină”, a început să bată pe cei care erau robi împreună cu el și să mănânce și să bea cu bețivii (Matei 24.48 și versetele următoare). Când Adunarea (Biserica) a încetat să privească în sus, ca să aștepte pe Domnul din cer, ea a privit în jos, ca acolo să caute odihna ei, comoditatea ei, bogăția și onoarea. Ea a devenit pământească și un vrăjmaș al crucii lui Hristos. Ea s-a legat în momentul acela cu lumea, care i-a acordat același drept de cetățenie în ea, și pentru lume a renunțat la serviciul ei divin și la masa Domnului. În cele din urmă a căutat onoarea ei în rușinea ei – într-o poziție recunoscută, liniștită și onorată în mijlocul lumii, care a răstignit pe Capul ei.

Creștinii nu numai că s-au unit cu lumea, ci ei s-au despărțit între ei. În loc să mărturisească unitatea Duhului, care i-a condus la unitatea trupului, Adunarea (Biserica) s-a împărțit în nenumărate partide, care se deosebesc unele de altele prin nume de oameni, de națiuni sau de învățători. Vai! Aceasta nu era ceea ce Domnul S-a rugat pentru ea, când a spus: „... ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17.21). Aceasta nu era nici imaginea pe care au oferit-o primii ucenici, atunci când ei „erau toți împreună la un loc” și „mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet” (Faptele Apostolilor 2.44-47; 4.32-33). De asemenea era un har mare peste ei toți și mulți au crezut. Este într-adevăr adevărat că această unitate fericită din Corint a suferit o lovitură gravă, atunci când unul zicea: „Eu sunt al lui Pavel”, iar altul zicea „eu sunt

al lui Apolo” (1 Corinteni 1.11-13). Taina răutății a început deja să lucreze (2 Tesaloniceni 2.3-8). Răul nici pe departe nu avea extinderea pe care o are astăzi, probabil cu excepția adunării din care făcea parte Diotref (3 Ioan versetele 9-10). Este foarte sigur că în timpul apostolilor într-o localitate nu se vedea mai mult decât o *singură* turmă. Cu siguranță nu se putea imagina că va veni un timp în care în același oraș sau același sat se vor vedea trei, patru, cinci sau șase adunări diferite, care vor avea fiecare credința lor, organizarea lor, cina lor și slujba lor.

Cu toate că există aceste sciziuni se spune că în fond ar fi totuși o unitate între aceste adunări (în cazul că ele ar sta pe același fundament) și că Domnul voia să vorbească despre această unitate fundamentală și nevăzută, atunci când S-a rugat ca ucenicii Lui să fie una. Însă această unitate nevăzută nu este suficientă ca să aducă lumea la credință; ea are nevoie de o înfățișare vizibilă. Dacă deci unitatea există realmente, de ce sunt atunci aceste sciziuni, care sunt prilejul pentru așa de multe păcate și cauza permanentă pentru neputințe în Adunare (Biserică)? Căci darurile care au fost date creștinilor credincioși din diferite adunări, care, prin unitate chiar înmulțite, le-ar da belșug de înviore și mângâiere, acum, când ei trăiesc despărțiți, ajung numai să ducă o viață sărăcăcioasă, lipsită de putere, dacă nu chiar sunt folosite să lupte unul împotriva altuia. Se aseamănă cu Israel și Iuda, pe care i-a despărțit păcatul și care în loc să-și unească forțele împotriva dușmanului comun, le folosesc să lupte unul împotriva altuia; și pe lângă aceasta cheamă în ajutor Egiptul și Asiria.

Vestirea decăderii în epistole

Ca să recunoști decăderea Adunării (Bisericii) ar fi suficient să-ți amintești ce este ea conform planului lui Dumnezeu, și apoi să arunci o privire asupra ei, să vezi ce a devenit ea în creștinătate. În privința aceasta avem sentințele cele mai clare și mai concrete. Pavel spune adunării din Roma în capitolul 11 versetul 22: „Uită-te la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminterlea vei fi tăiat și tu.” Deci el prezintă posibilitatea unei căderi; și în cazul acesta el nu vestește o restaurare, ci o îndepărtare prin tăiere; însă nu o tăiere pentru lepădare definitivă, căci potrivit credințelor lui Dumnezeu nu este posibil să piară nici măcar unul din cei aleși, cu toate că urmare a căderii va avea de suferit. Și această decădere, despre care Pavel atenționează pe creștinii credincioși din Roma, o vestește într-un mod deosebit bătrânilor adunării din Efes (Faptele Apostolilor 20.29-30): „Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor” (vezi și 2 Petru 1.12-15, compară cu întreg capitolul 2, în mod deosebit cu versetul 1). Ce este după toate acestea succesiunea funcției apostolice și vechimea învățaturii pe care se sprijină așa de multe biserici? Vai! Numai învățătura Cuvântului este singura adevărată și numai acea slujire este plăcută lui Dumnezeu, care a fost dată de Duhul.

De altfel învățătorii falși și învățăturile stricătioase nu au așteptat până la plecarea lui Pavel, ca să pătrundă în Adunare (Biserică). Sunt puține adunări apostolice în care să nu se vadă prezența lor în unele însușiri – începând cu adunarea din Efes și până la adunarea din care făcea parte Diotref, care alunga pe apostolul Ioan și pe cei care voiau să-l primească (a se vedea 1 Corinteni 3.1-4; 5; 6; 11.17-22; 15.12,33-34; Galateni 1.6-7; 2.4-5; 3.1; 5.7-15; 6.12-13; Coloseni 2.8.16-23). Nici pe departe aceste dezordini nu vor dispărea; așa ne învață apostolii, că stricătionea va crește până la sfârșit:

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor. Ei opresc căsătoria și întrebuițarea bucatelor, pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumiri de către cei ce cred și cunosc adevărul” (1 Timotei 4.1-3).

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. ... De altfel, toți cei care voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigonți. Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgii pe alții, și se vor amăgi și pe ei înșiși.” (2 Timotei 3.1-5,12-13). „În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înșelătoare, să aibă un câștig de la voi. Dar osânda îi paște de multă vreme, și pierzarea lor nu dormitează. ... Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, și vor zice: »Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!«” (2 Petru 2.1-3; 3.3-4).

Ce tablou trist al ultimelor zile ale veacului! Și cu toate acestea unii pot vedea progresele Evangheliei și ale Împărăției lui Dumnezeu. Ceea ce caracteriza ultimele zile în ochii apostolilor nu era triumful Evangheliei, ci existența multor antihriști: „... după cum ați auzit că are să vină antihrist, să știți că acum s-au ridicat mulți antihriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă” (1 Ioan 2.18). Și Pavel a făcut cunoscut credincioșilor din Tesalonic, că ziua Domnului „nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii”, „pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale” (2 Tesaloniceni 2); însă nu așa cum gândesc cei mai mulți creștini din zilele noastre: numai dacă mai înainte adevărul va triumfa peste rătăcire, că Evanghelia va fi pătrunsă peste tot și pământul va fi plin de cunoașterea Domnului.

Și apostolul Iuda ne învață că stricăciunea, pe care el a văzut-o strecurată deja în adunări, în loc să dispară până la venirea Domnului, va crește, deoarece el, după ce a făcut un tablou îngrozitor al oamenilor stricați din timpul său, adaugă: „... pentru ei a prorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, ...”. El vede deci, cum ei se proliferază și alcătuiesc un lanț neîntrerupt, până în momentul când, și atunci răul va fi atins punctul lui culminant, va veni Domnul ca să-i distrugă cu arătarea venirii Sale.

Vestirea decăderii în evanghelia după Matei 13

Aceasta a învățat deja și Domnul în pildele din capitolul 13 al evangheliei după Matei, care conțin tainele Împărăției cerurilor.

În prima pildă Domnul ne arată sămânța Împărăției și aici vedem deja că trei părți din sămânță se pierde și numai o parte germinează și aduce rod cu adevărat.

Pilda a doua ne arată grâul strâns în grânar; dar mai înainte ne arată neghina semănată de vrăjmaș, și anume acolo unde oamenii au semănat sămânța bună, și anume în creștinătate. Robii oamenilor, precum și anumiți creștini, vor să distrugă neghina și să curețe ogorul; dar El le-a zis: „Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: «smulgeți întâi neghina, și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu.»” „Secerișul este sfârșitul veacului”, și anume al acestuia; și în nici un caz sfârșitul lumii, în care noi locuim și care este ogorul, în care se seamănă sămânța. „Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului; ș. a. m. d.). Deci răul în lumea aceasta va rămâne până la seceriș amestecat cu binele, aceasta înseamnă până la sfârșitul veacului și până la judecata făcută de Domnul Însuși (Ioel 3.13, Apocalipsa 14.15-16).

Aici nicidecum nu este vorba de Adunare, și nici despre disciplinarea, prin care răul este dat afară din ea. Dacă se folosește această pildă ca dovadă împotriva disciplinării, atunci se pune apostolul Pavel în contradicție cu Domnul. Acesta spune: „Lăsați-le să crească amândouă (fiii celui rău și fiii Împărăției) împreună până la seceriș.” Acela spune dimpotrivă: „Dați răul afară din mijlocul vostru” (1 Corinteni 5.12,13). Dacă aici este vorba de aceleași persoane în aceleași împrejurări, atunci este o contradicție evidentă; însă o simplă remarcă clarifică aceasta și face să dispară orice contradicție. Domnul, vorbind despre Împărăție, spune să nu se scoată răul din lume, căci „ogorul este lumea”. Pavel dimpotrivă, adresându-se mădularilor Adunării, spune: „Dați răul afară din mijlocul vostru”, și anume din Adunare. Acestea sunt două lucruri la fel de adevărate, care sunt în desăvârșită concordanță. Pavel confirmă chiar învățătura pildei, spunând: „În adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară? ... Cât despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu.” Dar el mai spune și: „Nu este de datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru?” „Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela.”

Deci numai Domnului I se cuvine să dea afară răul și pe cei răi din lume, și El va face aceasta, când Se va arăta la sfârșitul veacului. Însă Adunarea (Biserica), prin faptul că Îl așteaptă, trebuie să exercite disciplinare în sânul ei și să dea afară răul din mijlocul ei.

În Matei 13.31-32 auzim în continuare că Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar. Adunarea (Biserica), care ca o turmă mică, străină și călătoare, ar trebui să se asemene aici jos cu Domnul ei în desconsiderare și sărăcie, a devenit un institut mondial, un pom mare, ca cel al lui Nebucadnețar, „*se vedea de la marginile întregului pământ. Frunza lui era frumoasă, și avea roade multe, ș.a.m.d.*” (Daniel 4.11,12). În adunarea (biserica) îmbogățită cu bunurile și onoarea lumii acesteia s-au putut, ca în orice institut omenesc, satisface poftele după titluri și venituri. A fost hrană pentru toți care voiau să locuiască pe ramurile ei; dar s-a mai spus și: „Tăiați copacul, și rupeți ramurile; scuturați-i frunzele, și risipiți roadele; fugăriți fiarele de sub el, și păsările din ramurile lui!” (Daniel 4.14). „Dacă nu rămâi în bunătatea aceasta vei fi tăiat și tu” (Romani 11.22). Vedeți aici judecata anunțată asupra slavei și măririi lumești, cu care Adunarea (Biserica) s-a înconjurat; și abia după ce Dumnezeu doboară copacul mare și copacul verde va fi uscat, El va face din nou copacul uscat să înverzească și-l va face un cedru mare pe munții lui Israel.

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un aluat, pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsuri de făină de grâu, până s-a dospit toată plămădeala.” Mulți văd aici, ca și în pilda anterioară, un progres al Evangheliei în lume, aceasta înseamnă, că făina reprezintă pentru ei numai copiii lumii acesteia și aluatul reprezintă Evanghelia. Însă Cuvântul dă un sens cu totul contrar acestor imagini. Sămânța bună sau cerealele sunt copiii Împărăției, și aluatul înseamnă întotdeauna o influență rea. Isus a spus ucenicilor Săi: „Păziți-vă de aluatul fariseilor și saducheilor”. – Pavel spune credincioșilor din Corint: „Nu știți, că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat.” Și în capitoul 5 din epistola către Galateni el spune la fel: „Puțin aluat face să se dospească toată plămădeala.” – Astfel, aluatul înseamnă întotdeauna ceva rău sub o formă sau alta. Cum ar fi putut Domnul să se folosească în pilda aceasta de acest cuvânt, ca să desemneze dimpotrivă ce este cel mai bun din câte există? De altfel și acțiunea de a amesteca arată că acest aluat este ceva rău. Cu siguranță este aluatul fariseilor și saducheilor moderni, natura necredinței, aluatul vechi al celor neîntorși la Dumnezeu, ai inimii rele, despre care Domnul vrea să vorbească în această pildă; este taina răutății, care a început în zilele lui Pavel, și pe care noi o găsim maturizată în curva, pe a cărei frunte stă scris: „Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului” (Apocalipsa 17.5).

Deci tainele Împărăției, care sunt prezentate prin aceste parabole, ne apar ca tainele stricăciunii Împărăției, sau, dacă se vrea, ca istorie a acestei Împărății, așa cum omul a făcut-o, prin aceea că el contrar intenției lui Dumnezeu a confundat-o cu Biserica (Adunarea). Aceste parabole sunt într-un anumit sens pentru Împărăție ce sunt pentru Biserică cele șapte scrisori deschise adresate adunărilor din Asia. În aceste parabole avem, așa cum am spus,

istoria Împărăției, așa cum ea a fost stricată prin păcatul omului, și care va rămâne așa până va veni Împăratul în Persoană, ca să restabilească iarăși toate lucrurile. În cele șapte scrisori avem istoria Adunării, nu așa cum ar trebui să fie ea conform planului lui Dumnezeu, ci așa cum a devenit ea prin păcatul omului – până va veni Domnul ca să scoată pe ai Săi din această dezordine și după aceea să judece toate popoarele.

Anunțarea decăderii prin scrisorile deschise

Fără îndoială cele șapte scrisori deschise din Apocalipsa 2 și 3 au fost scrise la tot atâtea adunări existente și în aceste adunări ele au avut prima lor împlinire; dar nu se poate pune la îndoială că ele au și un caracter profetic, așa cum are cartea întreagă, și ele ne oferă o imagine a diverselor schimbări a istoriei adunărilor de aici de pe pământ. Și ce altceva ne arată ele, privite sub acest aspect, decât o decădere crescândă în mijlocul unor înviorări parțiale și temporale – începând cu adunarea din Efes, care și-a pierdut dragostea dintâi, până la Pergam, parohie a mărimii lumești, care locuiește acolo unde este scaunul de domnie al lui satan; și de la Tiatira, unde minciuna este propovăduită public și care are numai o rămășiță, până la Laodiceea, biserica care va fi vărsată din gura Domnului și va fi judecată împreună cu popoarele? „Dacă nu rămâi în bunătate vei fi tăiat și tu.” „Te voi vărsa din gura Mea”, zice Domnul la aceea care în cele din urmă are numai numele de „adunare” pe pământ.

Și ce este restul din cartea Apocalipsa până la capitolul 19, decât numai un tablou sumbru al judecăților îngrozitoare, care vor veni la sfârșit peste o creștinătate decăzută? În timpul la care se referă aceste capitole nu mai găsim nimic pe pământ care poartă caracterul miresei lui Hristos. Vedem într-adevăr sfinți individuali, care depun mărturie, în mijlocul multor dureri, despre Împărăția care va veni a Domnului lor, și care ei înșiși lovesc pământul cu multe plăgi (Apocalipsa 11.5-6); nici măcar aceasta nu este caracterul unui mădular al lui Hristos (Luca 9.55). Auzim cântându-se în cer cântarea Adunării (Apocalipsa 5) și o vedem venind din cer (Apocalipsa 19), ca să însoțească pe Domnul, când El vine să ia în posesiune Împărăția Sa. Deci ea a fost mai înainte adunată acolo. Da, realmente, credințioșii lui Dumnezeu nu poate niciodată greși; El a spus că aleșii Lui vor fi păziți pentru mântuire prin puterea lui Dumnezeu. El a spus ucenicilor Săi, înainte ca El să părăsească pământul, (Ioan 14.2-3): „Mă duc să vă pregătesc un loc, ...” și așa mai departe. Acest cuvânt al Domnului trebuie să se împlinească, cu toată decăderea și fărâmițarea bisericii prin păcatul omului – așa cum Pavel, orice s-ar fi întâmplat, trebuia să apară înaintea împăratului, chiar dacă corabia care îl ducea s-a distrus.

Dar când are loc unirea Adunării cu Capul ei? Nu trebuia ea să aibă loc în Filadelfia, această adunare cu putere mică, dar care nu a tăgăduit Numele Domnului ei și a păstrat cuvântul răbdării Sale? De aceea Domnul spune: „Eu te voi păzi de [textual: înainte de a veni – n.tr.] ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ... ș.a.m.d.” (Apocalipsa 3.7-13). Ce poate fi altceva această încercare decât necazul cel mare, pe care îl găsim descris în Isaia 2.10-19; Ieremia 30,6-9, 23 și 24; Daniel 12.1; Matei 24.22, ș. a. m. d. Fără îndoială Filadelfia ar putea fi păzită în mijlocul acestei încercări, așa cum Noe a fost păzit în mijlocul potopului. Aceasta va avea loc și cu sfinții care vor fi atunci pe pământ, dar în acest caz Filadelfia nu va fi păzită „de [înainte de] ceasul încercării”. Pentru aceasta ea trebuie nu numai să fie într-un loc unde încercarea nu pătrunde, ci să fie chiar într-un loc în care orele nu mai sunt numărate. Ea trebuie să fie în cer, ca Enoh, care a fost răpit acolo și deci a fost păzit de [înainte de] ceasul potopului. Și nu este ușa cerului deschisă înaintea ta? Deci dacă este așa, ce este atunci „biserica viitorului” visată de mulți, care trebuie să fie realizată aici sub idealul Adunării? Este o amăgire, al cărei rezultat este, că gândurile și speranțele se leagă de pământ, care de fapt ar trebui să se îndrepte în sus! Da, există, dacă se vrea, o Biserică a viitorului, sunt chiar două. Filadelfia, care astăzi este strânsă și probabil mâine va fi răpită să întâmpine pe

Domnul; Laodiceea, care atunci va fi vărsată din gura Lui și va fi judecată împreună cu popoarele, cu care ea a curvit. Însă în această perioadă de timp nu există o altă Adunare.

Distrugerile, pe care păcatul le-a făcut în Israel, vor fi înlăturate pe deplin numai prin Domnul la venirea Sa. Aceasta îi este arătat cititorului atent al profeților pe fiecare pagină. De asemenea, cei care au fost învățați de Duhul Sfânt nu au vrut să restabilească ei înșiși împărăția lui Israel sau să facă un alt chivot în locul chivotului pierdut; ci, având sentimentul a ceea ce lipsea poporului lor, au așteptat smeriți „mângâierea lui Israel” – acele timpuri, care erau prorocite prin profeți, când Domnul Însuși va face să iasă din David o „ramură adevărată”, care va domni ca Împărat și în zilele Căruia Iuda va fi mântuit, Israel va locui în siguranță și Ierusalimul însuși va fi „scaunul de domnie al Domnului” (Luca 2.25-28; Ieremia 3.16-17; 23.5-6).

Se poate opri decăderea?

Deci și pentru Adunare (Biserică) într-o anumită privință este același lucru. Orice speranță de a o restabili așa cum a fost la început este iluzorie și neîntemeiată; căci ea ar putea avea o bază numai în făgăduința Domnului, dar aceasta nu există. Să ne gândim mai degrabă dimpotrivă la 2 Tesaloniceni 2.1-8. Cum ar putea să supraviețuiască o explicație așa de clară față de o astfel de nădejde? Însă aceasta nu trebuie să descurajeze în lucrarea de zidire sufletească a sfinților; căci binecuvântările, pe care Domnul vrea să le dea peste cei împrăștiați, care în mijlocul decăderii nădăjduiesc sincer în El, nu pot fi îngrădite. Noi avem Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu ca să fim conduși sigur la țelul chemării noastre. Se pare că Pavel voia să aducă aminte bătrânilor din Efes despre aceasta, atunci când a adăugat – după ce el le-a vestit decăderea îngrozitoare a Adunării –; „Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește, și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți” (Faptele Apostolilor 20.32).

Avem făgăduința frumoasă, că Domnul este în mijloc acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Său. Să nu facem prin propria putere ceea ce Domnul nu ne-a poruncit să facem și pentru care nu avem nici o făgăduință; să nu vrem să restabilim prin organizații și prescripții, care sunt numai obstacole între oile Domnului, ceea ce nu poate fi restabilit.

Ca „ucenici”, ca „frați” să ne unim bazându-ne pe Numele Domnului și pe Duhul Său. Adunarea noastră de viitor este aceea a cerului; și repet, că noi nu putem pune limite binecuvântărilor pe care Domnul vrea să le reverse peste noi. Dar primul mijloc, pentru a obține aceste binecuvântări, este smerirea; căci Dumnezeu coboară pe cel care se înalță și înalță pe cel care se smerește. De aceasta am avut parte fiecare la mântuire, prin aceea că noi abia după ce ne-am smerit, ne-am condamnat și ne-am nimicit am găsit înălțare, pace și siguranță. De ce Dumnezeu, atunci când este vorba de Adunare (Biserică), să Se abată de la acest principiu? Dacă cineva, satisfăcut de adunarea sa, de viața sa și progresele sale ar zice: „De ce să mă smeresc eu pentru necredințioșia altora?”, atunci este foarte de temut pentru el, că el are duhul fariseului din parabolă sau cel puțin al iudeilor, care la solicitarea profeților au răspuns: „... Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului” (Ieremia 7), prin aceea că se laudau cu o slujbă de care Dumnezeu deja nu mai avea nici o plăcere, și cu un Templu, pe care El voia să-l părăsească. În orice caz aceasta ar fi miopie și egoism; miopie, să poți vedea mădularele lui Hristos numai în adunarea proprie, în secta proprie; egoism, să nu simți nevoia să te smerești pentru nenorocirea în care suspină mădularele împrăștiate ale trupului lui Hristos.

Fără îndoială creștinătatea nu este trupul lui Hristos; dar dacă, așa cum nu ne putem îndoii, în diversele ei părți există credințioși, aceasta înseamnă mădulare ale noastre, carnea noastră, sângele nostru, atunci trebuie să ne smerim pentru această împrăștiere, ca despre ceva care este contrar planurilor Domnului și onoarei Sale. Noi trebuie să ne smerim pentru diferitele forme de necredințioșie, în care frații noștri s-au încurcat și din cauza cărora suferă; căci dacă

un mădular suferă, suferă toate mădulele împreună cu el (1 Corinteni 12.26). Când Daniel s-a rugat pentru poporul său în Babilon, el nu a evitat să spună: „Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduiele Tale ...”, și așa mai departe (Daniel 9).

Ar fi părtășia și responsabilitatea Adunării (Bisericii) în sine mai puțin strânsă decât a existat între mădulele poporului Israel? De altfel noi toți purtăm în noi înșine ceea ce a contribuit la decăderea Adunării. În acest sens toți avem partea noastră la această decădere și noi toți suferim din cauza aceasta; noi toți suferim din cauza slăbiciunii darurilor spirituale, a lipsei și puterii dragostei cerești, deoarece Duhul aducător de roade a fost foarte felurit întristat. Suferim din cauza sciziunilor dintre noi, din cauza slăbiciunii, din cauza ideilor preconcepute și din cauza răcirii dragostei de frați, care ia naștere prin aceasta. Să ne unim într-o smerire comună și să ne mângâiem și încurajăm reciproc prin speranța că Domnul va veni curând, ca să ne elibereze de tot răul și să ne introducă în Împărăția Sa cerească.

Perioada de timp actuală și cea viitoare (6)

6. Răpirea Adunării (Bisericii)

Versete călăuzitoare: 1 Tesaloniceni 4.14-18

1 Tesaloniceni 4.14-18: *Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.*

În cuvintele acestea avem revelarea cea mai clară și mai desăvârșită referitoare la răpirea Adunării. În ele ne sunt prezentate trei lucruri, care vor fi împlinite de Domnul la timpul Său:

1. Învierea mădulelor Adunării care până în momentul acela au adormit,
2. transformarea mădulelor rămase în viață,
3. răpirea atât a unora cât și a celorlalți, pentru întâmpinarea Domnului.

Cu privire la punctul 1:

Faptul că vor avea loc mai multe învieri diferite una de alta rezultă deja din expresia: „Învieră dintre morți” (Faptele Apostolilor 4.2; Luca 20.35; Filipeni 3.11). Ea ne este însă explicată în mai multe afirmații deosebite; de exemplu Luca 14.14: „Și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți.”

Luca 20.35-36: „Dar cei care vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. Pentru că nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii. Și vor fi fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii.” Aceasta nu este învierea tuturor morților, căci numai unii vor fi considerați vrednici de această înviere precum și de veacul acela; și deoarece ei urmare acestei învieri sunt ca îngerii – sunt „fii ai lui Dumnezeu, deoarece sunt fii ai învierii” – așa cum Isus Hristos Însuși prin înviere a fost dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu (Romani 1.4).

Filipeni 3.11: „Ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți.” Pavel nu ar fi putut vorbi în felul acesta dacă ar fi numai o singură înviere, la care ar ajunge atât cei dreapți cât și cei nedreapți în același fel și fără vreun efort.

Învățătura, pe care Pavel o dă corintenilor cu privire la ordinea în care are loc învierea este în deplină concordanță cu ideea referitoare la o înviere specială a Adunării la venirea viitoare a lui Hristos, după care urmează o altă înviere pentru restul morților, așa cum vom vedea îndată. „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos. (În nici un caz aceasta nu se poate referi la cei răi.) În urmă, va veni sfârșitul” (1 Corinteni 15.22-24).

Să rămânem un moment la Ioan 5.28,29, deoarece locul acesta este deseori citat ca dovadă pentru o singură înviere, și să încercăm să înțelegem corect gândurile Domnului exprimate aici. Isus, acuzat de iudei de hulă împotriva lui Dumnezeu, deoarece El S-a numit pe Sine Fiul lui Dumnezeu, se justifică prin aceea că El arată că Tatăl a dat putere Fiului ca să facă tot ce face Tatăl. Tatălui însă îi aparține darea vieții, învierea și judecata; și Fiul face pe deplin aceleași lucruri, așa cum citim începând cu versetul 24: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Aceasta este aducerea la viață a morților spiritual prin credința în cuvântul lui Isus. Prin aceasta am spus totul despre această temă.

„Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei care-L vor asculta vor învia.” Nu merge Domnul acum mai departe, prin aceea că repetă gândul amintit mai înainte, și nu include El în acesta și învierea trupului acelora care în sens spiritual au fost făcuți vii prin credința în cuvântul Său? Dacă nu ar fi așa, atunci acest verset nu ar avea nimic de adăugat la cel anterior. Însă sub această premisă expresia „vor învia” este cu atât mai bine aleasă, cu cât ea desemnează atât transformarea sfinților în viață, în care ce este muritor a fost înghițit de ce este nemuritor (2 Corinteni 5.4), cât și învierea sfinților morți, care vor ieși din mormintele lor. Este într-adevăr adevărat că Isus desemnează momentul acesta cu cuvintele: „vine ceasul, și acum a și venit”, un mod de exprimare pe care El l-a folosit în discuția cu femeia samariteancă, ca să descrie timpul Adunării (Ioan 4.23). Aceasta are loc așa, pentru că realmente învierea minunată a Adunării este revelarea deplină a vieții lui Hristos, care începând de acum este în ea (Coloseni 3.3-4). Învierea ei nu este despărțită prin nici un eveniment sau printr-o perioadă intermediară de ceasul pelerinajului ei aici jos pe pământ. Ea este numai ultima „clipă”, ultima „clipeală” a acesteia (1 Corinteni 15.52). De ce ea ar trebui să fie despărțită în cuvintele Domnului?

„Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine” (versetul 26). Aceasta amintește de cuvintele lui Isus adresate lui Petru: „Pe această Piatră (pe Fiul Dumnezeului celui viu) voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16.18). Ca Fiu al Dumnezeului celui viu am viața în Mine, așa cum Tatăl are viața în Sine Însuși; și așa cum Eu am viața, tot așa o vor avea și aceia care Îmi aparțin. Așa cum Eu am ieșit biruitor din Hades, tot așa și ei vor ieși din el. Pentru că Eu trăiesc, și ei vor trăi. „Viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața noastră, atunci ne vom arăta și noi împreună cu El în slavă” (Coloseni 3.3-4).

„Și El I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului” (versetul 27). După învierea minunată și înălțarea la cer a Adunării prin glasul „Fiului lui Dumnezeu” vine judecata exercitată prin „Fiul Omului”; o judecată care se extinde de la judecata asupra națiunilor, la venirea Sa, până la judecata asupra morților mari și mici înaintea marelui tron alb.

„Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (versetele 28 și 29). Nu vă mirați de faptul că Fiul Omului va judeca, căci Lui I se cuvine și să învieze morții. „Vine ceasul ...” Ceasul Adunării, taina ascunsă, a durat deja 1800 de ani [articolul este din anul 1856; nota redacției]; și noi nu putem spune cât va mai dura. Și nimic nu este împotriva gândului că ceasul, despre care este

vorba aici, nu va mai dura cel puțin o mie de ani; și el este atât un ceas al învierii cât și un ceas al judecății. – La început va avea loc aceeași înviere, la venirea Fiului Omului, imediat după necazul cel mare. Despre această înviere – sau cel puțin despre o parte a celor înviați, și anume aceia care înviază pentru viață – vorbește Isus în Luca 20.35; căci aici totul poartă un caracter iudaic. Această învierea era aceea pe care Daniel a văzut-o în capitolul 12.2 (și nu Adunarea), deoarece ea are loc după necazul cel mare. De altfel și profetul spune în locul acesta: „mulți” (nu toți), „care dorm în țărâna pământului”. Deci nu corespunde în totalitate cu ceea ce a spus Isus: „Toți cei din morminte ...”. Aceasta este așa, căci realmente după o mie de ani are loc învierea acelor care până atunci au rămas în morminte, ca să apară înaintea marelui tron alb. Expresia Domnului: „Toți cei din morminte”, desemnează, după cum mi se pare mie, totalitatea acestora, în afară de adunarea celor înviați, și anume a tuturor, fără să lipsească măcar unul.

Însă înainte de toate avem în Apocalipsa 20.4-6 două învieri clar diferențiate între ele: „*Întâia înviere*”, care eliberează pentru totdeauna de puterea morții, și „*învierea celorlalți morți*”. Aflăm de asemenea, ceea ce nu se spune niciunde în altă parte, că între aceste două învieri este o perioadă de timp de cel puțin o mie de ani.

Se va spune că această primă înviere ar fi o înviere spirituală? Atunci și a doua înviere, care constă din „*ceilalți morți*”, ar trebui să fie de asemenea spirituală; căci această expresie „*ceilalți morți*” arată că aceștia au aceeași natură cu morții care au ieșit deja mai înainte dintre ei; și în acest caz nu ar fi o înviere. De altfel în prima parte a versetului 4 găsim Adunarea: „*Și am văzut niște scaune de domnie și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata*” (vezi și 1 Corinteni 6.2). Vedem apoi alți sfinți, care de asemenea constituie o parte a învierii, dar care nu aparțin Adunării, deoarece ei au trecut prin necazul cel mare, pentru care Adunarea are făgăduința să fie păzită de ceasul lui. Ei nu s-au închinat nici înaintea fiarei și nici înaintea chipului ei și nu au primit semnul nici pe fruntea și nici pe mâna lor. Nu sunt aceia despre care este vorba în Apocalipsa 6.9-11, atât cei care au fost omorâți deja atunci, cât și cei care vor fi omorâți începând din momentul acela?

Deci părerea obișnuită despre o singură înviere simultană a celor drepti și celor nedrepti, care trebuie să aibă loc în momentul dinaintea ultimei judecări, nu este justificată, dacă cercetăm serios întrucâtva locurile din Scriptură care se referă la această temă.

Dacă este numai o singură înviere, care are loc în momentul când cerul și pământul vor dispărea dinaintea scaunului de domnie mare și alb (Apocalipsa 20.11-13), cum se poate atunci explica Romani 8.18-23, unde readucerea la viață a acestei creații este legată evident de răscumpărarea trupurilor sfinților, și anume de învierea lor? Cum se pot explica locuri ca cele din Matei 19.28-29; 1 Corinteni 6.2; Apocalipsa 2.26-27; Isaia 25.8-10, comparate cu 1 Corinteni 15.54? Într-adevăr vedem în Isaia 25.8-10 că, după ce moartea a fost înghițită de biruință, Domnul va călca Moabul în picioare, cum este călcat în picioare paiul în bălegar. Însă aceste cuvinte sunt folosite în 1 Corinteni 15.54 pentru învierea sfinților, așa că, după ce această înviere a avut loc, Moab va fi călcat în picioare. Se încearcă explicarea acestui fapt în sistemul unei singure învieri!

Nu numai Adunarea va învia înaintea celor răi, care vor fi păstrați legați în legăturile morții până la judecata finală, ci și – când Fiul Omului va veni în slava Sa ca să judece lumea și să elibereze pe Israel – sfinții acestui popor și alții, care erau în legătură cu El, vor învia, ca să aibă parte de Împărăție, precum și, după cum se pare, să judece răul. Atunci va învia Daniel, Isaia și mulți alții, și ei vor avea „*partea lor la sfârșitul zilelor*”.

Însă unii vor fi treziți ca să aibă parte de ocară și rușine veșnică, căci „*a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi proroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul*” (Apocalipsa 11.18; Isaia

25.8; 26.19,21; Daniel 12.2,13; Matei 11.20-25; 12.41-42; Luca 10.2-14; 11.30-33; 2 Timotei 4.1; 1 Petru 4.5). Atunci va avea loc în sfârșit eliberarea lui Israel prin Fiul Omului aflat în glorie, și învierea sfinților morți ai acestui popor este numai primul act al acestei eliberări, așa cum învierea morților Adunării este primul act al salvării Adunării.

Aceste învieri diferite sunt într-adevăr uneori rezumate în două învieri: învierea celor drepti și învierea celor nedrepti (Ioan 5.29) sau în întâia înviere și învierea celorlalți morți (Apocalipsa 20). Și într-adevăr în ceea ce privește caracterul celor înviați sunt numai două categorii, drepti și nedrepti – și anume cei care înviază pentru viață și cei care înviază pentru judecată. La fel în ceea ce privește timpul acestor învieri ele se pot rezuma în două: unii vor învia la venirea Domnului (în sensul general al cuvântului, fără a diferenția venirea Sa pentru Adunare și venirea Sa pentru Israel) și alcătuiesc împreună „întâia înviere”; cealaltă o constituie „ceilalți morți”.

Oricare ar fi greutatea legate de această temă, dacă se dorește să fie înțeleasă, rămâne totuși clar (și aceasta vrem în principal să prezentăm) că învierea Adunării este total diferită de învierea celor răi, atât în ceea ce privește timpul, cât și în ceea ce privește principiile după care are loc.

În ceea ce privește timpul, cei răi – cu excepția acelor care erau în relație cu Israel și care vor fi judecați în momentul salvării acestui popor – rămân în legăturile morții, până când Domnul îi va chema la judecată înaintea marelui tron alb. Adunarea, ca cel dintâi rod al creației noi, va învia *înainte* de împlinirea veacului, la venirea Domnului, și va fi răpită spre a-L întâmpina. „Dar fiecare la rândul cetii lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai Lui” (1 Corinteni 15.23).

În ceea ce privește principiile după care au loc, cei răi vor învia prin puterea de nebiruit a Domnului, care îi cheamă la judecată. Cei care au fost deja îndreptățiți, Adunarea devenită părtășă vieții spirituale a Capului ei înviază prin apropierea acestui Cap minunat, care face parte de viața Sa trupească mădularelor Sale care dorm în țărâna pământului. Cei care au adormit în Hristos sunt ca un trup solidificat, care primește iarăși viață și se ridică la apropierea Capului viu, care îl cheamă și care vine ca să fie unit cu El.

Cu privire la punctul 2:

„Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh.” Chiar dacă aici nu se spune direct despre transformarea celor în viață, totuși aceasta se subînțelege: căci noi nu putem fi răpiți cu aceste trupuri grele și neputincioase să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și nu putem locui cu ele în cer și savura bucuria Sa. Pavel spune în altă parte: „Carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu și nici putrezirea nu poate moșteni neputrezirea.” El adaugă totodată: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15.50-54). „Atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3.2).

„Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile” (Filipeni 3.20-21).

Drept urmare Pavel aștepta transformarea și nu moartea, așa cum spune el în 2 Corinteni 5.4: „Nu că dorim să fim dezbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi să fie înghițit de viață”; cu toate că el era gata

pregătit să treacă prin moarte, dacă Dumnezeu îl va chema la aceasta; ceea ce îi părea să fie mult mai bine, decât să fie în trupul acesta departe de Domnul (Filipeni 1.21-24).

Dar în loc să se păstreze această așteptare despre care vorbește Pavel și împreună cu el să se repete: „Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați”, nu s-au rușinat să-l acuze de minciună, spunând: un lucru este sigur, că noi toți trebuie să murim; și astfel sufletele și inimile creștinilor au fost îndepărtate de la așteptarea Domnului,- așteptare, care după har, este imboldul cel mai puternic al oricărei devotări și al oricărei ascultări cu bucurie -, ca să le îndrepte spre moarte, la această plată a păcatului, care la urma urmei poate aduce numai o ascultare constrânsă și înrobitoare. Însă se spune deseori, crezându-se că se citează un cuvânt din Scriptură, că tuturor oamenilor le este rânduit să moară o dată. Dar Cuvântul nu spune aceasta, căci atunci ar fi în contradicție cu sine însuși. El spune: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă” (Evrei 9.27-28).

Corespunzător ni se spune că este rânduit oamenilor, celor mai mulți oameni, să moară o singură dată, și totodată ni se amintește că Hristos va fi văzut, nu cu privire la păcat, de unii a doua oară, deci care nu vor muri, și anume de aceia care, așteptându-L să le aducă mântuirea, vor trăi în momentul venirii Sale.

Cu privire la punctul 3:

În acest moment, în această clipeală din ochi, atât cei înviați cât și cei transformați „vor fi răpiți toți împreună, în nori, ca să întâmpine pe Domnul în văzduh”. Enoh și Ilie au avut deja privilegiul să părăsească pământul, ca să se înalțe la cer, fără să treacă prin moarte. Enoh, după cum se pare, nu a avut martori ai răpirii sale, despre care noi nu cunoaștem detalii. Ilie, ca proroc al legământului, care a fost dat însoțit de furtună, fulgere și tunete, a fost răpit la cer într-un vârtej de vânt, într-un car de foc și cai de foc. Isus ca Mijlocitor al unui legământ mai bun, un legământ al harului, a fost răpit în nor. Adunarea, trupul Lui, va fi răpită la fel ca El.

De altfel nu va fi o transformare înceată și dureroasă, așa ca un cocon, al cărui nou născut trebuie să-și scuture somnul lui lung și aripile neîndemânatic, înainte ca el să poată să se ridice bucuros în văzduh. Nu va nici măcar așa cum a fost la învierea lui Lazăr, care a ieșit din mormântul lui înfășurat în fâșiile de pânză, care au trebuit să fie desfăcute, ca să poată merge. Într-o clipă, într-o clipeală va avea loc această înviere a sfinților morți și transformarea sfinților vii, așa cum va fi fără îndoială și răpirea pentru întâmpinarea Domnului.

Așa se va împlini făgăduința frumoasă, pe care Domnul a dat-o ucenicilor Săi, înainte ca El să-i părăsească: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14.2,3).

În felul acesta se desăvârșește în final lucrarea lui Dumnezeu în aleșii Săi. Această desăvârșire este totodată ultimul cuvânt al chemării noastre cerești, fără de care noi niciodată nu am fi avut o noțiune clară și desăvârșită despre ea.

Adunarea este Eva cerească, care, după ce a fost luată din coasta soțului ei, în timp ce El stătea pe scaunul de domnie al Tatălui Său, la trezirea Sa Îi va fi prezentată ca soție minunată, „fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Efeseni 5.27).

Deoarece Dumnezeu ne-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii, atunci El ne-a „adus la viață, ne-a înviat și ne-a pus să ședem în locurile cerești”, căci „pe aceia, care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Romani 8.29; Efeseni 1.2-3; 2.5-6). Însă acest plan al dragostei libere și plină de har a Tatălui a început Fiul să-l îndeplinească în noi, atunci când El ne-a atras la Sine și prin credință ne-a unit cu Sine. Așezați astfel în părtășie cu El, noi am primit într-o anumită măsură felul Lui de gândire și suntem o reflectare a chipului Său. El

vrea să desăvârșească aceasta, prin aceea că aduce la viață trupurile noastre moarte și le transformă în asemănare cu trupul Său minunat. Domnul ne-a despărțit deja de lume într-o anumită măsură, prin aceea că ne-a făcut să vedem nimicnicia și stricăciunea ei și a atras spre Sine sentimentele și înclinațiile noastre. Și aceasta vrea El să desăvârșească, prin aceea că El ne ia la Sine pe nori în afara lumii.

Instrumentul folosit de Domnul pentru această lucrare demnă de admirație este totdeauna același, și anume Cuvântul Său. Cuvântul Său, venit probabil din gura unui credincios slab și disprețuit de lume, este cel care ne face vii și ne desparte de lume, ca să ne lege cu El. Cuvântul Său va fi de asemenea cel care, dar ca strigăt poruncitor, va răsună din cer cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, care va aduce la viață ultima părțică a trupului nostru și ne unește cu El pentru totdeauna. Aceia care au auzit glasul Său, care i-a chemat la credință și pocăință, și i-au dat ascultare, vor auzi glasul Său minunat ori în morminte, și vor ieși afară din ele, ori în slăbiciunea trupului acesta muritor, și vor fi transformați. Dimpotrivă aceia care au refuzat să audă glasul Său și să-i dea ascultare, când acesta i-a chemat la pocăință, vor rămâne în legăturile morții, până când vor învia pentru judecată.

În felul acesta, Doamne Isuse, cuvântul Tău, glasul Tău binecuvântat împlinește totul în toți ai Tăi, așa cum Tu ai spus: „Oile Mele ascultă glasul meu și Mă urmează.”

Cu cât mai frumos și mai plăcut ne-ar răsună glasul plăcut al lui Isus, dacă totdeauna ne-am gândi că el va răsună în curând în nori, ca să facă vii trupurile noastre muritoare și să ne ia la Sine în cer, pentru ca acolo unde este El să fim și noi! Ah! Dacă cel necredincios ar putea crede, că glasul care acum îl cheamă prin Evanghelie și care lui îi pare a fi numai slăbiciune și nebunie, este singurul glas care nu numai va da pace sufletului Său, ci el poate și să aducă la viață trupul său! Dacă el ar putea crede, că acest glas, care acum vorbește despre har și iertare, se va transforma într-o sabie cu două tășuri, ca să lovească popoarele cu el, și într-o flacăra de foc, ca să facă răzburare asupra acelor care nu cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelie! Dacă în sfârșit el ar putea crede, că el este glasul atotputernic al Aceluia, de care trebuie să ascuți, atunci când el va constrânge pe cei mici și pe cei mari să apară înaintea Lui, ca să fie judecați după faptele lor! Însă acestea sunt lucruri pe care numai Duhul le poate descoperi.

Nouă ni se cuvine, frați preaiubiți în Domnul „și părtași ai chemării cerești”, să mulțumim fără încetare lui Dumnezeu, „căci de la început Dumnezeu ne-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului, la care El ne-a chemat prin Evanghelie, ca să căpătăm slava Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 2.13-14).

Fie ca această speranță fericită, în timp ce o înțelegem tot mai mult prin credință, să servească spre mângâierea și sfințirea noastră, așa cum s-a spus: „Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.” – „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Tesaloniceni 4.18; 1 Ioan 3.3).

Plângem noi după prietenii dragi, care au adormit în Domnul? Să nu fim triști; căci El Însuși Se va arăta din cer, și la strigătul Lui mai întâi vor învia acești preaiubiți, și noi, care trăim, vom fi răpiți împreună cu ei în nori în întâmpinarea Domnului în văzduh și vom fi pentru totdeauna la El. Atunci se vor sfârși toate aceste despărțiri provocate de împrejurări, aceste necesități amare ale vieții, aceste despărțiri deseori așa de dureroase, pe care le-a adus păcatul între aceia care sunt totuși numai un singur trup și care ar trebui să fie o inimă și un suflet. În casa Tatălui toți copiii vor fi adunați în jurul Celui care este „Cel întâi dintre cei adormiți”, fără să lipsească măcar unul și fără să trebuiască să te temi că va avea loc iarăși vreo despărțire. Dar dacă trebuie să plângem, atunci să nu plângem ca aceia care nu au nici o speranță, ci să ne mângâiem unii pe alții cu gândul că „totdeauna noi vom fi la Domnul”.

Dacă trupul acesta prin slăbiciunile lui ne este o povară, pe care trebuie s-o purtăm anevoios, și dacă aceasta ne împiedică să glorificăm pe Domnul prin activitățile noastre, așa cum ne dorim, să ne gândim totuși permanent că Domnul, când va veni, va transforma trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă. Așa cum noi purtăm acum

chipul lui Adam pământesc – un izvor al durerilor și suspinelor -, tot așa vom purta chipul lui Adam cel ceresc – un izvor al gloriei și fericirii. Atunci vom vedea pe Domnul față către față și Îi vom sluji fără oboseală și slăbiciune. Aveți încă puțină răbdare și curaj, să-L glorificăm, dacă El ne cheamă la aceasta în suferințe și slăbiciuni. „El va veni curând și nu va întârzia.”

Suferim din cauza sărăciei, a nedreptății din partea oamenilor sau a prigoanelor lor, și în privința aceasta, pentru mângâierea noastră Cuvântul ne îndreaptă atenția spre venirea Domnului (Iacov 5.7), prin aceea că el ne învață că brutalitatea, nedreptatea și subjugarea vor domni pe pământ până va veni Domnul să nimicească pe aceia care strică și ca să înnoiască toate lucrurile prin prezența Sa minunată. Însă noi vom fi adunați la El înainte să vină ziua aceasta, departe de lume și de rău. „Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaia timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape.”

Cât de mângâiați am fi noi în toate necazurile noastre, dacă totdeauna am avea înaintea ochilor acest moment fericit, când Domnul ne va unii pentru totdeauna la Sine! Căci care necaz nu va dispărea atunci ca un vis dimineața? Și cât de mult ar contribui această mângâiere la sfințirea noastră! Căci de unde vin cântirile, râvna, gelozia, zgârcenia și multele poftă, care se luptă împotriva sufletului, dacă nu din cauză că speranța unirii noastre în curând cu Domnul nu este vie în noi? Atunci inimile noastre sărmene, care asemenea plantelor cățărătoare, care au nevoia să se lege de ceva, se leagă de pământ, deoarece ele nu se pot agăța de cer. Dar dacă această speranță ne înviorează, atunci râvna, cântirea și așa mai departe, vor face loc unei așteptări blânde și răbdătoare, chiar și bucuriei și aduceri de mulțumire; și în loc să fim atrași spre cele pământești, vom fi atrași spre cele cerești; atunci inima noastră va fi deja în cer, în timp ce picioarele noastre umblă aici pe pământ. Așa sfințește Mântuitorul pe ai Săi; mai întâi prin harul Său și apoi prin nădejdea gloriei Sale, care este totodată o completare a acesteia. Când El în harul Său ne-a spus: „Du-te în pace, păcatele îți sunt iertate!”, atunci El a luat de pe inimile noastre povara, care aproape le zdrobea; El ne-a adus la Sine, rușinați de răutatea noastră și de dragostea Sa. Atunci am simțit nevoia să nu mai trăim pentru noi înșine, ci pentru Acela care ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru noi. Prin faptul că ne spune: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi, El mută nădejdea noastră, comoara noastră, viața noastră în cer. El face din noi cetățeni ai cerului, care aici jos pe pământ sunt pentru scurt timp străini și călători (Tit 2.11-14). Dar Domnul să ne îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și răbdarea lui Hristos (2 Tesaloniceni 3.5)!

Perioada de timp actuală și cea viitoare (7)

7. Răpirea Adunării (Bisericii) – nevăzută de lume!

Versete călăuzitoare: Ioan 14.19; Geneza 5.24; 2 Împărați 2.11

Ioan 14.19: *Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.*

Geneza 5.24: *Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.*

2 Împărați 2.11: *Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt.*

1. Răpirea – nevăzută de lume!

Nu numai că lumea nu va avea parte de răpirea Adunării, ci ea nici nu va vedea răpirea. Aceasta pare să rezulte din cel puțin următoarele considerente:

- a. Nimic din ceea ce spune Cuvântul despre răpire nu oferă prilej să se creadă că ea ar fi vizibilă pentru lume.
- b. Vorbirile Domnului, pe care El le-a adresat ucenicilor Săi (Ioan 14), ne determină mai degrabă să deducem contrariul. El le spune în versetul 19: „Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” O cercetare amănunțită a întregii acestei vorbiri ne arată că, atunci când Mântuitorul spune: „Mă duc”, nu se referă „la moarte” – dimpotrivă, El Se vede, prin aceea că trece peste moarte, ca și cum El Și-ar fi terminat lucrarea (Ioan 13.31; 17.4; și alte locuri) -, ci „la Tatăl”; El merge în casa Tatălui (Ioan 14.2,6,12,28; 16.16-23,28). – Când a murit, într-adevăr El a încredințat Duhul Său în mâinile Tatălui (Luca 23.46); dar abia după înviere, pe când era în momentul să Se reîntoarcă în cer, El spune ucenicilor Săi:

„Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru” (Ioan 20.17). „Peste puțină vreme”, care a urmat după plecarea Mântuitorului, nu este perioada intermediară dintre moartea Sa și învierea Sa, chiar dacă este adevărat că după învierea Sa Isus S-a arătat numai ucenicilor și nu lumii. Noi găsim că ucenicii Lui L-au întrebat cu privire la cele de după înviere (Ioan 16.23), și El le-a reproșat sărăcia lor în credință (Luca 24.25). – Ucenicii Lui nu primesc viața Lui de după înviere; căci aceasta va avea loc abia la revenirea Sa (Coloseni 3.2-3). Atunci ei vor „cunoaște” că Isus este în Tatăl Său și ei în El și El în ei; atunci ei nu Îl vor mai întreba, ci Îl vor vedea față către față și Îl vor adora și preamări. Deci noi spunem că „peste puțin”, care urmează după plecarea Mântuitorului, nu este perioada intermediară dintre moartea Sa și până la învierea Sa, ci este perioada intermediară între înălțarea Sa la cer și până la revenirea Sa, timpul Bisericii (Adunării) – o taină, pe care apostolii nu au înțeles-o până atunci, un timp pe care mai târziu ei l-au denumit cu aceeași expresie „Încă puțină, foarte puțină vreme” (Evrei 10.37). Ceea ce rezultă din toate acestea este, că atunci când Domnul spune ucenicilor Săi: „Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”, aceasta se poate referi numai la venirea Sa, ca să ia Adunarea Sa, o venire care rămâne nevăzută de lume.

Același lucru învață și Evrei 9.27-28, unde se spune, că Domnul „Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.” Deci El nu va fi văzut de toți, așa cum va fi mai târziu, când El va veni să judece lumea.

- c. Toate modelele despre răpirea Adunării ne determină să privim această răpire ca fiind invizibilă pentru lume. Despre Enoh se spune, că el, după ce a umblat cu Dumnezeu, „nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu” (Geneza 5.24); „Enoh a fost mutat de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase.” (Evrei 11.5) Aceasta presupune că nimeni nu a văzut răpirea lui.

Când Ilie a fost răpit la cer, Elisei a primit, ca favoare deosebită, permisiunea să-l vadă cum s-a înălțat. Fii profetilor n-au văzut nimic din toate acestea, și cu toate că

ei au fost informați despre răpire, ei n-au vrut s-o creadă, atunci când aceasta a avut loc (2 Împărați 2). Ei presupuneau că Duhul lui Dumnezeu l-a mutat pe Ilie pe vreun munte sau l-a aruncat într-o vale.

Domnul Isus Însuși, Cel dintâi al Adunării Sale, a fost văzut la înălțarea Sa numai de ucenicii Săi.

Tot așa se vor petrece lucrurile și cu Adunarea. Ea nu va mai fi găsită, deoarece Dumnezeu o va lua. Și astfel ea va fi și în răpirea ei demnă de titlul „taină”, pe care Cuvântul i-l dă; ea este o taină în constituirea ei (Coloseni 3.10-11), în componența ei (Ioan 1.12-13), o taină în viața ei ascunsă în Hristos (Coloseni 3.3-4), o taină în pelerinajul ei prin lumea aceasta, care nu o cunoaște (2 Corinteni 6.9-10), precum și în final va fi o taină la plecarea ei din lumea aceasta.

Este într-adevăr adevărat că un eveniment așa de extraordinar nu poate rămâne neobservat. Se va remarca această dispariție; fără îndoială oamenii vor fi mișcați și vor vorbi despre aceasta, cine știe? Unii, în înțelepciunea lor omenească, vor da explicații, așa cum au făcut și fiii profesilor când a fost răpit Ilie; dar din cauza aceasta lumea nu se va converti. Și dacă noi nu putem înțelege cum este posibil ca ea să se poată împotrivi unui astfel de semn mare, să ne amintim ce s-a petrecut la învierea lui Lazăr și la învierea Domnului Isus. Când Lazăr a fost înviat în fața unei mulțimi de iudei, au fost puțini cei care au crezut; ceilalți s-au dus și au povestit fariseilor cele întâmplate; și aceștia, mâniată din cauza aceasta, că Lazăr era un martor al puterii lui Isus, au căutat să-i omoare pe amândoi, atât pe Isus cât și pe Lazăr (Ioan 11.46; 12.10-11). Știm ce au făcut ei la învierea lui Isus Hristos, atunci când ei nu au putut s-o tăgăduiască (Matei 28.11-15).

Așa departe merge împietrirea inimii omului, când acesta este părăsit de Dumnezeu; și așa va fi în cazul lumii, care demult a respins adevărul. Însă unii se vor converti; căci Dumnezeu a avut în toate timpurile aleșii și sfinții Săi. Unii se vor converti și vor deveni vestitorii Evangheliei Împărăției, continuând predica întreruptă a lui Ioan Botezătorul. Ei vor zice: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor s-a apropiat. ... Securea a fost înfiptă deja la rădăcina pomului. Orice pom, care nu face roade bune, va fi tăiat și aruncat în foc.” Ca predicatori ai dreptății, vor spune ca Noe în mijlocul unui neam stricat: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui!” (Apocalipsa 14.7). Căci așa cum după răpirea lui Enoh stricăciunea omului a crescut, până când potopul a năvălit peste lumea umplută de nedreptate, tot așa va fi și atunci când Adunarea lui Dumnezeu va fi luată de pe pământ. Răul se va revărsa, până va atinge culmea prin blasfemiile omului păcatului și judecata Domnului va coborî peste el.

Hai deți să parcurgem repede aceste zile întunecoase – acest final trist al acestui veac actual rău -, care sunt totuși premergătoare veacului viitor minunat.

Perioada de timp actuală și cea viitoare (8)

8. Femeia și fiara: un imperiu se reîntoarce

Versete călăuzitoare: Apocalipsa 17.8; 18.4; Daniel 7.23-27

Apocalipsa 17.8: *Fiara, pe care ai văzut-o, era, și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc, și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni.*

Apocalipsa 18.4: *Apoi am auzit din cer un glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!”*

Daniel 7.23-27: *El mi-a vorbit așa: „Fiara a patra, este a patra împărăție, care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și îl va zdrobi. Cele zece coarne, înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul, care se va deosebi de înaintașii lui, și va doborî trei împărați. El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri sfinții Celui Preaînalt, și se va încumeta să schimbe vremile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi și o jumătate de vreme. Apoi va veni judecata, și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicată pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împăraților care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o Împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!”*

Fundalul istoric

După ce Dumnezeu în mânia Sa a dat poporului Israel un împărat, în mânia Lui l-a luat înapoi, cu toate că El a suportat cu mare răbdare rătăcirile acestui popor cu grumazul tare. De când păcatul lui Solomon a produs despărțirea celor zece seminții și idolatria lor, Dumnezeu i-a atenționat mereu prin slujitorii Săi, profeții. Dar când Israel nu s-a întors la Dumnezeuul său, în cele din urmă el a fost dus în captivitate prin Salmanasar, împăratul Asiriei, și niciodată nu s-a mai întors înapoi. Iuda a continuat să existe multe secole după aceea; dar când el a umblat pe căile lui Israel și Ierusalim a făcut chiar lucruri mai grave decât sora lui Samaria, atunci mânia Domnului s-a aprins așa de mult, că nu a mai fost nici un mijloc de ajutor. Și Dumnezeu a permis împăratului caldeenilor să vină împotriva lor (2 Cronici 36), după ce el a distrus cetatea și Templul a dus poporul în captivitate în Babilon. Astfel domnia universală, care ar fi rămas pentru totdeauna privilegiul lui Israel, dacă el ar fi umblat în căile Domnului, a trecut la națiuni în persoana lui Nebucadnețar; așa cum și Daniel i-a spus acestuia: „Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă. El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, și te-a făcut stăpân peste toate acestea: tu ești capul de aur” (Daniel 2.37-38). Este adevărat, că după șaptezeci de ani Iuda s-a reîntors în țara lui, a reclădit cetatea lui și Templul lui; căci Unsul trebuia în harul Său să vină la ei. Dar lui Israel nu i-a fost redată puterea, și nici nu îi va fi redată, până nu va veni Acela căruia Îi „aparține Împărăția”, Fiul lui David, Împăratul uns pe Sion, care va exercita judecată și dreptate pe pământ și va domni veșnic peste casa lui Iacov (Ezechiel 21.30-32; Ieremia 23.5-6). Până în momentul de față domnia aparține națiunilor; și Cuvântul lui Dumnezeu numește timpul acesta „timpul națiunilor” (Luca 21.24).

Patru fiare = patru imperii mondiale

Noi cunoaștem cele patru imperii mondiale, care sunt prezentate prin tabloul mare, pe care l-a văzut Nebucadnețar, și prin cele patru fiare din Daniel (capitolul 2.7). Aceste imperii mondiale corespund tocmai timpului națiunilor. Știm că primele trei din aceste împărății – cea babiloniană, cea persană și cea greacă – au avut sfârșit, după ce ele la timpul lor au împlinit planurile lui Dumnezeu. Cea de-a patra (împărăția romană) a existat deja ; și în timpul ei a venit Mântuitorul. Urmare prescripției căpeteniei acestei împărății, a Cezarului Augustus, Iosif și Maria s-au dus la Betleem, cetatea lui David, ca acolo să se înscrie. Sub domnia unui alt Cezar al acestei împărății, Cezarul Tiberiu, s-a auzit pentru prima dată în ținuturile Iudeii cuvântul: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor s-a apropiat.” Deoarece primele trei împărății au avut o durată scurtă, s-ar fi putut gândi, că și cu această împărăție va fi la fel, și că apoi, după terminarea domniei națiunilor, curând toate națiunile de sub cer se vor supune Fiului Omului. Probabil aceasta era și așteptarea multora; dar Israel a respins pe Împăratul lui. El L-a predat chiar acestei împărății, prin aceea că L-a predat în mâinile reprezentantului împărăției, în mâinile lui Pilat. După aceea această împărăție a devenit nuiua lui Dumnezeu, ca să disciplineze poporul rebel. Când Hristos a fost nimicit, a venit poporul căpeteniei, care va veni, și a distrus cetatea și Locașul sfânt.

Mai târziu această împărăție a fost lăsată în seama ei însăși, și în timpul celei de-a șasea căpetenii, domnia cezarilor în Roma, ea a fost rănită de moarte de atacurile popoarelor din nord. Dar rana ei de moarte va trebui vindecată; și tot pământul, uimit de aceasta, se va atașa de ea (Apocalipsa 13.3). „Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni” (Apocalipsa 17.8).

Aproximativ în timpul răpirii Adunării, mădulele răspândite ale acestei a patra fiară se vor apropia unele de altele, și ea se va ridica iarăși, îngrozitoare, înspăimântătoare, înfiorătoare, ca să împlinească tot ce este scris. Această viziune a avut-o Ioan. „Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă. Fiara, pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs, și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare” (Apocalipsa 13.1-2).

Fiara a patra

Cu siguranță aceasta este cea de-a patra fiară din Daniel, pe care o vedem aici reapărând, ca să piară sub loviturile Domnului la arătarea Sa minunată (Apocalipsa 19).

- a. Ea vine din mare ca și a lui Daniel (Daniel 7.23), aceasta înseamnă din valuri, din revoluțiile popoarelor. Despre curvă, care în continuare ne este prezentată ca șezând pe fiară, s-a spus că ea șade pe multe ape: „Apele, pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi” (Apocalipsa 17.1,15).
- b. În ea regăsim câte ceva din fiecare cele trei prime fiare din cartea Daniel. Ea are trupul unui leopard, picioarele unui urs și gura unui leu. Se observă însă ordinea inversă ca la Daniel, și fără îndoială de aceea, pentru că profetul a văzut această împărăție în viitor; Ioan dimpotrivă, în trecut. Astfel cele patru fiare din Daniel sunt unite în fiara prezentată de Ioan, deoarece fiecare împărăție a inclus în sine mai mult sau mai puțin din împărățiile anterioare, și deoarece împărăția romană restaurată va uni în sine pe teritoriul ei vast dărâmăturile tuturor celorlalte împărății. Le vedem pe toate apărând la judecată. Când piatra desprinsă fără ajutorul vreunei mâini sfărâmă chipul cu picioarele din lut și fier, atunci deodată nu numai lutul și fierul s-au sfărâmat, ci împreună cu ele și arama, argintul și aurul, „și s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit din ele” (Daniel 2.34-35,45; 7.11-12).

- c. Fiara văzută de Ioan are „o gură, care rostea vorbe mari și hulă” (Apocalipsa 13.5); cea a lui Daniel avea „o gură, care vorbea cu trufie” (Daniel 7.8,20).
- d. Sfinții au fost dați un timp de o vreme, două vremi și o jumătate de vreme, aceasta înseamnă trei ani și jumătate, în mâinile fiarei văzută de Daniel (Daniel 7.25). Fiarei văzută de Ioan i s-a dat autoritate timp de patruzeci și două de luni (Apocalipsa 13.5), deci aceeași durată.
- e. Fiara văzută de Daniel are zece coarne, sau zece împărați, care se vor ridica din această împărăție (Daniel 7.24), așa cum și picioarele chipului aveau zece degete. Și fiara văzută de Ioan are de asemenea zece coarne, despre care în versetul 12 se spune: „Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, ...”. Însă acești zece împărați nu au apărut încă; căci ei primesc autoritate timp de un ceas împreună cu fiara sălbatică, ca împărații, și anume cu scopul de a distruge curva (Apocalipsa 17.12,17). Barbarii, care în secolul patru au devastat împărăția romană, nu corespundeau nicidecum celor zece coarne, sau celor zece degete de la picioare. Cele zece coarne sunt zece împărați, care vor ieși din însăși această împărăție, în timp ce acei barbari nu au venit din sânul împărăției romane, ci din nordul cel mai îndepărtat, ca să sfășie această împărăție și să împartă între ei dărâmăturile ei. Cele zece coarne vin din capul al șaptelea, din rezultatul celorlalte capete anterioare și corespund evident celor zece degete de la picioare, care vin din ambele picioare (nu numai dintr-un picior) al chipului. Însă până acum împărăția romană niciodată nu a fost împărțită în zece împărații. Cine cunoaște în zilele noastre zece împărații ale goșilor de vest, ale goșilor de răsărit, ale vandalilor, și așa mai departe, dacă cu adevărat au fost zece? Unii învățați se străduiesc în camerele lor de studiu, să aducă împărățiile barbarilor la acest număr zece, dar în felul acesta nu se împlinesc profețiile. Când cele patru împărații au stăpânit peste Israel, chiar și cel neștiutor era conștient dacă el avea ca stăpân pe babilonieni, pe perși, pe greci sau pe romani. Tot așa va fi când se va ridica fiara a patra cu cele zece coarne ale ei.
- f. Fiara văzută de Ioan va fi arsă în foc, ca și fiara văzută de Daniel (Apocalipsa 19; Daniel 7.11).

Dacă se ține seama de aceste caracteristici, atunci vei fi convins că fiara văzută de Ioan este numai continuarea celei de-a patra împărăție a lui Daniel, care rezumă pe toate celelalte – fiara a patra restabilită. Sunt însă adăugate anumite însușiri, pentru a o descrie în starea ei nouă:

- a. Ea are un caracter diabolic; „Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare” (Apocalipsa 13.2). Ea se va ridica din adânc și va merge la pierzare (Apocalipsa 17.8). Dacă Ioan ne-o prezintă mai întâi ca ridicându-se din mare, ca și la Daniel, când ea va apărea din nou se va ridica din adânc.
- b. Ea are șapte capete sau căpetenii (Apocalipsa 17.9-10), care sunt șapte munți, pe care șade femeia și care pare să desemneze Roma. De asemenea sunt și șapte împărați, cinci dintre ei erau căzuți în timpul lui Ioan. Fără îndoială aceștia desemnează primele cinci forme de guvernare romane prezentate de istorici. Forma a șasea, cea a cezarilor, exista în timpul lui Ioan; și când va apărea a șaptea în legătură cu cele zece împărații unite, atunci fiara însăși va fi al optulea împărat.
- c. Ceea ce ne oferă în mod deosebit această fiară sălbatică în starea ei nouă, este curva, care stă pe ea. Să observăm mai întâi aici că înfățișarea acestei femei, care stă pe fiară (Apocalipsa 17), care este văzută de Ioan abia după fiara amintită în capitolul 13, nu urmează imediat în succesiunea timpului. Dimpotrivă noi credem, că ea aparține între versetul 4 și versetul 5 al capitolului 13, înainte să se vorbească despre gura, care rostea vorbe mari și hulă (versetul 5); și deci mai degrabă înaintea fiarei a doua, care are două coarne asemenea unui miel și care vorbește ca un balaur (Apocalipsa 13.11).

Aceasta ar putea apărea unora la prima vedere nejustificat; dar aceasta se explică, dacă ne amintim că profeții procedează în felul acesta. Deseori succesiunea relatării lor nu este identică cu succesiunea în timp a evenimentelor pe care ei le-au văzut; ci după ce ei au văzut într-o viziune evenimentele, pe care ei trebuiau să le vestească, asemenea unei imagini de ansamblu, după aceea ei au avut viziuni noi care detaliază și dezvoltă prima viziune de ansamblu, și în care de asemenea se inserează multe imagini singulare. Aceasta se observă în mod deosebit la profetul Daniel.

Ce este deci curva?

Ce poate fi altceva decât principiul religios legat de autoritatea materială, ca religie de stat, care a atins în creștinătate nivelul cel mai înalt de stricăciune.

Adunarea, care a fost chemată să aștepte pe Mirele ei ca o mireasă curată și fără cusur, nu are nimic a face cu puterile pământului, decât în trecerea ei prin statele lumii să dea cezarului ce este al cezarului și să păstreze pentru Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu; și să nu caute alt sprijin și altă protecție, decât numai la Capul ei ceresc. Sprijinită pe brațul Lui nevăzut și cu ochii îndreptați spre cer, ea ar trebui să străbată pustia aceasta ca un străin. Însă curând ea a obosit în singurătatea ei, în modestia ei, în sărăcia ei și în luptele permanente, care erau urmarea umblării ei prin credință. Ea a devenit pământească în sentimentele și speranțele ei; și curând i-a reușit să cuprindă mulțimi de oameni. Și după ce ea însăși a devenit o putere a pământului, ea a dus tratative cu puterile. Ea a vândut acestora influența ei asupra conștiințelor, pentru o poziție recunoscută în lumea aceasta, în care Domnul ei nu a avut-o, pentru purpură și stacojiu, cu care El a fost îmbrăcat numai spre batjocură. În cele din urmă a ajuns – cine ar fi putut crede așa ceva! – să constituie o corporație împreună cu lumea, cu lumea despre care Isus a spus ucenicilor Săi: „Voi nu sunteți din lume, căci Eu v-am ales din lume.” În loc să îndure prigoanele venite din partea lumii, ea însăși s-a făcut prigonitoare a acelor care își supun conștiința numai lui Hristos și nu vor să recunoască nici un alt cap, decât numai pe Hristos; ea s-a predat fiarei, și aceasta a călcat-o în picioare, a sfâșiat-o, așa că sângele ei a stropit fiara și a murdărit-o. Ah, cu siguranță, aceasta este o taină, așa cum este și unirea Adunării adevărate cu Hristos, al Cărui trup este ea – os din oasele Sale și carne din carnea Sa -, o taină. Dar aceasta este taina evlaviei, aceea este însă taina răutății. Această taină a văzut-o Pavel deja conturându-se în timpul său și finalizându-se cu omul păcatului.

Curva poartă scris pe fruntea ei: „Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului!” Sub această imagine ne este ea prezentată (Apocalipsa 17.5,18); exact opusul Miresei, soției Mielului, care este „cetatea sfântă, Ierusalimul, care se coboară din cer de la Dumnezeu” (Apocalipsa 21.9-10 și versetele următoare).

Este adevărat că aceasta amintește de părerea unora, care cred în readucerea la viață a Babilonului, ca să se împlinească ce s-a spus despre el, prin aceea că se pare că nu s-a împlinit totul. Însă noi știm că Babilon sau Babel înseamnă încurcătură; și care sistem a meritat mai mult acest nume decât acela cu care noi ne ocupăm aici? A existat vreodată o încurcătură de dimensiuni mai mari și mai dezgustătoare? Adunarea lui Isus Hristos unită cu lumea, vrăjmașul ei!

Dar când acest sistem ne este prezentat ca domnind peste popoare și limbi (Apocalipsa 17.1,15), atunci Roma apare ca să fie totuși centrul, când se spune că „cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia.” Dacă ne amintim că cea de-a patra împărăție se va ridica atunci din nou, nu este atunci normal să gândești, că vechea lui capitală își va revendica însemnătatea ei politică și religioasă de odinioară, va reocupa locul de odinioară și va fi centrul acestui sistem în forma lui nouă? Ea va putea fi numită atunci Babilon, așa cum Ierusalim a fost numit „Sodoma” și „Egipt” (Deuteronom 32.32; Isaia 1.10; Apocalipsa 11.8),

și aceasta cu atât mai mult cu cât picioarele de lut și fier sunt continuarea capului de aur, așa că într-un anumit sens Roma și Babilon constituie o unitate.

Luxul curvei și sângele, din care ea s-a îmbătat, par să caracterizeze într-adevăr mai mult papalitatea sau creștinătatea din trecut, decât creștinătatea în starea ei actuală și viitoare. Dar în afară de aceasta, deoarece noi nu știm ce poate deveni ea, trebuie să ne gândim că atunci când o adunare sau un popor apare la judecata lui Dumnezeu, pare să fie încărcată cu tot trecutul ei: „Voi dar umpleți măsura părinților voștri!”, spune Isus iudeilor (Matei 23.32-36), „ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat, care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între Templu și altar.” Conform acestei afirmații ea trebuie să apară încă odată sub cea de-a patra împărăție restabilită, cu toate că curva nu este numai Roma papală, ci mai degrabă întreaga creștinătate răzvrătită, care constituie o parte mare a creștinătății, prezentată aici în însușirile ei principale, în purpura ei, înul subțire și sângele sfinților, din care s-a îmbătat. Probabil Domnul merge mult mai în urmă și vede acest sistem al strivirii conștiinței de către stat, pe toată durata lui în timpul națiunilor, începând de la Nebucadnețar și chipul lui de aur,⁶ până la sfârșitul Romei decăzute.

Deoarece curva reprezintă acest sistem din ultimele zile, s-ar putea spune literalmente despre ea: „pentru că acolo a fost găsit sângele prorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ” (Apocalipsa 18.24).

Ieșiți din mijlocul ei

Sfârșitul curvei ne amintește de faptul că „cine scoate sabia, va muri de sabie”, și că, „cine duce pe alții în robie, va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia, trebuie să fie ucis cu sabia” (Matei 26.52; Apocalipsa 13.10). Curva a căutat sprijin și protecție la împărați, pentru ca apoi să îi domine și ca prin ei să prigonească. Împărații, deveniți oboșiți în cele din urmă, ca să fie uneltele ei docile, lasă să se reverse ura lor reținută mult timp, o pustiesc și o dezbracă, îi mănâncă carnea și o ard în foc. „Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până la cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei” (Apocalipsa 17.16-17; 18.5-6).

Învățătura, care rezultă din toate acestea, este: „Ieșiți din mijlocul ei [Babilon], poporul meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apocalipsa 18.4). Noi suntem chemați să deosebim duhul Babilonului, acolo unde el lucrează, și să ne ținem departe de el, pentru ca sufletele noastre să nu sufere. Acest duh este însă amestecarea lucrurilor lui Dumnezeu cu lucrurile lumii acesteia. De aceea să ne dăm toate silințele să dăm fiecăruia ce i se cuvine: „Lui Dumnezeu, ce este al lui Dumnezeu și cezarului, ce este al cezarului.” Să fim supuși autorităților înalte: să dăm impozitul celui cărui i se cuvine impozitul, și vama celui care i se cuvine vama. Să nu disprețuim autoritățile și maiestatea, ci mai degrabă să ne rugăm pentru ele, pentru ca să putem duce o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea (1 Timotei 2.1-2). Dar totodată să ținem minte că numai Isus este Capul Adunării Sale, Capul, din care „tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, ...” (Efeseni 4.15-16; 5.29-30). El nu a transmis nimănui această autoritate și această purtare de grijă; El nu a autorizat pe nimeni să-L înlocuiască în acestea, nici autoritățile și nici pe cel mai neînsemnat supus al lor. Deoarece noi suntem mădulare ale acestui trup binecuvântat, să nu tăgăduim Capul nostru ceresc, prin aceea că noi acordăm altcuiva vreo autoritate în Adunare, în afară de El. Să nu tăgăduim Duhul Lui, prin aceea că alăturăm aceste forme moarte, prin care mulțimea oarbă a poporului crede că aduce lui Dumnezeu o slujbă plăcută. Dacă am devenit părtași Duhului Său, să căutăm pe toți aceia din care Duhul Său a făcut pietre vii, și împreună cu ei să alcătuim în Duhul această casă a lui Dumnezeu, în care noi ca preoți sfinți aducem lui Dumnezeu prin Isus Hristos jertfe

⁶ Să ne gândim că Nebucadnețar a fost primul care a introdus o religie de stat. (Remarca traducătorului)

plăcute. Cu un cuvânt, în ceea ce privește cele pământești și cele omenești, să fim supuși ai cezarului, să ascultăm de el în toate câte nu se împotrivesc voii lui Dumnezeu. Iar în ceea ce privește Adunarea, să nu recunoaștem nici un alt cap în afară de Hristos, și nici o altă inspirație decât a Cuvântului Său și a Duhului Său.

În istoria curvei voi creștinii, care vă osteniți să strângeți tot mai mult legăturile, care leagă biserica cu statul, sperând astfel să ridicați biserica așa de mult, ca în sfârșit să aduceți toate popoarele la sânul ei, puteți recunoaște rătăcirea voastră. Dar și voi, fraților, care sunteți foarte activi să rupeți aceste legături, crezând că prin independența Adunării îi veți reda viața ei de odinioară, și voi puteți recunoaște aici imaginația voastră falsă. Cuvântul ne învață, că va veni timpul când popoarele și împărații, oboșiți de aroganța unei biserici curve și de jugul unei forme fățarnice, pe care ea vrea să le-o impună, vor lepăda acest jug și vor rupe aceste lanțuri; ei vor urî curva, o vor pustii și o vor dezbrăca, îi vor mânca carnea și o vor arde în foc. Vor face ei aceasta pentru a se supune lui Dumnezeu și Hristosului Său? Nicidecum, ci pentru ca să dea puterea lor fiarei, care împreună cu împărații pământului și oștirile lor va declara război Aceluia care se numește „Cuvântul lui Dumnezeu”. Este deci o lucrare inutilă epuizantă, dacă se vrea reformarea Babilonului și pentru acest scop te amesteci în proiectele deșarte ale popoarelor și ale împăraților. Nouă nu ne este încredințat să facem tratative cu Babilonul, ci să ieșim afară din el. „Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! Părăsiți-l, și haidem fiecare în țara noastră” (Ieremia 51.51,9; Apocalipsa 18.4). Fiecare personal trebuie să iese din Babilon, ca să-L urmeze pe Domnul afară din tabără, și să poarte ocară Lui. La aceasta ne cheamă Cuvântul.

Marele înșelător

Însă curva nu este evoluția deplină a răului, încă nu este ultimul triumf al lui satan. Acest înger al întinericului nu a renunțat niciodată la atacurile lui viclene, pe care le-a arătat deja în Eden, ca să-l determine pe om să se așeze în mod arogant în locul lui Dumnezeu. Gândul acesta, la a cărui realizare el a lucrat secole la rând și în care inima plină de mândrie a omului i-a fost de ajutor, el îl va realiza în final. Și pentru acest scop își va alege un om, în care el va uni toate darurile sale, pe care îl va echipa cu tot ce place cărnii și prin care va putea să atragă la sine mulțimea popoarelor. Atunci el îl va oferi națiunilor ca pe acela care în sfârșit va realiza fericirea pământească închipuită, după care ele aleargă deja demult; și îl va oferi iudeilor ca Mesia, pe care ei îl așteaptă. Atât unora cât și altora ca ideal, în care omul se poate lăuda și trebuie să i se închine. Dezonorarea lucrurilor sfinte, pe care femeia care stă pe fiară a făcut-o așa de mult timp înaintea națiunilor, ura înrădăcinată a iudeilor împotriva lui Isus din Nazaret, toate acestea unite cu mândria și răutatea inimii omenești vor reuși acestei uniuni diabolice. Așa cum iudeii și națiunile s-au unit deja odată ca să răstignească și să lepede pe Mântuitorul, pe care Dumnezeu li L-a trimis, tot așa ei se vor uni încă o dată ca să primească pe omul, în care satan a intrat, și să i se închine. Atunci se va împli ce spune un glas puternic din cer, când satan va fi aruncat din cer: „Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare” (Apocalipsa 12.12). Atunci pentru sfinții, care vor fi atunci pe pământ, în mod deosebit pentru cei din Israel, va fi „un necaz mare, cum de la începutul lumii până acum nu a mai fost, și nici nu va mai fi.” Atunci va fi și secerișul, care este sfârșitul veacului, și culesul strugurilor va fi pregătit; căci strugurii mlădițelor pământului vor fi copti, ca să fie aruncați în teascul mâniei lui Dumnezeu.

Să vedem acum dacă această prezentare de ansamblu corespunde învățăturilor Cuvântului.

(Se continuă în nr. 9: Semnele caracteristice ale lui anticrist)

Perioada de timp actuală și cea viitoare (9)

9. Însușirile lui antihrist

Versete călăuzitoare: Daniel 8.9-14.23-25

Daniel 8.9-14: *Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespus de mult spre miază-zi, spre răsărit și spre țara cea minunată. S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele și le-a călcat în picioare. S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată, și i-a surpat locul locașului său celui sfânt. Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvârșit împotriva jertfei necurmate; cornul a aruncat adevărul la pământ, și a izbutit în ceea ce a făcut. Am auzit un sfânt vorbind, și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare sfântul locaș și oștirea?” Și el mi-a zis: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul locaș va fi curățit!”*

Daniel 8.23-25: *La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără rușine și viclean. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți, și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit, fără ajutorul vreunei mâini omenești.*

Însușirile lui antihrist

Acest locuitor al lui satan este, în contrast „cu Domnul mântuirii, pe care Dumnezeu L-a ridicat lui Israel în casa robului Său David” (Luca 1.69), cornul mic văzut de Daniel (Daniel 7.8,24-26), care iese între cele zece coarne, și dinaintea căruia sunt smulse trei coarne, și care avea ochi ca ochii de om, și o gură care vorbește cu trufie.

Este același corn mic, pe care profetul îl vede în capitolul 8.9-14,23-25. În contrast cu Isus, „Împăratul blând”, el este un împărat „fără rușine și viclean. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți, și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit, fără ajutorul vreunei mâini omenești.”

În contrast cu Hristos, Prințul, el este – „prințul care va veni” (Daniel 9.26).

În contrast cu Isus, a cărui hrană era, să facă voia Tatălui Său (Ioan 5.30; 6.38) - „împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai pe sus de toți dumnezeii, și va spune lucruri ne mai auzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia” (Daniel 11.31-45).

Nu este el și opusul Împăratului din Sion – acest împărat din Babel, care disprețuiește pe Israel, după ce jugul greu a fost luat de la el? Acest „luceafăr de dimineață” (știm că Isus Însuși Își dă titlul acesta; Apocalipsa 22.16), care zice în inima lui: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.” (Isaia 14.14,15). Toate aceste trăsături au o legătură ciudată cu ceea ce se spune în altă parte despre antihrist. De asemenea este la fel de adevărat că în mod deosebit ceea ce spune mai

înainte în Isaia 13.19 și ceea ce urmează în capitolul 14.22 se referă literalmente la Babilon și la un împărat din Asiria.

Antihrist este în contrast cu Omul ceresc (1 Corinteni 15.47) și cu Cel neprihănit din Psalmi – „omul de pe pământ” (Psalm 10.18), „nebul, omul stricat, care zice în inima lui: Nu este Dumnezeu!” (Psalm 14 și 53), „dușmanul, tiranul, care se laudă că poate face răul” (Psalm 52).

El este acel „cap”, care în ultimele zile ale veacului va fi lovit de judecata Domnului (Deuteronom 32.42-43; Psalm 110.6), deoarece în momentul acela solemn în el se concentrează mândria omului și răzvrătirea lui împotriva lui Dumnezeu.

În contrast cu Isus, Cel sfânt și Cel drept, care S-a smerit și a luat chip de rob (Filipeni 2.6-11), antihrist este „omul păcatului, fiul pierzării ..., protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește Dumnezeu, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. ... acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale (2 Tesaloniceni 2.3-10; Isaia 11.4).

El este acela, despre care Domnul a spus iudeilor, atunci când le-a zis: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi” (Ioan 5.43).

În sfârșit, el este „antihrist, cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul” (1 Ioan 2.22; 4.2-3).

În cartea Apocalipsa el este prezentat succesiv ca: „o gură, care rostește vorbe mari și hule”; ca „fiară, care are două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur”; ca „împăratul al optulea”; și ca „prorocul mincinos” (Apocalipsa 13.5,11-18; 17.11; 19.19-20).

Concordanța între Daniel și Apocalipsa

Dacă te uimești, că aceeași personalitate este prezentată succesiv prin așa de multe imagini diferite, să se ia seama cât de mult aceste imagini în principiu sunt în concordanță unele cu altele, cu toate că fiecare corespunde perspectivei specifice fiecărui scriitor sfânt. Daniel, care profetește despre națiunea și Împărăția care stă în legătură cu poporul lui și cu cetatea lui sfântă, vede în antihrist pe profetul fals, care, după ce a înșelat pe copiii rătăciți ai poporului lui, va prizoni pe cei credincioși, și anume ca ultim împărat al acestor națiuni, în ale căror mâini a fost predat Ierusalimul pentru un timp.

Pentru Adunare, care nu se unește cu națiunile lumii acesteia, și nici cu evoluțiile ei, ci privește totul din punct de vedere spiritual și ceresc, acest împărat este „omul păcatului, fiul pierzării, antihrist”.

Apocalipsa, care în istorisirile ei despre ultimele zile rezumă cerul și pământul, ne prezintă pe antihrist ca împărat, profet și în cele din urmă ca pe un animal care într-o anumită privință se aseamănă cu mielul, dar care vorbește ca un balaur. De asemenea remarcăm, că cornul cel mic din Daniel 7.8 are ochi ca ochii omului și o gură, care vorbește lucruri mari. Toate acestea descriu foarte bine pe profetul, care în Israel era numit văzător (1 Samuel 9.9) și care de asemenea este o „gură” (Exod 4.16 comparat cu 7.1). Aceasta este confirmat și dintr-o altă parte, prin aceea că profetul fals (Apocalipsa 19.20) practică aceleași lucruri, pe care le face și fiara cu două coarne (Apocalipsa 13). Antihrist poate fi al optulea împărat, fie ca a opta formă a domniei romane, din care până acum au fost șase și a șaptea, tovărășia celor zece împărați, după care se va încheia timpul lor, fie pentru că el este alături și peste cei șapte împărați, restul din cei zece, prezentați prin zece coarne, din care trei au fost rupte.

Dacă în final comparăm scopul final al tuturor acestora, așa cum el ne este făcut cunoscut în Daniel și în Apocalipsa, atunci avem în Daniel fiara cu cele șapte capete ale ei, restul din cele zece și cornul mic, și anume fiara sau împărăția romană reînființată, cei șapte împărați și antihrist. Aceștia vor fi omorâți și aruncați în foc. În Apocalipsa 19.19-20 avem fiara,

împărații pământului și profetul fals. Aceștia au fost aruncați în iazul de foc, care arde cu pucioasă. Iar restul au fost uciși de sabia Aceluia care stătea pe cal.

Creșterea permanentă și deosebită a acestei personalități explică și diversitatea imaginilor sub care ea este prezentată. În cartea Daniel avem mai întâi numai un corn mic, care iese între cele zece coarne; însă curând el rupe trei din ele. La el se văd ochi ca ochii omului și o gură, care vorbește cu trufie, și înfățișarea lui este mai mare decât a însoțitorilor lui (Daniel 7.8,20). În Apocalipsa îi este dată fiarei mai întâi o gură; însă curând este o a doua fiară, care exercită toată autoritatea primei fiare înaintea ei; o fiară cu două coarne, asemănătoare cu ale unui miel, ceea ce fără îndoială înfățișează puterea civilă și religioasă a acestei persoane, care este un mare om de stat și războinic și totodată profetul înșelător, care face minuni mari și înșală pe locuitorii pământului. S-a văzut de mai multe ori asemenea lucruri. Persoane, neînsemnate și neluate în seamă la început, se ridică treptat, asemenea cornului mic în mijlocul celor zece, și prin faptul că au dominat peste aceia care erau superiorii lor și prin oratoria lor, prin iscusința lor socială și talentele lor de război au devenit gura și brațul națiunii din care au rezultat, și în cele din urmă au luat toată puterea în mâna lor și ei înșiși au devenit o putere.

De unde vine antihrist

În ceea ce privește originea acestei personalități, ea pare să ne fie prezentată prin aceea că în Daniel 7.8 rezultă din fiara a patra în timpul celor zece împărați, aceasta înseamnă, din împărăția romană reînființată și în capitolul 8.9 din a treia împărăție. Aceasta se explică prin presupunerea că această persoană vine dintr-o parte a împărăției lui Alexandru, care va fi unit cu împărăția romană. Antihrist ar putea prin aceasta să fie chiar un iudeu, așa cum cred unii pe baza Geneza 49.17-18, în legătură cu absența seminției lui Dan în Apocalipsa 7.5-8 și potrivit cu Naum 1.11, Ieremia 8.16, Deuteronom 33.22, Ioan 5.43 și 2 Tesaloniceni 2.4.

Apariția lui antihrist

În orice caz el va apare în legătură cu Iudeea și cu iudeii, care atunci vor fi adunați în țara lor în necredință. Cornul cel mic (Daniel 8.9) „se mărește spre miază-zi, spre răsărit, și spre țara cea minunată”, aceasta este Iudeea (Ezechiel 20.6). „Împăratului fără rușine și viclean”, pe care îl reprezintă acest corn mic, „din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți”. Aceasta pare să spună că prin lingușirile lui va duce la pierzare pe mulți din copiii lui Israel. Aceștia sunt aceia cu care el „va face un legământ trainic”, și anume la începutul ultimei săptămâni (Daniel 9.27). Aceasta este arătat probabil și în Daniel 11.30,31: el „se va înțelege cu cei ce vor părăsi legământul sfânt ... și va ademeni prin lingușiri pe cei ce rup legământul.”

Astfel deci copiii lui Iuda, din cauză că nu au primit pe Acela, pe care Dumnezeu în credințioșia Sa li L-a trimis, ca să-i binecuvânteze, prin aceea că El va elibera pe fiecare dintre ei de nelegiuirea lui, vor fi dați pradă înșelătoriilor și prigonirilor acestui monstru de nedreptate, căruia îi va reuși până va trece mânia lui Dumnezeu (Daniel 11.36; Ioan 5.43). Deoarece ei au lepădat pe Păstorul cel bun, care a venit „să caute pe cea pierdută, să aducă înapoi pe cea rătăcită, să lege pe cea rănită, și să întărească pe cea slabă”, vor cădea pentru un timp în mâinile păstorului „căruia nu-i pasă de oile care pier; nu se va duce să caute pe cele tinere, nu va vindeca pe cele rănite, nu va îngriji de cele sănătoase, ci va mânca din carnea celor mai grase, și nu le va mai lăsa decât copitele” (Ezechiel 34.15-16; Zaharia 11.16).

Însă el nu va rămâne numai la rolul unui înșelător. Ajuns la mândrie prin reușita lui, el se va înălța în inima lui și „va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt”, „va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor” (Daniel 7.25; 11.36). În timp ce Domnul Isus nu a venit să desființeze Legea și profeții, ci să le împlinească printr-o supunere deplină față de voia lui Dumnezeu (Matei 5.17), adversarul Lui „se va încumeta să schimbe vremile și

Legea” (Daniel 7.25), aceasta înseamnă Legea și dreptul lui Moise, care în timpul acela vor fi în vigoare. În mod deosebit va desființa jertfa zilnică (Daniel 9.27; 11.31 și versetele următoare), care în timpul acela vor fi reintroduse de către iudei și probabil reintroduse sub protecția lui antihrist însuși, pe când el încă îi lingusea. După aceea el, în timp ce nu va ține seamă de niciun dumnezeu și se va înălța mai presus de toate, va onora pe dumnezeul străin al puterii (Daniel 11.38-39); fără îndoială puterea omului, care este personificată în imaginea celei de-a patra împărăție, al cărei cap este el însuși. El este imaginea fiarei, căreia el îi poate da un suflet viu, care vorbește și căreia va trebui să i se aducă închinare, pentru a nu fi pedepsiți cu moartea (Apocalipsa 13.13-15). El este „urâciunea pustiirii în Locul Sfânt”, pe care l-a prevestit Isus ucenicilor Săi, și despre care a vorbit mai înainte profetul Daniel (Matei 24.15). „Urâciunea” – așa numeau iudeii pe idoli (1 Împărați 11.5-8) – „pustiirii” sau a lipsei de mângâiere, deoarece toți care refuză să i se închine vor fi omorâți. Aceasta este ceea ce va fi oferit lumii spre închinare! În felul acesta acest hulitor obraznic va îndepărta tot ce amintește de Dumnezeu, de Legea Sa și de slujba Sa, atât față de oameni în general, cât și față de Israel în special, ca să se prezinte pe sine însuși ca Dumnezeu. Da, acesta este „omul păcatului, fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu», sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2.3-4).

Umbre și antemergători ai lui antihrist

El este în germenul și chipul lui faraon, vrăjmașul mândru împotriva lui Dumnezeu și al poporului Său, care zice: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?” El este Nebucadnețar, care sub pedeapsa cu moartea poruncește ca toate popoarele și limbile să cadă înaintea chipului de aur, pe care el l-a lăsat să fie ridicat în ținuturile Babilonului (Daniel 3). El este un Darius, care a interzis ca cineva să dorească ceva de la vreun dumnezeu sau de la vreun om, în afară de el (Daniel 6). El este un Alexandru, numit cel mare, care voia să se prezinte ca fiu al lui Jupiter, aceasta înseamnă al marelui dumnezeu al cerului. El este Roma păgână, care în simbolurile puterii sale, în chipul cezarului său, înaintea cărora trebuia să se ardă tămâie sub amenințarea cu pedeapsa cu moartea, a lăsat să i se aducă închinare. Căci satan nu a renunțat niciodată la planul său de a-l face pe om să se așeze în locul lui Dumnezeu și astfel să i se închine lui însuși; și imperiile națiunilor au fost în mod deosebit scena eforturilor sale. El este, dacă se vrea, papa, care se lasă adorat pe scaunul lui episcopal; el este în toți învățătorii falși, care în vreun fel oarecare au tăgăduit pe Isus Hristos, Dumnezeu revelat în carne, sau Îi jefuiesc unele raze ale gloriei Sale. Toți aceștia au fost însuflețiți de duhul lui antihrist, de acest duh, care era în lume deja în timpul apostolului Ioan; ei erau antihriști, dar nu erau *antihristul* (1 Ioan 2.18; 4.3).

Acestea erau numai încercări, prin care satan a făcut un preludiu a ceea ce el va face în ultimele zile ale veacului, va împlini în capul ultim al celei de-a patra împărăție, când el va tăgădui public pe Tatăl și pe Fiul și nu va recunoaște nici un alt dumnezeu, în afară de el însuși.

Cu siguranță el va veni atunci prin acțiunea lui satan; căci satan îi va da nu numai scaunul său de domnie, lumea aceasta bogată și gloria ei, pe care Isus le-a refuzat (Matei 4.8-19), ci el îi va da și puterea și autoritatea lui, ca să facă semne mari, așa că el va face chiar să coboare foc din cer pe pământ înaintea oamenilor (Apocalipsa 13.2,13-15). Acest om al păcatului vine „cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase” (2 Tesaloniceni 2.9). Se pare că el nu va fi singurul posesor al acestei puteri diabolice, deoarece Domnul, când vorbește despre momentul acesta, spune: „se vor scula Hristoși mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși” (Matei 24.24). De altfel Dumnezeu „va trimite (tuturor aceluia care vor merge la pierzare, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți) o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru

ca toți cei care n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți” (2 Tesaloniceni 2.10-12).

Vai, ce îngrozitoare sunt aceste timpuri! Ce viitor pentru lume! Dacă deja acum, când Dumnezeu constrânge sufletele la credință, ca să le salveze, adevărul are așa puțină atracție pentru cei mai mulți și rătăcirea are o influență așa de mare, ce va fi atunci?

Prigoane pentru toți aceia care nu se supun lui antihrist

De altfel satan va lega prigoane îngrozitoare de toate înșelătoriile lui, și anume împotriva tuturor aceluia care nu se supun vocii lui, și nici nu vor să se închine chipului fiarei; căci el „va asupri pe sfinții Celui Preaînalt” (Daniel 7.25; 8.24). I se va da să facă război împotriva sfinților și să-i biruie (Apocalipsa 13.7-8). În mod deosebit el va omorî pe acești doi martori (probabil Moise și Ilie, Luca 9.30-31; 2 Împărați 1.10; 1 Împărați 17.1; Iacov 5.17; Exod 7.17), care prorocesc îmbrăcați în saci în Cetatea lui Dumnezeu, care atunci va fi numai Sodoma și Egipt (Apocalipsa 11.3-12). De asemenea, cei credincioși strigă către Dumnezeu în teama lor și zic: „Pentru ce stai așa de departe, Doamne? Pentru ce Te ascunzi la vreme de necaz? ... Vino în ajutor, Doamne, căci se duc oamenii evlavioși, pier credincioșii dintre fiii oamenilor ... Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu” ... Mănâncă pe poporul Meu, cum mănâncă pâinea ... Cine va face să pornească din Sion izbăvirea lui Israel?” (Psalmul 10.1; 12.1; 14.1; 14.4; 53.6) „Privește din cer și vezi”, spun ei, „din locuința Ta cea sfântă și slăvită: unde este râvna și puterea Ta? Fiorul inimii Tale și îndurările Tale nu se mai arată față de noi. ... O! De ai despica cerurile, și Te-ai coborî!”. (Isaia 63.15 -64.1)

Dar este furtuna Domnului, mânia Lui aprinsă, care se revarsă. Mânia Domnului nu se va potoli până nu va împlini și va înfăptui planurile inimii Sale (Ieremia 23.19-20). Acestea sunt „zile de răzbunare, ca să se îplinească tot ce este scris” (Luca 21.22-27). Toate popoarele se adună ca să lupte împotriva Ierusalimului, care va fi pedepsit cu tunete, cutremure de pământ, cu semne în cer și pe pământ, cu sânge și foc (Isaia 29.6; Matei 24.29). Cetatea va fi cucerită, casele jefuite, și jumătate din cetate va fi dusă în captivitate (Zaharia 14). Sângele sfinților va fi vărsat în Ierusalim ca apa; trupurile lor moarte vor fi date ca hrană păsărilor cerului și carnea lor va fi dată fiarelor țării (Psalm 79.2,3).

Acesta „va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi” (Ieremia 30.4-7; Daniel 12.1; Matei 24.21). Aceasta este încercarea, care va veni peste toată fața pământului, ca să încerce pe locuitorii pământului, și pentru care Adunarea are făgăduința să fie păzită de acest ceas (Apocalipsa 3.10). Realmente în acel ceas ea va fi la Domnul ei, departe de domeniul lui satan și al răutății.

Cei înțelepți dintre sfinții de pe pământ din timpul acela, când vor vedea urgia venită peste cetatea sfântă, își vor aminti de cuvintele Domnului și vor fugi în pustie (Matei 24.15-18; Isaia 26.20-21). De acolo vor striga către Dumnezeu, așa cum un cerb strigă după apa proaspătă (Psalmi 42-44; 74, etc.). Ei sunt femeia căreia i s-a pregătit un loc în pustie, pentru ca acolo, departe de fața șarpelui, să fie hrănită 1260 de zile sau o vreme, vremi și jumătatea unei vremi (Apocalipsa 12.6,14); și acesta este timpul puterii mari a lui antihrist (Daniel 7.25). Ei reprezintă pe Noe păzit în corabie în mijlocul apelor potopului, ca să repopuleze din nou lumea – așa cum Enoh răpit la cer înainte de a veni judecata reprezintă Adunarea.

Reprezintă papalitatea pe antihrist?

Noi suntem desigur departe de sistemul care face din papa pe antihrist. Chiar numai pe baza faptului că s-a înțeles această bază mare, că Adunarea, cu tot ce se referă la ea, a fost o taină ascunsă vizionarilor din vechime – dacă s-a văzut că acest principiu îndreptățit prin totalitatea profețiilor va deveni o cheie pentru înțelegerea unor locuri din Scriptură, care altfel ar fi

inexplicabile, cum se mai poate atunci ține cu tărie la un sistem, după care, cu totul în contradicție cu acest principiu, Daniel ar fi văzut în cornul mic întreaga istorie a papalității?

Dacă de altfel, așa cum am văzut, cei zece împărați, reprezentați prin cele zece coarne, apar abia în cea de-a patra împărăție reapărută, atunci împăratul prezentat prin cornul mic nu poate fi papa, deoarece el apare abia după ei. „Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul” (Daniel 7.24). El urmează chiar abia după nimicirea curvei, deoarece aceasta va fi nimicită de cei zece împărați (Apocalipsa 17.16), în timp ce cornul mic, prin faptul că a nimicit trei, se va deosebi de înaintașii lui.

Dacă cornul mic al capitolului 7 și 8 din Daniel reprezintă aceeași personalitate, așa cum am văzut, atunci acesta nu poate fi papa, deoarece el, ca să împlinească ambele profeții, trebuie să vină dintr-o parte a împărăției lui Alexandru, care este unit cu împărăția romană – deoarece el, va apărea „către sfârșitul mâniei” (Daniel 8.19), deoarece el „s-a mărit nespun de mult spre miazăzi, spre răsărit, și spre țara cea minunată” (Daniel 8.9-13), și deoarece în cele din urmă el va găsi Templul reconstruit și atunci va trebui să facă să înceteze jertfa zilnică, care a fost reintrodusă.

În cornul mic din Daniel 8 s-a văzut și Mahomed; dar sub toate însușirile, pe care le prezintă profeția, el se poate referi cel mai bine numai la unul singur, altul decât la papa, și anume că el va crește spre miazăzi, spre răsărit și spre țara minunată. În ceea ce privește originea lui, Mahomed a venit din Arabia, o țară mult îndepărtată, care a fost supusă lui Alexandru și Împărăției Romane. Deci el nu poate fi cornul mic, deoarece el descinde din copiii lui Israel, din acel „măgar sălbatic printre oameni, a cărui mână va fi împotriva tuturor oamenilor și mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui, și va locui în fața tuturor fraților lui” (Geneza 16.12).

Antihrist se va așeza în Templul lui Dumnezeu și se va da drept Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2.4). În care templu stă acum papa? În biserica lui Petru din Roma? Dar așa cum am spus, se acordă prea multă onoare unui templu al idolilor, dacă el este numit Templul lui Dumnezeu. Cuvântul, care totdeauna se explică singur, nu cunoaște nici un alt Templu al lui Dumnezeu, decât casa care I-a fost construită pe muntele Sion la Ierusalim, și despre care El a spus: „Acum, aleg și sfințesc casa aceasta, pentru ca Numele Meu să locuiască în ea pe vecie” (2 Cronici 7.16); în afară de aceasta, trupul creștinului este numit templul lui Dumnezeu (1 Corinteni 6.19) și de asemenea și Adunarea; însă Adunarea care este compusă din sfinți în Hristos Isus și nu creștinătatea decăzută (1 Corinteni 3.16,17; compară cu capitolul 1.1-9; 6.11). Deoarece antihrist nu se poate așeza în Templul lui Dumnezeu în aceste ultime două înțelesuri, drept urmare poate fi vorba numai de Templul din Ierusalim. Aceasta este de altfel confirmat prin alte detalii ale profeției, de exemplu amintirea jertfei zilnice, care nu poate fi alta decât aceea despre a cărei orânduire citim în Exod 29.38-42.

„Acesta este antihrist”, spune Scriptura (1 Ioan 2.22), „cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul”. Papa niciodată nu a tăgăduit nici pe Tatăl și nici pe Fiul. Dimpotrivă, pe existența lor el construiește schela doctrinară a rătăcirilor lui. Și dacă se ajunge să se lepede complet Tatăl și Fiul, atunci se leapădă și papa, care se dă reprezentantul lor.

Caracteristica esențială a antihristului este contrastul în care el stă față de Hristos în funcțiile și misiunile lui, așa cum numele însăși face aluzie. Unde este de exemplu contrastul cu Isus, care ca Om a slujit în Israel trei până la patru ani și S-a prezentat acestui popor ca Împărat și Profet, în papalitate, într-un sistem religios, sau cel puțin într-o succesiune de oameni cu caractere diferite, care s-au succedat în rest pe parcursul secolelor, fără să aibă ceva a face cu iudeii? Contrastul lipsește aici total. Dimpotrivă el există în toată puterea lui, când antihrist este un om, care ocupă o funcție în Israel timp de trei ani și jumătate, prin aceea că el se prezintă acestui popor ca împărat și profet și el va fi primit ca atare. Atunci se înțeleg cuvintele clare ale lui Isus: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi” (Ioan 5.36).

În sfârșit ar trebui să se creadă că printr-o observare liniștită a ceea ce se petrece în creștinătate ar fi de ajuns să se înceteze a face din papalitate pe antihrist. Se găsesc numai în papalitate învățători falși, raționalismul, dragostea de lume, de bunurile și gloria ei? Ce creștini triști sunt cei mai mulți care sunt adversari ai lui papa! Ce Împărăție a lui Dumnezeu ar fi aceea, dacă din creștinătate s-ar înlătura papa și papalitatea! Și apoi, unde să se caute astăzi în papalitate această putere de orbire, care va atrage la sine mulțimi de popor, unde chiar și cei aleși ar fi înșelați, dacă ar fi posibil? El ar putea să fi avut această putere până la un anumit moment, când popoarele aveau încă nevoia după o religie; însă satan a lucrat cu succes printre acestea, ca să le rețină de la aceasta. Dacă papalitate păstrează adepții ei, aceasta este așa pentru că cel puțin cei mai mulți dintre ei au ajuns la un grad de necredință și indiferență așa de mare, că li se pare neplăcut să ia în serios vreo convingere religioasă, ca să se atașeze mai mult de una decât de cealaltă. Ei rămân acolo, ca și cei mai mulți protestanți, unde i-a așezat nașterea lor. Papalitatea este astăzi un câmp subminat de focul subpământean al necredinței, care este acoperit numai cu un strat subțire de creștinism fals; de îndată ce acest strat dispare, necredința va izbucni ca un vulcan în împotrivire și hulire împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său.

Duhul antihristic

Adevăratul duh antihristic este în toată creștinătatea, în protestantism ca și în catolicism; el este necredința, care pune pe om în locul lui Dumnezeu, și materialismul, care face din pământ cerul său. Acesta este anticreștinismul, de care trebuie să ne păzim în zilele noastre, căci noi îl putem remarca chiar și în interiorul bisericii.

Dacă de exemplu te faci judecător, și începi să spui în ce măsură o parte sau alta a Scripturii merită încrederea, sau dacă anumite afirmații ale Scripturii sunt făcute fără rod, prin aceea că sunt spiritualizate; dacă în biserică se acordă loc talentului omenesc, banilor sau unei poziții lumești înalte, ce este aceasta altceva, decât punerea omului în locul lui Dumnezeu? În loc să se aștepte venirea Domnului pentru a lua Adunarea Sa din lume, te conformezi aici sub o presupusă Împărăție a lui Dumnezeu realizată prin Evanghelie cu ajutorul a tot felul de surse ale civilizației; dacă se arată aceeași râvnă ca și copiii veacului acesta, ca să câștigi bani, pentru a avea parte de plăcerile vieții acesteia și de savurarea luxului; nu înseamnă aceasta atunci că faci din pământ cerul tău?

Perioada de timp actuală și cea viitoare (10)

10. Nimicirea lui antihrist

Versete călăuzitoare: Daniel 9.24-27

Daniel 9.24-27: *Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiurii, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și proorociei, și până la ungerea Sfântului sfinților. Să știi dar, și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cârmitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șaiszeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare. După aceste șaiszeci și două de săptămâni, unsul va fi stârpit, și nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit și împreună cu el și pustiirile. El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii*

va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.

Nimicirea lui antihrist

„Șaptezeci de săptămâni”, i s-a spus lui Daniel (Daniel 9.24-27), „au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiurii, până la aducerea neprihănită veșnică, până la pecetluirea vedeniei și proorociei, și până la ungerea Sfântului sfinților.” Deci când va fi venit această ultimă săptămână a acestor șaptezeci de săptămâni, când antihrist va fi înșelat pe mulți, cu care el a făcut un legământ puternic, și națiunile vor călca în picioare cetatea sfântă timp de patruzeci și două de luni (Apocalipsa 11.2-3), cu toate că martorii îmbrăcați în saci vor proroci în acest timp sau în timpul acestor 1260 de zile, și când el în a doua jumătate a acestei ultime săptămâni va face să înceteze jertfa zilnică și cele patruzeci și două de luni ale lui s-au încheiat – timp în care el a prigonit pe sfinții care au fost dați un timp și timpuri și o jumătate de timp în mâinile lui (Apocalipsa 13.5; Daniel 7.25) -, atunci trebuie să vină pieirea asupra pustiitorului. Omul păcatului trebuie să fie nimicit prin suflarea gurii Domnului și Domnul îl va desființa prin arătarea venirii Sale. Da, când strâmtorarea lui Israel va fi ajuns la punctul culminant, așa că el nu va mai avea nimic de așteptat nici de la sine însuși și nici de la vreun om (Isaia 26.17-18), când națiunile la rândul lor au ajuns la punctul culminant al răzvrătirii lor, prin aceea că vor profana cetatea asupra căreia Dumnezeu are totdeauna ochii deschiși, atunci Domnul Se va îngriji de țara Lui și Se va îndura de poporul Său (Ioel 2.17-18; Zaharia 1.14-17; 8.2; 12.5; 14.1-5). „Domnul Se va arăta, și va lupta împotriva acestor neamuri ... Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit ... Și atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El.” Deci așa Se va arăta Isus revelat din cer cu putere mare și glorie pe același Munte al Măslinilor, de pe care El S-a înălțat la cer. El va strânge națiunile în țara lui Iosafat, și acolo Se va război cu ele din pricina poporului Său și a părții Lui de moștenire Israel (Ioel 3). Această venire a Domnului au așteptat-o toți sfinții timpurilor trecute, și aceasta este vestită foarte des în profeții (Psalm 96; 98; Isaia 25; 26, în mod deosebit versetele 8-9,19-21; 40.9-11; 59.20-21; 62.11-12; 63.1-6; 64.1-5; 66.5-16; Habacuc 3.3-16; Zaharia 2; 14; Matei 24.27-30; 25.31 și așa mai departe; 26.64; 2 Tesaloniceni 1.7-10; 2.8; Iuda 15; Apocalipsa 1.7; 19.11-21 și așa mai departe).

Rezultatul este deci nimicirea acelor care strică pământul. Fiara și profetul fals vor fi aruncați vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă, împărații pământului și oștirile lor vor fi omorâți prin sabia care iese din gura Domnului, și păsările cerului se vor sătura din carnea lor.

Aceasta este recolta și teascul pământului (Ioel 3.13; Matei 13.36,43; Apocalipsa 14.15-20). Atunci pământul va fi lovit cu nuiuaa gurii Domnului și cel nelegiuit va fi mistuit cu suflarea gurii Sale (Isaia 9.4; 2 Tesaloniceni 2.8). Națiunile răzvrătite vor fi zdrobite de Domnul în mânia Sa, așa cum se sfărâmă vasele de lut (Psalm 2). Acesta este tabloul lui Nebucadnețar, care va fi sfărâmat de piatra rostogolită fără mâini, care cade pe picioarele de fier și de lut (Daniel 2). Este a patra fiară a aceluiasi profet, care va fi omorâtă și al cărei trup va putrezi și va fi aruncat într-un foc mistuitor (Daniel 7). Acesta este în sfârșit marele eveniment spre care țintește toată profeția Vechiului Testament. Și nu trebuie să te miri de aceasta; căci este sfârșitul „timpului națiunilor” și drept urmare „al dizgrației lui Dumnezeu peste Israel”. Prin nimicirea fiarei este luată puterea națiunilor și ea (puterea) se reîntoarce înapoi la originea ei, la Acela care este Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Dar Acest atotputernic este și Fiul lui David, Împăratul Sionului, care revine la fiica Sionului, pe care El a părăsit-o pentru un moment, Cel care Se adresează din nou Ierusalimului (Isaia 54; Zaharia 1; 2). „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu!”, va spune El atunci (Isaia 40.1-11), „vorbiți bine Ierusalimului, și

strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui.” Și poporul, care atunci a lepădat pe Împăratul lui, Îl va primi și va spune: „*Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului*” (Psalm 118; Matei 23.39). Până atunci toiagele tari din Sion vor fi rupte și arse cu foc, și nu mai este nici un toiag care să fie capabil pentru un toiag de cârmuitor (Ezechiel 19.11-14). „Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea, și în mâna căruia o voi încredința”, zice Domnul (Ezechiel 21.27). În timp scurt El va fi mare până la marginile pământului; căci ca Împărat uns în Sion El are națiunile ca moștenire și marginile pământului sunt ale Lui, și El va face pace (Mica 5.4-5; Psalm 2.8). Domnul este Împărat peste tot pământul. Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu sau veacul viitor, care urmează după acest veac rău.

Introducerea veacului viitor

Împărăția lui Dumnezeu sau veacul viitor este realmente permanent prezentat ca urmare a venirii minunate a Domnului. Dacă piatra căzută peste chip l-a sfărâmat, ea însăși va deveni un munte mare, care umple tot pământul. Când fiara va fi aruncată în foc, domnia, onoarea și Împărăția vor fi date Fiului Omului, și împreună cu El și sfinților Celui Preaînalt (Daniel 2; 7; Apocalipsa 19.11-21 în legătură cu Apocalipsa 20.4. Vezi și: Isaia 2.20-21; 11.4 în legătură cu versetele 6-10; Isaia 26.17-21; 25; 62; 63.1-9; 66.5,24; Zaharia 2.10-13; 14 și altele). Acest timp al Împărăției este și „timpul de învioreare venit de la Domnul ... timpurile așezării din nou a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime” (Faptele Apostolilor 3.20-21). Este „nașterea din nou”, în care cei doisprezece apostoli vor șede pe douăsprezece scaune de domnie, ca să judece pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel (Matei 19.28). Este în sfârșit timpul care deseori este numit Împărăția de o mie de ani, căci în Apocalipsa 20.1-7 se spune că el va dura o mie de ani.

Istoria realizării Împărăției sau a introducerii veacului viitor se poate rezuma după cum urmează: mai întâi judecăți și apoi binecuvântări peste Israel și națiuni. Aceasta s-a putut remarca deseori în căile lui Dumnezeu, și ea rezultă și din mai multe afirmații (de exemplu Isaia 4; Țefania 3.8-9; Maleahi 3.1-6 și alte locuri). Împărăția nu va fi restabilită numai prin nimicirea lui antihrist și a adepților lui; ci pentru că ea este o Împărăție a dreptății și a păcii, judecățile se vor extinde asupra tuturor păcătoșilor (Isaia 11.14; 19.1-17; 30.31), ca să nu mai vorbim despre judecarea lui Gog, despre al cărei moment nu putem constata nimic (Ezechiel 37; 38). Și în aceste judecăți copiii lui Israel vor fi folosiți ca ciocanele și instrumentele de război ale lui Dumnezeu (Numeri 23.23-24; 24.7,9; Isaia 41.10-16).

În final răul, oriunde va apare, va fi imediat înlăturat prin prezența Domnului și păcătosul va fi nimicit, sau cel puțin pedepsit (Psalm 101.8; Zaharia 14.16-19). Când acest Împărat, care va domni cu dreptate, va fi venit, dreptatea va merge înaintea Lui, și El o va sădi pretutindeni pe unde El va trece. Și plata dreptății va fi pacea și rodul ei va fi odihna și siguranța. Poporul Lui va locui atunci în locuința păcii și în locuințe sigure și locuri de odihnă liniștite (Isaia 32.1,17-18).

Binecuvântările urmare judecății

Deci binecuvântarea vine după judecată, mai întâi pentru Israel și apoi pentru națiuni. Una din primele binecuvântări este strângerea lui Israel și unirea lui cu Iuda, ca să alcătuiască un popor. Nu trebuie uitat că numai Iuda singur a lepădat și răstignit pe Domnul, deoarece Israel în timpul acela era deja împrăștiat. De aceea este numai Iuda singur care va trebui să treacă prin acest necaz mare ca pedeapsă pentru această crimă și să fie predat ispitelor și prigoanelor lui antihrist. Când însă Domnul va mistui pe cei răi cu suflarea gurii Sale, „El Își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere [sau: să strângă] rămășița poporului Său, risipit în Asiria

și în Egipt, în Patros și în Etiopia, la Elam, la Șinear și la Hamat, și în ostroavele mării, El va înălța un steag pentru neamuri, și va strânge pe surghiuniții lui Israel” (Isaia 11.11-16). „În ziua aceea se va suna cu trâmbița cea mare și atunci se vor întoarce cei surghiuniți din țara Asiriei și fugarii din țara Egiptului. Ei se vor închina înaintea Domnului, pe muntele cel sfânt, Ierusalim” (Isaia 27.13). Astfel Israel și Iuda, alcătuind acum un popor, ca în cele mai frumoase zile ale lui Solomon, vor vedea împlinite față de ei toate făgăduințele date părinților (Ieremia 50.4-5; Ezechiel 37.15-28). Atunci ei vor merge ca slujitori ai binecuvântării, așa cum erau ca slujitori pentru judecată, la națiunile care nu au auzit despre Domnul și nici nu au văzut gloria Sa, și le vor vesti onoarea Lui (Isaia 61.6; 66.19). Acestea, smerite și ascultătoare, vor veni la Ierusalim ca să se închine, care atunci va fi capitala politică și religioasă a lumii – centrul binecuvântării, care atunci se va revărsa ca un râu începând de acolo și până la marginile pământului.

Perioada de timp actuală și cea viitoare (11)

11. Venirea Domnului pentru Biserică și pentru lume

Versete călăuzitoare: 1 Tesaloniceni 4.16-17; Zaharia 14.4

1 Tesaloniceni 4.16-17: *Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu Se va pogorî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.*

Zaharia 14.4: *Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate spre miazăzi.*

Venirea Domnului pentru Biserică și pentru lume

- a. Când Domnul va veni ca să ia Biserica Sa, atunci El nu va coborî pe pământ, ci va veni numai în văzduh, unde Adunarea va fi răpită în întâmpinarea Lui în nori (1 Tesaloniceni 4.16-17). Când El va veni pentru judecată pe pământ, „picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit” (Zaharia 14.4). „Toate națiunile vor fi strânse și vor fi coborâte în valea lui Iosafat; și El le va judeca acolo” (Ioel 3.2).
- b. Când Domnul va veni ca să ia Biserica Sa, atunci El va fi văzut numai de aceia care Îl așteaptă spre mântuire, așa cum am remarcat deja. Când El va veni pentru judecată, atunci va fi așa „cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus ... atunci ... toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă” (Matei 24.27,30). „Iată, El vine cu norii și orice ochi Îl va vedea, și cei care L-au străpuns; Și toate semințiile pământului vor plânge din pricina Lui. Da, Amin!” (Apocalipsa 1.7).
- c. În venirea Domnului ca să întâmpine Adunarea Sa totul este numai plăcut și încurajator, „un strigăt de poruncă” sau „un strigăt de încurajare”, cum s-ar mai putea traduce, „cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu”, dar nu este nici o flacăra de foc, nici o mînie, nici o răzbunare. Cât de cu totul altfel este când El pornește să judece pământul, ca Acela care judecă drept și luptă cu dreptate. „Ochii Lui sunt ca para focului; El este îmbrăcat cu o haină muiată în sânge; din gura Lui iese o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea; căci El le va cârmui cu un toiag de fier; și El va călca cu picioarele teascului vinului mîniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu” (Apocalipsa 19.11-21; Isaia 63.1-6). „Căci iată, Domnul vine cu

un foc și carele Lui sunt ca un vârtej, ca să dea mânia Sa cu furie și muștrarea Sa cu flăcări de foc. Căci prin focul și prin sabia Sa Domnul va intra la judecată cu oricine; și mulți vor fi cei uciși de Domnul” (Isaia 66.15-16). El vine „într-o flacără de foc, aducând răzbunare pentru cei care nu cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui” (2 Tesaloniceni 1.7-9). De asemenea oamenii „vor intra în găurile stâncilor și în crăpăturile pietrelor, de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui, când El Se va scula să îngrozească pământul” și „vor zice munților și stâncilor: «Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Aceluia care stă pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate să stea în picioare?»” (Isaia 2.21; Apocalipsa 6.16-17). Cu siguranță aceasta nu este ziua mult dorită și fericită a nunții Mielului.

De altfel contrastul, pe care tocmai l-am arătat, între revenirea Domnului pentru Biserică și revenirea Sa pentru Israel și lume, este o urmare a contrastului pe care de asemenea îl observăm între absența Domnului cu privire la Adunarea Sa și absența Sa cu privire la Israel și națiuni.

Plecarea lui Isus în cer, care pentru Israel și națiuni, popoarele pământești, este o judecată, pentru Adunare, poporul ceresc, este un izvor al binecuvântărilor. Dar când Domnul, potrivit amenințării Sale, a mers iarăși la locul Său și a lăsat poporul Său fără Împărat (Osea 3.4; 5.15), aceasta era asemenea cu ceea ce face un tată când, după ce a încercat zadarnic totul să îmbunătățească pe copilul lui, îl lasă pe acesta, cel puțin pentru un timp, să se descurce singur. Dimpotrivă, prezența lui Isus în cer este pentru Adunare izvorul celor mai frumoase binecuvântări. Așa poate El să Se arate înaintea lui Dumnezeu pentru ei ca Loctiitor, Apărător și Înaintaș și să dobândească pentru ei tot ajutorul și toate mângâierile Duhului (Ioan 7.38-39; 14.1-13; 16.7 și așa mai departe).

Din aceasta rezultă și diferența între venirea Lui pentru Adunare și venirea Lui pentru Israel. Când El va reveni ca să ia Adunarea Sa, aceasta are loc pentru a o pune în posesiunea bunurilor pe care El le-a dobândit pentru ea și din pricina cărora El S-a dus în cer, ca să le pregătească pentru ea. Când El va veni pentru Israel și pentru națiuni, care L-au lepădat, atunci El trebuie să înceapă cu judecată și pedepsire, pentru ca El, după ce dizgrația Lui a încetat, să-i poată binecuvânta (Luca 19.12-27; 20.9-18; Isaia 9).

- d. Când Domnul va veni să ia Adunarea Sa, El este „*Fiul lui Dumnezeu*” (1 Tesaloniceni 1.10); ceea ce amintește foarte mult de caracterul ceresc al acestor frați, despre care El a spus înainte de a merge în cer: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17).

Când El va veni să judece lumea, El Se numește „*Fiul Omului*” (Daniel 7.13; Matei 24.27,30,37,39,44; 26.64); ceea ce stă în legătură cu caracterul acelui moment este faptul că El va veni ca Fiu al lui David, ca să ocupe dreptul Lui contestat ca Împărat al lui Israel. El vine să ia în posesiune tronul lui David, tatăl Său, ca să domnească veșnic peste casa lui Iacov (2 Samuel 7.12-16; Luca 1.32).

- e. Când Isus va veni să întâmpine Adunarea, aceasta are loc pentru a o lua la Sine, pentru ca acolo unde este El să fie și ea. Când El Se va arăta să judece lumea, atunci Adunarea va veni împreună cu El, căci ea constituie o parte a acestei oștiri cerești, care alcătuiește suita Lui glorioasă. Cum ai putea să te îndoiești de aceasta, dacă se ține seama de faptul că această oștire „este îmbrăcată cu in subțire, strălucitor și curat” și că „inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților”? (Apocalipsa 19.8,14). De altfel și Enoh a zis deja, al șaptelea patriarh după Adam: „Iată, Domnul vine în mijlocul zecilor de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuți de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit și de toate cuvintele tari pe care le-au rostit împotriva Lui acești *păcătoși nelegiuți*” (Iuda 14-15). Această remarcă simplă ar trebui să fie suficientă ca să se

diferențieze aceste două arătări diferite ale Domnului. Când El vine cu sfinții Săi, ca să judece lumea, atunci acești sfinți trebuie ca mai înainte să fie luați la El.

- f. Când Isus va veni să ia Adunarea, El este „Lucaefărul de dimineață”, care, atâta timp cât noaptea acopere pământul, vestește venirea zilei, și care va fi văzut numai de aceia care veghează (2 Petru 1.19; Apocalipsa 2.28; 22.16). Când El va veni pentru judecată, El va fi „Soarele dreptății”, care, după ce El va mistui, arzând ca un cuptor, pe toți disprețuitorii și pe toți cei răi, va aduce mântuire celor blânzi de pe pământ – și anume acelora care au rămas statornici în mijlocul celor mai mari încercări, așteptând mântuirea; „acelora care se tem de Cuvântul Său și care sunt urâți de frații lor, din pricina Numelui Său” (Maleahi 3.16; 4.1-2; Isaia 66.5).
- g. Când Isus va veni ca să ia Adunarea, El este asemenea unui Cap de familie, care vine să adune cele dintâi roade și să le aducă lui Dumnezeu în Templul Său (Deuteronom 26). „Potrivit voii Sale, El ne-a născut, prin Cuvântul adevărului, să fim ca cele dintâi roade ale creaturilor Sale ... noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos” (Iacov 1.18; Efeseni 1.12).

Când El va veni să judece lumea El va fi asemenea Capului familiei care vine să strângă recolta, care va lega buruienile ca să le ardă împreună cu paieile în focul care nu se stinge, și care va strânge grâul în grânar, și astfel El va curăța pe deplin aria Sa (Matei 3.12; Matei 13.30).

- h. Pentru venirea Domnului pentru judecată sunt semne premergătoare. Fără să vorbim despre semnul Fiului Omului, care se va arăta atunci pe cer (Matei 24.30) și despre care nimic nu știm, decât numai ceea ce ne este spus aici, fără să vorbim despre acest semn, spun eu, înainte să Se arate Fiul Omului iudeii trebuie să se fi reîntors în țara lor și Ierusalimul trebuie să fi fost reconstruit, decăderea între antihriști va trebui să fi atins punctul culminant și Evanghelia Împărăției să fi fost propovăduită în lumea întreagă.

Însă nu ne este dat nici un semn care trebuie să premergă venirea Domnului ca să ia Adunarea Sa. Pentru ea este totdeauna valabil „Cel care va veni!”, „încă puțin, foarte puțin timp și Cel care vine va veni și nu va întârzia” (Evrei 10.37). „Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul! – zice Domnul Dumnezeu, Cel care este, Cel care era și Cel care vine, Cel Atotputernic” (Apocalipsa 1.5,8; 8.11; 22.7,20).

Timpul șederii Adunării pe pământ nu este măsurat niciodată în ani sau luni sau zile – cu un cuvânt, nu este determinat după rotirea soarelui sau a luni, așa cum este în cazul lui Israel și a sfinților de pe pământ, deoarece în cer, de unde Adunarea este, nu sunt nici ore, nici ani, nici anotimpuri, și fără îndoială și de aceea, pentru că Domnul vrea ca ea să-L aștepte permanent. Totdeauna este „încă puțin” (Ioan 14.9; 16.16; Evrei 10.37).

Se spune într-adevăr că Pavel i-a învățat pe credincioșii din Tesalonic să ia seama la semnele care premerg venirea Domnului ca să-i ia (2 Tesaloniceni 2.1-3).

Dar dacă aceasta ar fi fost intenția lui Pavel, atunci el s-ar fi contrazis, prin aceea că el a îndemnat foarte des pe frații lui să fie într-o permanentă așteptare a Domnului. Și nu ar însemna că el se contrazice în modul cel mai vizibil, dacă el îndeamnă să aștepte zilnic pe Domnul, și în același timp învață că înainte ca El să vină trebuie să se mai împlinească unul sau altul din lucrurile viitoare, că decăderea trebuie să fi atins punctul culminant, că antihrist trebuie să fie arătat, și așa mai departe? Dacă toate aceste lucruri trebuie să aibă loc înainte să vină Domnul, ca să ia Adunarea Sa, atunci eu voi aștepta numai împlinirea acestor semne, care nu se pot realiza într-o singură zi, și până atunci eu pot trăi fiind sigur că Domnul încă nu va veni.

Nu, nu acesta era gândul lui Pavel; însă credincioșii din Tesalonic au fost neliniștiți, prin aceea că li s-a spus și li s-a scris, că „ziua lui Hristos ar fi venit deja”; așa cum și în zilele noastre fac unii creștini, că în fiecare revoluție, fiecare strigăt de război, fiecare eveniment, care are loc puțin în afara derulării obișnuite a lucrurilor, văd un semn al venirii Fiului Omului (Matei 24), și care de asemenea spun: „A venit ziua lui Hristos”. Dacă ar fi așa, am avea motive să fim consternați, noi cei care, ca și credincioșii din Tesalonic, așteptăm pe Isus din cer, ca să ne salveze de mânia viitoare, căci ne-am fi înșelat în așteptarea noastră de a fi luați în întâmpinarea Capului nostru, ca să fim uniți cu El înainte ca El să verse potirele mâniei Sale peste această lume. Această neliniște voia Pavel s-o preîntâmpine la frații săi din Tesalonic. De aceea el le amintește, că înainte să vină ziua lui Hristos, (aceasta înseamnă judecata și Împărăția), va trebui să vină decăderea și să se arate omul păcatului; dar el nicidecum nu spune că Domnul nu va lua Biserica Sa înainte să aibă loc aceste lucruri. Dimpotrivă, el voia să-i consolideze în această speranță, pe care el le-a dat-o și care era în pericol să fie zguduită prin învățături greșite. De aceea el le amintește în versetul 13, că ei nu au fost rânduiți spre mânie, ci la mântuire și să obțină slava. Așa le-a spus deja în 1 Tesaloniceni 5.8: „având drept coif nădejdea mântuirii. Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie” – nu ne-a așezat ca să avem parte de ziua mâniei Mielului, deoarece dimpotrivă în ziua aceea noi vom judeca lumea împreună cu El -, „ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim” -, aceasta înseamnă, fie că trăim, atunci când El va veni, sau am murit înainte – „să trăim împreună cu El”. Căci toți, atât cei înviați cât și cei transformați, vor fi răpiți împreună în întâmpinarea Lui, pentru ca să fie pentru totdeauna la El.

Marele necaz între cele două venituri ale Domnului

Dacă am văzut că venirea Domnului, ca să ia Adunarea Sa, și venirea Lui, ca să judece lumea, sunt două lucruri diferite, se poate pune întrebarea, ce ne îndreptățește ca între aceste două venituri să așezăm necazul cel mare, și că drept urmare Adunarea nu trebuie să treacă prin acest necaz.

Am avut deja ocazia să atragem atenția cu privire la făgăduința Domnului dată adunării din Filadelfia: „Te voi păzi de ceasul încercării”, după care Laodiceea va fi vărsată din gura Lui. Nu merită acestea să fie serios luate în seamă? Și cum se poate da o explicație mai exactă și mai completă despre această revelație, dacă în aceasta nu se vede răpirea Adunării înainte de a veni ceasul încercării? Cu siguranță sistemului, care învață că lumea întregă va fi mântuită la sfârșitul perioadei actuale, îi este surprinzător să audă că Domnul adunării din timpul acesta spune îngerului adunării: „te voi vărsa din gura Mea!” Într-adevăr, după toate acestea Domnul stă încă la ușă și bate, pentru ca dacă cineva aude glasul Lui și Îi deschide, să intre la acesta și să mănânce împreună cu el cina. Deci astfel Domnul va avea și atunci pe cei aleși ai Lui; dar acești aleși nu au caracterul mădularelor Adunării, așa cum le-am studiat cândva.

Dacă apostolul Pavel spune credincioșilor din Tesalonic: „Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie dat la o parte. Și atunci se va descoperi acel nelegiuit ...” (2 Tesaloniceni 2.7-8), nu vrea el atunci să vorbească despre Adunare? Nu este Adunarea acestui popor dedicat Numelui Domnului, care aici pe pământ depunând mărturie despre El este încă obstacolul ca să nu se arate omul fărădelegii? Dar când Adunarea va fi luată din cale, aceasta înseamnă, răpită din lume și adunată în locurile cerești, atunci satan va fi alungat din cer și, în timp ce el coboară pe pământ cu mare mânie, el însuși va trezi pe antihrist, unealta intențiilor lui rele. Vai de locuitorii pământului de atunci, căci va fi ceasul necazului cel mare (Apocalipsa 12.7,12).

Acestui studiu mai trebuie adăugat următoarele: Este una din cărțile cele mai importante ale Scripturii, care în mod evident se referă la timpul sfârșitului veacului acesta și în care în orice moment găsim exprimate sentimente care nu pot aparține Adunării; este cartea Psalmilor.

Cine o citește fără idei preconcepute va recunoaște repede în expresiile folosite cântările plăcute ale lui Israel (2 Samuel 23.1), în care prin Duhul este cântat Mesia, sunt cântate suferințele Lui, luptele și gloriile Împărăției Sale, așa cum aceasta este spus în general de profeți (1 Petru 1.11). Suspinele, rugăciunile, care iau naștere în cei credincioși ca urmare a batjocurilor și prigoanelor din partea celor păcătoși, speranțele, cântările de triumf și mulțumire, pe care le inspiră lor revenirea Împăratului lor, nimicirea vrășmașilor Lui și instaurarea Împărăției Sale – toate acestea constituie o istorie profetică a timpului sfârșitului.⁷ Noi am spus deci, că mai multe sentimente exprimate în acești Psalmi nu pot fi în Adunare, ca de exemplu:

- a. Psalmii vorbesc permanent despre Israel și națiuni ca popoare, chiar ca popoare vrăjmașe lui Dumnezeu, deoarece ele sunt dușmanii poporului Său. După aceea ei ni-i arată pedepsiți și apoi binecuvântați împreună cu împărații și conducătorii lor. În Adunare nu este vorba de popoare, ci despre păcătoși, fiecare dintre ei fiind pierdut și salvat personal în Hristos, fără vreo diferență de popor.
- b. În Psalmi sfinții se roagă pentru răzbunare pe dușmanii lor. „Zdrobește-le dinții din gură! ... Să se risipească întocmai ca niște ape care curg! ... Cel drept se va bucura la vederea răzbunării, își va scărda picioarele în sângele celor răi. Și atunci oamenii vor zice: «Da, este o răsplată pentru cel drept. Da, este un Dumnezeu care judecă pe pământ!» ... Varsă-Ți mânia peste popoarele care nu Te cunosc și peste împărățiile care nu cheamă Numele Tău” (Psalm 58; 59; 79; 83; 140). Acesta nu este felul de gândire al Bisericii lui Dumnezeu.
- c. Speranța celor dreți în Psalmi este aceasta: să vadă pe cei răi nimiciți de pe pământ, dar ca ei să rămână pe el, ca să fie binecuvântați cu tot felul de binecuvântări pământești. „Făcătorii de rele vor fi nimiciți, dar cei care nădăduiesc în Domnul vor stăpâni pământul. Încă puțin și cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era și nu va mai fi. Cei blânzi moștenesc pământul și se vor desfăta în belșug de pace” (Psalm 37.9-11 și așa mai departe). Este aceasta speranța Adunării? Nicidecum. Adunarea deja îndreptățită nu va veni la judecată cu cel păcătos, și înainte de toate ea nu va rămâne după judecată pe pământ ca să fie copleșită cu binecuvântări pământești. Dimpotrivă, nădejdea ei este să fie scoasă din mijlocul celor răi, pe care îi lasă aici jos sub judecata lui Dumnezeu, ca să meargă la Mântuitorul ei.

⁷ Dacă Psalmii nu sunt cântările Adunării, și dacă aceasta nu este chemată să aplice direct la sine aceste cântări, totuși din aceasta nu rezultă că ea trebuie să neglijeze citirea acestora sau că ea ar pierde ceva prin citirea acestora. Căci în primul rând în ei sunt principii generale, de la care Dumnezeu în căile Sale cu oamenii niciodată nu Se abate, și deci care se regăsesc în toate epocile – ura Lui împotriva răului, pe care El mai devreme sau mai târziu îl va pedepsi, prin aceea că El prinde pe cei înțelepți în înțelepciunea lor și lasă pe cel rău să cadă în groapa pe care El a săpat-o; îndurările Sale, care depășesc toate lucrările Sale; suferințele și ascultarea desăvârșită a Fiului Său preaiubit, pe baza cărora El iartă nedreptățile și vindecă neputințele acelor care se încred în El. Acestei căi ale lui Dumnezeu privite în Psalmi sunt permanent bucuria creștinului. Dacă el a fost învățat numai de Duhul ca în toate acestea să deosebească partea deosebită a lui Israel, atunci el nu va fi în pericol să se rătăcească în aplicări false, așa cum deseori s-a făcut, și gânduri și speranțe au fost legate de pământ, care de fapt ar trebui să fie îndreptate numai în sus.

Dar dacă în Psalmi se vede o istorie profetică a timpului sfârșitului, atunci ea trezește interese deosebite. În câmpul nesfârșit și minunat al revelațiilor lui Dumnezeu ni se deschide o perspectivă nouă. Multe locuri, care până atunci ne-au oferit un sens neprecis, sau pe care noi în nici un fel nu le puteam uni cu înțelegerea noastră despre căile lui Dumnezeu, devin pentru noi simple și clare, dacă ele apoi își găsesc adevăratul lor loc, Fără îndoială noi avem privilegiul să nu mai fim pe pământ în timpul zilelor triste de la sfârșitul veacului; însă ceea ce Dumnezeu ne-a revelat corespunzător bunei Sale plăceri, este de aceea interesant. Poate fi pentru noi indiferentă lupta Domnului nostru cu dușmanii Săi, triumful Său definitiv și instaurarea Împărăției Sale pe pământ, dacă iubim pe Domnul și dacă ne amintim că noi vom triumfa și vom domni împreună cu El? Nu, în timp ce noi aplicăm Psalmii, precum și toți ceilalți profeți, direct la Israel, nu pierdem nimic; noi nu ne facem mai săraci, numai dacă a-se-face-sărac ar însemna că s-ar lua cerul ca moștenire în locul pământului: căci diferența între Israel și Adunare constă totdeauna în aceasta.

Rezumat

Cine nu simte diferența mare a caracterului, care are ca premise speranțe așa de diferite? Deoarece caracterul sfinților acestui timp nu poate fi caracterul mădularelor Adunării, rezultă că Adunarea nu mai poate fi pe pământ și drept urmare trebuie să fie răpită înainte de necazul cel mare. Aceasta este în deplină concordanță cu ceea ce noi am văzut cu privire la natura ei și la destinarea ei.

Revenim la acest principiu simplu. Felul de gândire divin, despre care fiecare epocă este o revelație deosebită, este felul de gândire pe care Duhul lui Dumnezeu l-a inspirat în mod deosebit sfinților epocilor respective. Căci altfel ar fi contradicție în Dumnezeu, prin aceea că Duhul Său ar inspira sfinților Său feluri de gândire care ar fi în contradicție cu cele ale Lui și a căror realizare El o vrea în momentul respectiv. Deoarece Adunarea este revelația desăvârșită a harului și răbdării lui Dumnezeu față de lume, ea trebuie să vestească acest har desăvârșit, fără însă să tacă cu privire la Împărăția Domnului. Mărturia ei este: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” – și rugăciunea ei: „Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.20). Dar când răbdarea lui Dumnezeu s-a epuizat și Adunarea Sa a fost adunată, El Se ridică de pe tronul Său ca să pedepsească lumea cu plăgile Sale; atunci și sfinții Săi, care împărtășesc simțămintele Sale, vor vesti judecata care se apropie. Și cum ar putea ei atunci să ofere harul Său, care a fost oferit Adunării, când ea a fost adunată la Domnul ei? Sfinților, care vor locui atunci pe pământ, nu le rămâne altă perspectivă, decât să fie salvați în timp ce trec prin judecăți, așa cum Noe a fost salvat când a trecut prin apele potopului. Mărturia sfinților în momentul acela este:

„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14.7). Ei vor implora: „Să piară păcătoșii de pe pământ și cei răi să nu mai fie!” (Psalm 104.33-35).

Perioada de timp actuală și cea viitoare (12)

12. Israel

În veacul actual Israel este lepădat de Dumnezeu, deoarece el a lepădat pe Împăratul său și pe Dumnezeu. Dumnezeu îi spune: „Voi nu sunteți poporul Meu și Eu nu sunt Dumnezeul vostru” (Osea 1.9). Este acest „timp lung” în care copiii Israel vor fi „fără împărat, fără prinț, fără jertfă, fără stâlp. Fără efod și fără terafimi” (Osea 3.4). Ei au fost dați și risipiți printre toate popoarele, „cum se vântură cu ciurul, fără să cadă un singur bob la pământ” (Amos 9.9), „și inima lor este nesimțitoare, sunt tari de urechi, că ei nu înțeleg cu inima, nu aud cu urechile lor, ca să se întoarcă la Domnul” (compară cu Isaia 6.10). „Un vâl este peste ochii lor, atunci când citesc pe Moise” (compară cu 2 Corinteni 3.14-15).

În veacul viitor mânia lui Dumnezeu se va termina, după ce El pe poporul Israel l-a topit împreună ca într-un creuzet în mijlocul Ierusalimului și pe toți cei mândri și răi i-a mistuit ca într-un cuptor de foc (Isaia 4.4; 65.8-10; Ezechiel 22.18-22; Maleahi 3.2-3; 4.1); și în îndurarea Lui Domnul Se va întoarce din nou la ei. El spune: „Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu și L vor jeli amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut. ... În ziua aceea se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție. «În ziua aceea», zice Domnul oștirilor, «voi stârpi din țară numele idolilor, ca nimeni să nu-și mai aducă aminte de ei; voi scoate de asemenea din țară pe prorocii mincinoși și duhul necurat»” (Zaharia 12.10-13.1,2). „În zilele acelea, în timpul acela, zice Domnul, fiii lui Israel și fiii lui Iuda se vor întoarce împreună; vor merge plângând și vor căuta pe Domnul Dumnezeul lor. Vor întreba de drumurile Sionului, își vor întoarce privirile spre el și vor zice: «Veniți să ne

alipim de Domnul, printr-un legământ veșnic, care să nu fie uitat» (Ieremia 50.4-5). „Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră. Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele. Veți locui în țara, pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeu vostru.” (Ezechiel 36.24-28; Ieremia 23.5-6; 30; 33.14-18). „După aceea, fiii lui Israel se vor întoarce și vor căuta pe Domnul Dumnezeu lor și pe împăratul lor David; și se vor întoarce cu teamă la Domnul și la bunătățile Lui, în zilele de pe urmă” (Osea 3.5). Da, „În Domnul vor fi îndreptățiți și preamăriți toți urmașii lui Israel”; „căci darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără schimbare” (Isaia 45.25; Romani 11.26-29).

În veacul actual Ierusalimul este pustiit (Matei 23.37-39). Călcat în picioare de popoare, este fără copii, în mod deosebit părăsit de Acela care este gloria lui, Împăratul lui și Dumnezeu lui; căci El S-a reîntors la locul Lui, până când ei vor recunoaște că au păcătuit și vor căuta fața Lui (Osea 5.15).

Ultimele zile ale veacului vor fi și mai îngrozitoare pentru el, decât au fost primele. El va fi împrejmuț de popoare mânioase, luat în stăpânire și jefuit; și în același timp va fi lovit de Domnul oștirilor cu furtună și cutremure și cu tunete mari, vijelie, uragane și cu flăcări ale unui foc mistuitor. Acesta va fi în cele din urmă marele necaz, „așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi” (Isaia 29.6; Daniel 12.1; Zaharia 13.8-9,14; Matei 24; Luca 21).

În veacul viitor Sionul nu-și va mai aminti de rușinea văduviei lui, căci: „Așa vorbește Domnul oștirilor: «Am o mare râvnă pentru Sion, și sunt stăpânit de o râvnă plină de mânie pentru el.» Așa vorbește Domnul: «Mă întorc iarăși în Sion, și vreau să locuiesc în mijlocul Ierusalimului. Ierusalimul se va chema: ‚Cetatea cea credincioasă,‘ și muntele Domnului oștirilor se va chema: ‚Muntele cel sfânt.‘» Așa vorbește Domnul oștirilor: «Iarăș, vor șede pe ulițele Ierusalimului bătrâni și femei în vârstă, fiecare cu toiagul în mână, din pricina marelui lor număr de zile. Ulițele cetății vor fi pline de băieți și fete, cari se vor juca pe ulițe.» Așa vorbește Domnul oștirilor: «Dacă lucrul acesta va părea de mirat în ochii rămășiței poporului acestuia în zilele acelea, va fi de mirat oare și în ochii Mei?», zice Domnul oștirilor.” (Zaharia 8.2-6). „În ziua aceea numele cetății va fi: «Domnul este acolo»” (Ezechiel 48.35). „Ierusalimul va fi o cetate deschisă, din cauza mulțimii oamenilor și a vitelor care vor fi în mijlocul lui. «Eu Însumi», zice Domnul, «voi fi un zid de foc de jur împrejurul lui și voi fi slava lui în mijlocul lor»” (Zaharia 2.4 – 3.10; 11; 14.11; Ieremia 31.38-40; Țefania 3.14-17).

În veacul actual țara Israel este pustiită. Nu este semănată, nu rodește nimic și nimic nu crește pe ea. Țara este pustiită, cetățile pustiite, și anume așa fel, că dușmanii ei sunt uimiți (Levitic 26.31-35; Deuteronom 29.22-27). [Remarca redacției: Aici este vorba de ceea ce în general caracterizează acest timp, nu de situațiile de excepție, pe care noi le regăsim astăzi la sfârșitul acestui veac, când Israel în necredință a luat iarăși în stăpânire țara și savurează o oarecare bunăstare pământească – aceasta este valabil și cu privire la remarcile despre Ierusalim.]

În veacul viitor „Tu fecioară a lui Israel vei zidi iarăși vii pe înălțimile Samariei; cei care le vor sădi, le vor mânca și roadele. Căci vine ziua când străjerii vor striga pe muntele lui Efraim: «Sculați-vă, să ne suim în Sion, la Domnul, Dumnezeu nostru!» ... Ei vor veni și vor chiui de bucurie pe înălțimea Sionului; vor alerga la bunătățile Domnului, la grâu, la must, la untdelemn, la miei și la viței, sufletul le va fi ca o grădină bine udată și nu se vor mai ofili. ... Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israel: «Iată ce se va zice iarăși în țara lui Iuda și în cetățile sale, când voi aduce înapoi pe captivii lor: ‚Domnul să te binecuvânteze, locaș al

dreptății, munte sfânt!’» Iuda va locui acolo fără teamă în toate cetățile lui, atât plugarii cât și cei care pasc oile” (Ieremia 31.4-40; 33.7-14).

„Iar voi, munți ai lui Israel, veți da crengi, și vă veți purta roadele pentru poporul Meu Israel, căci lucrurile acestea sunt aproape să se întâmple. Iată că voi fi binevoitor, Mă voi întoarce spre voi, și veți fi lucrați și semănați. Voi pune să locuiască pe voi oameni în mare număr, toată casa lui Israel, pe toți! Cetățile vor fi locuite, și se vor zidi iarăși dărâmurile. Voi înmulți pe oamenii și vitele, cari vor crește și se vor înmulți: voi face să fiți locuiți ca și mai înainte, și vă voi face mai mult bine decât odinioară; și veți ști că Eu sunt Domnul. ... Și se va spune atunci: «Țara aceasta pustiiată a ajuns ca o grădină a Edenului; și cetățile acestea dărâmate, cari erau pustii și surpate, sunt întărite și locuite!» Și neamurile, cari vor mai rămânea în jurul vostru, vor ști că Eu, Domnul, am zidit din nou ce era surpat, și am sădit ce era pustiiat. Eu, Domnul, am vorbit, și voi și face.” (Ezechiel 36). „Iată, vin zile, zice Domnul, când plugarul va ajunge pe secerător, și cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăștie sămânța, când mustul va picura din munți și va curge de pe toate dealurile. Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai poporului Meu Israel; ei vor zidi iarăși cetățile pustiiate și le vor locui, vor sădi vii și le vor bea vinul, vor face grădini și le vor mânca roadele. Îi voi sădi în țara lor, și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Domnul, Dumnezeul tău!” (Amos 9.13-15).

În sfârșit, **în veacul actual** se pare că Dumnezeu ar fi uitat toate făgăduințele date lui Israel și ar vrea să-și amintească numai de amenințările Lui. Cum să se împlinescă făgăduințele, atâta timp cât Israel leapădă pe Acela în care toate acestea sunt Da și Amin? (2 Corinteni 1.20). În **veacul viitor** dimpotrivă, când Dumnezeu în harul Său liber a dăruit lui Israel schimbarea mentalității și privirea în sus spre Preaiubitul Său, va fi bucuria Lui să-l copleșească cu binecuvântările Sale din pricina Sa. Atunci se vor împlini toate făgăduințele; căci va fi „timpul restabilirii tuturor lucrurilor, vestit prin profeți” (Faptele Apostolilor 3.19-21). Atunci se va spune: „Bucurați-vă, ceruri! Căci Domnul a lucrat; răsunăți de veselie, adâncimi ale pământului! Izbucniți în strigăte de bucurie, munților! Și voi, pădurilor, cu toți copacii voștri! Căci Domnul a răscumpărat pe Iacov, Și-a arătat slava în Israel.” (Isaia 44.23).

Ce tablou, pe care profeții, călăuziți de Duhul Sfânt, l-au prezentat despre aceste timpuri minunate! Numai câteva locuri scoase din context nu ne pot da o imagine a acestora. Însă noi citim Isaia 4; 11; 30.18-33; 35; 40.1-11; 49; 54; 55; 60; 61; 62; 65.16-25; 66.5-24; Ieremia 30; 31; 32.37-44; 33; Ezechiel 34.11-31; 36; 37; 38; 39; Ioel 3; Mica 4; 5; 7.7-20; Zaharia 2; 3; 8; 12; 13; 14. *Vezi și rugăciunile*, pe care Duhul Sfânt le-a lăsat să fie scrise în Scripturile sfinte, ca să grăbească venirea acestor zile, de exemplu în Isaia 62.1,6-7; 63.15-19; 64. La fel și *cântările de triumf*, pe care Duhul Sfânt la privirea acestor timpuri le-a pus în inima bătrânilor vizionari și care apoi sunt cântate în Israel, ca de exemplu Isaia 12; Psalm 65; 95; 97; 99; 118.

Perioada de timp actuală și cea viitoare (13)

13. Națiunile

În veacul actual națiunile sunt înșelate de satan, „prințul lumii acesteia”, „dumnezeul veacului acestuia” (Ioan 12.31; 14.30; 2 Corinteni 4.4). Națiunile sunt ele însele lumea aceasta, a cărei căpetenie este satan; ele sunt din veacul acesta, al cărui dumnezeu este satan.

Unii cheamă în adevăr Numele lui Dumnezeu și al Fiului Său pentru ei, pentru regimurile lor, pentru curțile lor de judecată, pentru politica lor; însă în felul acesta ei profanează și murdăresc acest Nume Sfânt, prin aceea că atribuie Domnului o politică pe care El niciodată nu a confirmat-o și în care cele mai multe lucruri sunt în contradicție cu Duhul și Cuvântul Lui. Ei arată iluzia lor neștiutoare – să înlocuiască pe pământ pe Israel ca popor al lui Dumnezeu.

Este adevărat că Dumnezeu a luat domnia de la Israel și a dat-o națiunilor în persoana lui Nebucadnețar, cu aceasta a început *timpul națiunilor*; dar Dumnezeu niciodată nu a dat vreunui alt popor pământesc făgăduința, decât lui Israel, poporul Său, și dreptul să-L numească Împăratul său și Dumnezeul său. Numai lui i-a dat o constituție cetățenească, politică și religioasă, numai lui i-a făgăduit să conducă bătăliile lui și să-i dea biruința asupra dușmanilor lui. Niciodată împărații națiunilor nu au fost unșii Domnului; înainte de toate, ei niciodată nu au primit vreo autoritate să guverneze peste adunarea Lui, și nici s-o stăpânească. Aceste națiuni, ruinele împărăției romane, care au luat nume creștin, sunt tocmai aceia pe care Duhul ni-i prezintă în tabloul celei de-a patra fiară înfiorătoare, care va fi aruncată în foc, atunci când Fiul Omului va primi Împărăția (vezi Daniel 7). Împărații și oștirile lor sunt cei pe care noi îi vedem adunați sub conducerea fiarei și a profetului fals, ca să facă război cu Cel ce stă pe cal și cu oștirea Lui, și care în final vor deveni prada păsărilor cerului, care sunt invitate la cina marelui Dumnezeu (Apocalipsa 19). Acesta este sfârșitul națiunilor, creștinătatea necredincioasă din timpul actual. Aceasta este ziua îngrozitoare, la care Domnul îi cheamă prin profeții Săi, spunând: „Grăbiți-vă și veniți, voi, toate popoarele din jur, și strângeți-vă! Acolo coboară, Doamne, pe vitejii Tăi! Să se trezească popoarele și să se suie în Valea lui Iosafat! Căci acolo voi sta să judec toate popoarele din jur. Puneți secera, căci secerișul este copt! Veniți și călcați cu picioarele, căci linurile sunt pline și vasele se revarsă! Căci mare este răutatea lor! Vin mulțimi, mari mulțimi în valea hotărârii, căci ziua Domnului este aproape, în valea hotărârii.” (Ioel 3.11-14).

Însă până atunci Domnul poartă aceste popoare cu mare răbdare. El îi vizitează mai întâi în harul Său, pentru ca dintre ei să ia un popor pentru Sine (Faptele Apostolilor 15.14), și anume Adunarea, singurul popor pe care Dumnezeu îl recunoaște în timpul împrăștierei lui Israel, și al cărui Dumnezeu El vrea să fie.

În **veacul viitor** satan, care a înșelat aceste popoare, va fi legat o mie de ani și va fi aruncat în Adânc (Apocalipsa 20.1-3). După ce popoarele vor fi fost subiectul judecății îngrozitoare a Domnului, ele vor învăța dreptatea (Isaia 26.9); și ca și Nebucadnețar, prima lor căpetenie și reprezentantul lor, vor da onoare lui Dumnezeu (Daniel 4). Ele vor umbla în lumina Sionului și împărații lor în strălucirea care va fi peste Sion; „Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață din morți?” (Isaia 60.3; Romani 11.15). Va fi timpul împlinirii făgăduinței date lui Avraam, că toate familiile pământului vor fi binecuvântate în sămânța lui. Căci în ziua aceea va fi așa, că popoarele vor căuta rădăcina lui Isai, care a fost făcută un drapel pentru popoare; și odihna Lui va fi glorie (Geneza 12.1-3; 22.18; Psalm 22.27 și așa mai departe; Isaia 11.9-10). „Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: «Veniți să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui.» Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului. El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un număr mare de popoare; așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulilele lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul. Fiecare va locui sub vița lui și sub smochinul lui, și nimeni nu-l va mai tulbura. Căci gura Domnului oștirilor a vorbit.” (Isaia 2.,2-4; Mica 4.2-4; Zaharia 8.20-23).

Astfel se vor realiza visele de fericire, pe care popoarele au așteptat-o zadarnic așa de multe secole prin revoluții, distrugerii și sânge, vise despre regimuri bune, despre religii de stat, de libertate universală și așa mai departe. Atâta timp cât popoarele vor să datoreze aceasta înțelepciunii lor proprii, ele se vor rătăci în gândurile lor arogante, și în cele din urmă satan se va folosi de ele, ca să le prăbușească sub introducerea lui antihrist într-o înălțare publică împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său. Când însă Acesta va apărea în gloria Sa triumfând asupra vrăjmașilor Săi, toate aceste necesități își vor găsi împlinirea în El. Ca „Cel care împărățește în frică de Dumnezeu” El va împărăți, va lucra cu înțelepciune, și va face dreptate și judecată (2 Samuel 23.3; Ieremia 23.5). Totodată El va extinde puterea Sa la inima oamenilor, în care El Însuși va scrie legea Sa (Ieremia 31.32-34; Zaharia 3.9), precum și

asupra creației materiale, pe care El o va reînnoi în totul, și atunci nimic nu va mai lipsi din fericirea supușilor Lui binecuvântați. Atunci și religia va fi cu adevărat o religie de stat, căci va fi numai *un singur* Împărat și *un singur* Dumnezeu pe tot pământul; și acesta va fi Isus, Fiul lui David, centrul religiei, precum și al politicii tuturor popoarelor. Sub acest adevăratul Melhisedec pacea va fi rezultatul dreptății, așa că se va spune: „Veniți și priviți lucrările Domnului, pustiirile pe care le-a făcut El pe pământ! El a pus capăt războaielor până la marginea pământului; El a sfărâmat arcul și a rupt sulița, a ars cu foc carele. Stați liniștiți și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalm 46.8-10). Atunci se vor împlini cuvintele îngerilor, care odinioară erau numai o cântare profetică și o dorință evlavioasă: „pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2.14).

Perioada de timp actuală și cea viitoare (14)

14. Biserica, respectiv Adunarea

În veacul actual Adunarea sau Biserica strânsă prin Duhul Sfânt din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile trăiește prin credință din viața Capului ei o viață care este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Mădularele ei sunt într-adevăr acum copii ai lui Dumnezeu, dar ce vor fi ei în viitor nu s-a arătat încă (1 Ioan 3.2). Ei sunt însă lepădați de fii veacului acesta, așa cum este încă și Capul lor, ei sunt considerați ca „gunoiul lumii, lepădătura tuturor” (1 Corinteni 4.13). Deoarece prin trupul lor ei aparțin acestei creații, care suspină, și ei suspină din pricina slăbiciunii lor (Romani 8.22-23). Este timpul împrăștierii și plângerii, în timp ce lumea se bucură (Ioan 16.20).

Unii au adormit deja în Domnul și așteaptă învierea trupului lor legat de țărână. Cei rămași în urmă se plâng, căci atâta timp cât ei sunt în trupul acesta, sunt „departe” de Domnul (2 Corinteni 5.6). Ce multe lupte sunt pentru ei împotriva unei lumi vrăjmașe, împotriva cărnii, împotriva diavolului, care permanent îi pândește, ca să înghită pe vreunul dintre ei și caută să-i reușească prin viclenia lui să-i înșele! Ah, veacul acesta este pentru ei cu siguranță „veacul rău de acum” (Galateni 1.4), și ei nu ar putea purta povara lui dacă nu ar avea credința, nădejdea și dragostea ca sprijin al lor (1 Corinteni 13.13).

În veacul viitor toate mădularele Adunării înviate și transformate la glasul Capului lor vor fi răpite la cer în întâmpinarea Lui și vor fi pentru totdeauna la El (1 Corinteni 15.51-52; 1 Tesaloniceni 5.10). Când Îl vor vedea așa cum este El, ele vor fi ca El nu numai în felul lor de gândire și în gândurile Lui, ci și în același trup. Trupul acesta, care poartă chipul lui Adam cel pământesc, va purta atunci chipul lui Adam cel ceresc. Timpul împrăștierii, al luptei și al plânsului va fi trecut pentru totdeauna. Atunci va fi sosit momentul despre care Mântuitorul a vorbit ucenicilor Săi, spunându-le: „Vă voi vedea din nou și inima voastră se va bucura și nimeni nu va lua de la voi bucuria voastră” (Ioan 16.22). „Pelerinii” oboșiți vor intra în patria lor, mireasa va fi unită cu Mirele ei preaiubit. După ce ea va fi alcătuit suita Lui, când El va veni să Se răzbune pe vrăjmașii Lui și să ia în posesiune Împărăția Sa, ea va domni împreună cu El peste moștenirea Sa, Israel și națiunile. Cei doisprezece apostoli ai Lui vor sta pe douăsprezece scaune de domnie, ca să judece pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel, și sfinții Lui vor judeca lumea (Matei 19.28; 1 Corinteni 6.2-3). „Și am văzut tronuri, și ei ședeau pe ele și li s-a dat să facă judecata ... și ei au înviat și au împărțit cu Hristos o mie de ani. Ceilalți morți nu au înviat până când nu s-au împlinit cei o mie de ani. Aceasta este cea dintâi înviere. Fericit și sfânt este cel care are parte de cea dintâi înviere: asupra lor, a doua moarte nu are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărți cu El o mie de ani” (Apocalipsa 20.4-6). Astfel se va împlini cântarea, pe care Adunarea poate începând de acum prin credință să o cânte: „Tu ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin

sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeu nostru și vor împărăți peste pământ” (Apocalipsa 5.9-10).

Perioada de timp actuală și cea viitoare (15)

15. Creația

În veacul actual toată creația suspină și zace în durerile nașterii; ea este supusă deșertăciunii (nu de bună voie, ci din cauza celui care a supus-o), având speranță (Romani 8.18-22). Căci într-adevăr, când omul, împreună cu toată creația, al cărei cap era, prin neascultare a rupt legătura care îl lega de Dumnezeu, i s-a spus: „Blestemat este pământul din cauza ta; cu trudă vei mânca din el în toate zilele vieții tale; și îți va da spini și măracini; și vei mânca iarba câmpului. În sudoarea feței tale vei mânca pâine, până te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; pentru că țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3.16-19). Aceasta este originea suspinului și a dorinței vii a creației. Începând din momentul acesta pământul, care hrănea pe om cu roade minunate, s-a acoperit cu spini și pălămidă; și omul a primit hrana din pământ numai prin aceea că l-a lucrat în sudoarea feței sale. Animalele, care mai înainte au venit la Adam, și cărora el le-a dat nume, fugeau când îl vedeau sau se luptau cu el, ca tiran al lor. Oboseala, de care suferea trupul său, sudoarea, care curgea pe fața lui, i-a amintit că el poartă în sine boala și moartea; căci începând de atunci viața pentru om era numai o luptă împotriva morții. El a intrat cu lacrimi și suspine în ea, și tot așa a ieșit din ea.

Durerile creației au crescut prin răzvrătirea omului. De exemplu nu poate fi pus la îndoială, că potopul a schimbat radical starea creației, prin aceea că a slăbit puterea ființelor vii și le-a scurtat viața. Dacă până atunci ceea ce creștea era suficient ca hrană pentru om, după aceea i-au fost date și animalele ca hrană, ca el să se hrănească cu carnea lor. Dacă, așa cum se poate presupune, atunci a plouat pentru prima dată, acela trebuie să fie și timpul în care au început furtunile și inundațiile, care începând de atunci au pustiit deseori pământul. Și câtă umilire și oboseală a adus încurcarea limbilor, ca urmare a răzvrătirii omului la Babel? Câte războaie nu a pricinuit ea prin despărțirea familiilor, în mod deosebit a națiunilor care se invidiau una pe alta? Nu sunt în cele din urmă păcatele Sodomei, Ninivei, Israelului, care au transformat cele mai frumoase regiuni ale pământului în pustiu?

Da, întreaga creație așteaptă și suspină. Suspină animalele, care se sfâșie unele pe altele, care la rândul lor urmăresc pe oamenii cu o poftă nesățioasă, ca să-și satisfacă plăcerea; ele sunt tovarășii lor de lucru și de suferință și deseori au ca plată nimic mai mult decât un tratament barbar și blesteme. Suspină plantele, cu toate că în minunăția lor vestesc încă gloria Creatorului, totuși ele și-au pierdut prima lor frumusețe și suferă astăzi de boli ciudate. Suspină pământul, care a fost blestemat la început și începând de atunci a suferit schimbări din cauza păcatului locuitorilor lui, care începând din zilele lui Abel deseori a băut sângele omului vărsat prin mâna fratelui, care în fiecare zi încă primește sudoarea și lacrimile noastre și care în cele din urmă se deschide ca un loc mare de înmormântare, ca în sânul lui să ascundă stricăciunea noastră. Toate suspină împreună; dar Creatorul nu le-a creat pe toate pentru a suspina, El, care este dragoste; și cu siguranță întreaga creație nu a creat-o în această stare, atunci când El s-a uitat și iată, totul era bun! Totul suspină în speranța să fie eliberate cândva de robia stricăciunii, ca să aibă parte de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu.

Și de asemenea și noi, cauza suspinului, noi, cei care prin trupul nostru neputincios aparținem acestei creații, care suspină, dar care prin Duhul suntem traducătorii raționali ai suspinelor ei de neînțeles; și noi suspinăm în noi înșine, așteptând înfierea, și anume răscumpărarea trupului nostru. Atunci suspinele noastre vor înceta, când Acela, „pe care noi Îl așteptăm din cer, va schimba trupul stării noastre smerite, ca să-l facă asemenea trupului Său de slavă”. Atunci și eliberarea creației va fi aproape; căci puterea prin care El va glorifica

ultima pârțică a trupului nostru supus putrezirii El o va folosi curând după aceea „ca să-Și supună toate lucrurile” (Filipeni .20-21). După ce Boaz cel puternic și ceresc va lua-o pe Rut moabita, El nu va întârzia să cumpere și moștenirea ei. „Atunci”, aceasta înseamnă **în veacul viitor**, după ce Domnul a lovit pământul cu nuiuaa gurii Sale și a omorât pe cel rău cu suflarea gurii Sale, „lupul va locui cu mielul și leopardul se va culca lângă ied; și vițelul și puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună, și le va mâna un copilaș. Și vaca va paște cu ursoaica, puii lor se vor culca împreună, și leul va mânca paie ca boul. Și pruncul care sugă se va culca la gura scorburii năpârcii, și copilul înțărcat își va întinde mâna în vizuina viperei” (Isaia 11.6-8). „În ziua aceea”, spune Domnul cu privire la aleșii Săi, „voi face legământ pentru ei cu fiarele câmpului și cu păsările cerurilor și cu târâtoarele pământului. Și voi zdrobi din țară arcul și sabia și războiul; și-i voi face să locuiască în siguranță” (Osea 2.18). Numai șarpele singur pare să trebuiască să facă excepție de la aceasta, pentru a rămâne o mărturie veșnică a înșelăciunii, a cărei unealtă el era (Isaia 65.25). „Pustiul și țara uscată se vor bucura, și pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul. Va înflori din belșug și se va bucura, da, cu bucurie și strigăt” (Isaia 35.1-2). „Munții și dealurile vor izbucni în cântări înaintea voastră și toți copacii câmpului vor bate din palme. În locul spinului va răsări chiparosul și în locul urzicii va răsări mirtul. Și aceasta va fi pentru Domnul un nume, un semn pentru totdeauna, care nu se va stinge” (Isaia 55.12-13).

Chiar și moartea, acest izvor al întristării și suspinului, nu va fi ea înlăturată în acest veac, cel puțin pentru cei drepți? Aceasta este probabil, dacă ținem seama că este vorba categoric numai despre moartea celui păcătos, care, dacă moare la vârsta de o sută de ani, va fi încă tânăr; dimpotrivă cu privire la cei drepți se spune: „Și locuitorul nu va zice: «sunt bolnav». Nu va mai fi acolo prunc care să trăiască puține zile, nici bătrân care să nu-și împlinească zilele. ... Zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacului și aleșii Mei se vor bucura de lucrarea mâinilor lor” (Isaia 33.24; 35.10; 65.19-22). Știm însă că copacii trăiesc până la o mie de ani, o perioadă de timp de care s-au apropiat și primii oameni, fără însă s-o ajungă. Probabil acesta este și sensul cuvintelor lui Isus adresate Martei: „Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine nicidecum nu va muri, niciodată” (Ioan 11.25-26). Aceia care au crezut în Domnul și vor trăi atunci când va începe veacul viitor, nu vor muri pe toată durata acestui veac viitor, și aceia care au murit vor învia în acel moment, așa cum Domnul a spus în altă parte: „cei socotiți vrednici să aibă parte de veacul acela și de învierea dintre morți ... nu mai pot muri, pentru că sunt ca îngerii și sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii” (Luca 20.35-36).

Oricum ar fi, acestea vor fi „timpuri de înviore de la fața Domnului” (Faptele Apostolilor 3.19) pentru o creație obosită. Astfel ea va fi eliberată de robia stricăciunii, ca să fie în libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu. Căci în timp ce astăzi satan și îngerii lui, stăpânitorii acestei lumi întunecate, exercită de sus influența lor rea, atunci Adunarea respectiv Biserica unită cu Capul ei în locurile cerești va fi canalul binecuvântărilor, care se vor răspândi peste întreaga creație. Atunci se va cânta: „Lăudați pe Domnul Lăudați pe Domnul din ceruri! Lăudați-L în locurile înalte! Lăudați-L, toți îngerii Săi! Lăudați-L, toate oștirile Sale! Lăudați-L, soare și lună, lăudați-L, toate stelele luminii! Lăudați-L, ceruri ale cerurilor și voi, ape, care sunteți mai presus de ceruri. Să laude Numele Domnului; pentru că El a poruncit, și au fost create. Și le-a așezat în vecii vecilor; a dat o hotărâre și nu va trece. Lăudați pe Domnul de pe pământ, voi, monștri ai mării și toate adâncurile; foc și grindină, zăpadă și abur, vânt al furtunii care împlinești Cuvântul Său, munți și toate dealurile, pomi roditori și toți cedrii, fiare și toate vitele, reptile și păsări înaripate, împărați ai pământului și toate popoarele, cei mari și toți judecătorii pământului, feciori și fecioare, bătrâni și tineri: să laude Numele Domnului, pentru că Numele Său este foarte înălțat; măreția Sa este mai presus de pământ și de ceruri!” (Psalm 148).

Perioada de timp actuală și cea viitoare (16)

16. Isus Hristos

Isus Hristos Cel lepădat pe pământ **în veacul actual** S-a retras în cer, unde El, șezând pe tronul Tatălui Său, așteaptă ceea ce urmează să se împlinească, și anume, ca „vrăjmașii Lui să fie puși ca așternut al picioarelor Sale” și toate lucrurile să-I fie supuse. Într-adevăr, acum Îl vedem încununat cu glorie și onoare pe Acela care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, însă nu vedem că toate Îi sunt supuse. Aceasta din urmă este rezultatul a ceea ce apostolul ne învață în epistola către Evrei 2.5-9.

Lumea locuită viitoare, pe care o descrie Psalmul 8, trebuie să fie pusă așternut picioarelor Fiului Omului; și aceasta încă nu a avut loc. Dimpotrivă, creația este supusă deșertăciunii, sub care ea așteaptă și suspină. Deci Isus ca Fiul al Omului sau al doilea Adam nu este încă glorificat; și El nu este încă nici sămânța lui Avraam în care trebuie să fie binecuvântate toate popoarele și căruia Îi aparțin toate popoarele. Chiar dacă deja popoare mari și națiuni puternice se numesc astăzi după Numele Său, aceasta are totuși loc mai mult într-un duh de superstiție sau al înțelepciunii omenești, decât în Duhul Evangheliei.

Copiii lui Israel la rândul lor, departe de a-L recunoaște ca Împărat al lor și Dumnezeu, batjocoresc încă Numele Său în sinagogile lor; și în timp ce își doresc fericire, că au vândut pe fratele lor, ei încă mai spun: „Și vom vedea ce vor ajunge visele lui” (vezi Geneza 37). Cine Îl recunoaște ca și Cap al trupului, al Adunării, ca Mire ceresc al miresei, care va avea parte de gloria Lui?

În veacul viitor va fi altfel. Când El va fi glorificat în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei care cred, atunci lumea va recunoaște, dar prea târziu, că acest Isus, pe care ei L-au lepădat, este una cu Tatăl și că Adunarea este una cu El – mireasa Lui, trupul Lui. Atunci „El va fi revelat cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.” Toți vrăjmașii Lui vor fi omorâți înaintea Lui. Restul din Israel, care recunosc în sânul acestei glorii pe Fratele lor, pe care L-au vândut la străini, Îl vor primi cu lacrimi de căință și de bucurie, exclamând: „Osana! Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului!” „Domnul Dumnezeu Îi va da tronul lui David, tatăl Său; și va împărăți peste casa lui Iacov pentru totdeauna și împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1.32-33). „Iată, vin zile, zice Domnul, când Îi voi ridica lui David o Odraslă dreaptă și va împărăți ca împărat și va lucra cu înțelepciune și va face judecată și dreptate în țară. În zilele Lui, Iuda va fi mântuit și Israel va locui în siguranță. Și acesta este Numele Lui, cu care Se va numi: «Domnul, Dreptatea noastră»” (Ieremia 23.5-6).

Când Iosif s-a făcut cunoscut fraților săi și a plâns pentru ei, atunci a luat naștere o mare senzație în casa lui faraon [Geneza 45.16 și versetele următoare]; dar ce va fi în lume, când Iosif Cel ceresc Se va face cunoscut copiilor lui Israel și aceștia Îl vor privi pe Acela pe care L-au străpuns, și vor plânge așa cum se plânge singurul fiu. Atunci „toate marginile pământului își vor aminti și se vor întoarce la Domnul și toate familiile națiunilor se vor închina înaintea Lui” (Psalm 22.27-30). În timp ce Isus spune în veacul de acum: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18.36), atunci dimpotrivă se vor împlini glasurile mari din cer, care spun: „Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său și El va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11.15). Atunci și creația însăși Îi va fi supusă: „oi și boi, toate, și, de asemenea, fiarele câmpului; păsările cerurilor și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor” (Psalm 8). Aceasta este administrarea împlinirii timpurilor în care Dumnezeu „adună împreună toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1.10). Atunci Mântuitorul nostru, care în smerenia Lui a purtat pentru noi cununa de spini, va purta toate cununile care Îi aparțin ca Împărat al lui Israel, și al națiunilor și al lumii. Atunci El, după ce va fi nimicit cu sceptorul Său de fier pe toți vrăjmașii Lui, va întinde sceptorul Său de aur,

arvuna harului și binecuvântării, în locul trestiei, simbolul slăbiciunii, care a luat-o pentru noi, asupra întregii creații. Atunci El nu va mai fi înconjurat de „onoruri” batjocoritoare, așa cum era în curtea lui Pilat, și așa cum El este deseori acum în creștinătatea care se numește cu Numele Său; ci pentru că El a fost ascultător până în moarte pe cruce, El va avea un Nume mai presus de orice nume, pentru ca înaintea Numelui Său să se plece orice genunchi al celor din ceruri și de pe pământ și de sub pământ (Filipeni 2.5-10). Și noi, păcătoși sărmani de la natură, care prin harul Său am fost făcuți împărați și preoți, vom depune la picioarele Lui cununile noastre și Îl vom preamări veșnic, pentru că El a răscumpărat prin sângele Său pentru Dumnezeu oameni din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile.

S-ar putea spune: când Isus va fi în timpul acela cu Adunarea Sa în cer, cum va putea El să domnească în același timp în Ierusalim pe tronul lui David? Dar dacă domnitorii pământeni au avut mai multe reședințe în diferite provincii ale împărăției lor, de ce să nu poată fi așa și în Împărăția Marelui Împărat (Psalm 95.3)? Deoarece în această Împărăție este un Mire, care este Împărat, o mireasă cerească și una pământească, prieteni ai Mirelui, slujitori și supuși, vor fi și locuințe cerești și pământești. Și dacă Isus înviat, cu toate că era încă pe pământ, a putut apărea deodată în mijlocul ucenicilor Săi, în timp ce ușile erau încuiate, ce va fi când timpul Împărăției Sale va fi venit și El va fi revelat în glorie? Să ne gândim și la faptul că atunci cerurile vor fi deschise și între cer și pământ va fi realizată o legătură fericită. Aceasta ne-o prezintă deja scara cerului, al cărei picior atingea pământul și al cărei vârf atingea cerul și pe ale cărei trepte Iacov a văzut îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând (Geneza 28). „Începând de acum veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul Omului” (Ioan 1.51). Deci cerurile vor fi deschise deasupra pământului, și cine poate numi toate tainele minunate ale acestei vorbiri și toate gloriile diferite, care își vor găsi locul pe aceste trepte diferite, de la Adunarea aflată atunci în cer și până la Israelul de pe pământ, care va ocupa locurile cetății sale pământești? Și cine este cel care iubește pe Domnul Isus și gloria Sa, care simte suferințele creației acesteia și nu se bucură la gândul acestor timpuri minunate și binecuvântate ale viitorului?

Este adevărat, că chiar și **veacul viitor** se va sfârși printr-o răzvrătire a omului și cu o judecată a lui Dumnezeu; și în privința aceasta el se aseamănă cu **veacul de acum**, în loc să constituie un contrast la acesta. Începând de la crearea lumii acesteia, păcatul omului a stricat totdeauna lucrarea lui Dumnezeu și L-a obligat să reveleze mereu pe alte principii comori noi ale înțelepciunii și dragostei. Așa a avut loc în Eden și în lumea veche; la fel și în Israel, care prin împietrirea lui a zădărnicit, cel puțin pentru un timp, planurile lui Dumnezeu cu privire la el; chiar și Adunarea nu glorifică pe Domnul conform chemării ei; și la fel va fi și la sfârșitul veacului viitor, când omul, după ce el a fost martor al gloriei Domnului, va fi pus din nou la probă prin dezlegarea lui satan. Națiunile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, Gog și Magog, fără îndoială geloși pe gloria lui Israel, se vor sui și vor încercui tabăra oștirii sfinților și cetatea prețioasă; dar Dumnezeu va face să coboare foc din cer, care îi va mistui (Apocalipsa 20.7-9); probabil același foc, care va mistui cerul și pământul. Diavolul va fi atunci nu numai legat, ci va fi aruncat în iazul de foc și pucioasă, unde este fiara și profetul fals. Un tron mare și alb va fi ridicat, și pe el Se va așeza Unul, dinaintea feței căruia cerul și pământul vor fugi. Atunci se vor înfățișa morții, cei neînsemnați și cei mari, înaintea lui Dumnezeu, ca să fie judecați după faptele lor. „Și dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc”, unde a fost aruncată și moartea și locuința morților (Apocalipsa 20.11-15). Acesta este sfârșitul veacului viitor; și în același timp sfârșitul lumii, aceasta înseamnă a locuinței actuale a omului. Este momentul când Domnul Isus, după ce El Își va fi terminat lucrarea ca Mijlocitor, va da Împărăția lui Dumnezeu, Tatăl Său, și Dumnezeu va fi totul în toți în cerurile noi și pe pământul nou, pe care va locui dreptatea (1 Corinteni 15.28; 2 Petru 3). Apostolul vorbește în aceste locuri despre „ziua lui Dumnezeu” sau despre „ziua Domnului” ca despre momentul în care cerul și pământul vor pieri; deoarece

ziua aceasta nu este altceva decât veacul viitor, așa cum lasă să se recunoască și cuvintele acestea: „O zi este înaintea Domnului ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi”.

Veacul viitor este realmente ziua lui Dumnezeu, în care pământul va fi plin de cunoașterea gloriei Lui, în contrast cu veacul de acum, în care popoarele lucrează pentru foc și nu ostensc pentru nimic, și în care întreaga creație suspină în dureri (Habacuc 2.13-14; Romani 8.19-22). Este ziua judecății și distrugerii oamenilor păcătoși; căci Domnul este revelat în această zi ca Acela care judecă și luptă drept (Isaia 11.1-5; Apocalipsa 19.11; Iuda 15).

În timpul ivirii zorilor acestei zile, Adunarea înviată și transformată va fi răpită, așa cum și Capul ei dimineța devreme, pe când era încă întuneric, a înviat (Marcu 16.2; Ioan 20.1).

Dimineța Domnul va reveni cu sfinții Săi. El este Soarele dreptății, care mistuie pe păcătoși și aduce vindecare celor suferinzi (Maleahi 4.2; Zaharia 14.6 și alte locuri). La sfârșitul zilei vor pieri cerurile și pământul. – Dacă se va întreba: Pentru ce așa de multă preocupare cu veacul viitor, care în cele din urmă este numai curtea din față a veșniciei?, atunci vom răspunde: deoarece Cuvântul lui Dumnezeu se preocupă mult cu aceasta. Fără exagerare se poate spune, că din treizeci de pagini, care ne vorbesc despre veacul viitor, Cuvântul nu ne spune nici măcar pe o pagină ceva despre veșnicia propriu-zisă. Ni se vorbește deseori, fără detalii, despre viața veșnică, despre moștenirea care nu vestejește, care nu poate fi pătată și care ne este păstrată în cer. Ni se spune, că „atunci când toate lucrurile Îi vor fi supuse Fiului, atunci și Fiul Însuși va fi supus Celui care I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Corinteni 15.28). Ni se vorbește despre ceruri noi și un pământ nou, pe care va locui dreptatea, unde Dumnezeu va face locuința Sa la oameni și va șterge toate lacrimile din ochii lor, unde nu va mai fi moarte și nu va mai fi suferință, țipăt, osteneală, deoarece lucrurile dintâi au trecut și totul a devenit nou (2 Petru 3; Apocalipsa 21.1-8). Dacă restul din capitol și primele versete din capitolul următor nu se mai referă la **veacul viitor**, ci la veșnicia care urmează după aceea, totuși acestea sunt învățăturile detaliate, pe care Cuvântul le conține referitor la acest subiect; dar ce sunt acestea în comparație cu numeroasele imagini, care ne prezintă veacul viitor? Ce am putea noi face mai bine, decât să ne lăsăm călăuziți de Cuvânt, acordând fiecărui lucru locul cuvenit? Dacă se vrea să se vorbească despre ceea ce nu vorbește Cuvântul, atunci te dedai unor speculații obositoare și deșarte; căci orice cercetare, care nu are Cuvântul la bază, în mod deosebit când este vorba de viitor, merită acest nume (de speculații): dar „Cele ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru, dar cele descoperite sunt ale noastre și ale fiilor noștri pentru totdeauna” (Deuteronom 29.29).